

Cesta krve III - Kat

Martin Moudrý / Jafff, 2004

Jak už jsem říkal, jednoho docela obyčejného dne jsem se probudil a zjistil, že jsem jako jediný člověk široko daleko přežil mimozemskou invazi. Ze zbytku lidstva se stalo něco, čemu říkám mrtváci a co připomíná staré dobré zombies z hororových filmů minulého století. Zombies to ale nejsou, protože nejdřív nezemřeli.

Brzy jsem zjistil, že jsem nezůstal sám, ale je se mnou Ten druhý, můj starý známý z dětského domova, který žije v mé hlavě a neskutečně mi do všeho kecá.

Pak jsem našel Jonáše, malého kluka, který hrůzou oněměl a zbělely mu vlasy.

Všichni tři jsme se vydali do Mullhausenu, kde jsem doufal najít poslední výkřik vojenské techniky – štábní bojové supervozidlo.

Později jsem s jeho pomocí postřílel řadu popelnic (tak říkám těm mimozemšťanům, kteří za všechno můžou – nádobu na odpadky připomínají svými skafandry) a dostal se až do Afriky, kde jsem narazil na další přeživší. Po menší neshodě ohledně ceny lidského života jsme vyrazili s novým členem posádky (jmenuje se Singhaia, příšerně vaří, ale dokáže krásně mírnit ponorkovou nemoc) do Jihoafrické republiky, kde jsem chtěl získat neutronové granáty na zničení mezihvězdné lodi Cizinců, která se usídlila u Viktoriina jezera.

Nešťastnou náhodou byl Saladin téměř zničen, a my se museli vrátit přes celou Kalahari zpátky do pralesa středu. Jen proto, aby na nás zaútočili další přeživší lidé, kteří se dali do služeb Cizinců. Velí jim generál Ruffus, do kterého jsem se pod vlivem mimozemské technologie zamiloval a dokonce odevzdal Jonáše do rukou Cizinců. Pak jsem se další náhodou z pod vlivu té technologie dostal, amputoval si prostřelenou nohu, sežral nespočet pavouků a se záplavou rudého, žhavého vzteku pečlivě hlídaného Tím druhým vyrazil zpátky pro Saladin.

Po jeho opravě jsem se triumfálně probil až do Ruffusovy pevnosti, nasadil mu na hlavu tu oblbující čelenku a udělal z něj tím otrocka, který po mně po nocích pláče.

No a potom, čert ví, co mě to napadlo, jsem se vydal sám samojediný zpátky do Německa, abych si našel pořádnou protézu, opravil Saladin a vydal se do vesmíru pomstít se Cizincům za všechno, co způsobili lidstvu a hlavně mně.

Tedy, nebyl jsem tak docela sám. Toho druhého se nedá zbavit a palubní počítač Saladinu si vyvinul vlastní osobnost. Takže jsme se vraceli vlastně tři.

Cesta zpátky byla jiná, než ta v opačném směru. Předtím jsem nevěděl, jestli vůbec nějakí lidé ještě existují a jestli jsem náhodou nezůstal na světě sám, jen s Tím druhým (strašlivá představa) a Jonášem. Teď vím, že lidé přežili a že dokonce máme šanci se pomstít. Jestli se mi podaří přivést další Saladiny a sehnat si pořádnou protézu, tak bych tomu i věřil.

"Jasně, přiděláš si umělou nohu a v té chvíli bude osud nepřátel zpečetěn.", neodpustil si Ten druhý jízlivou poznámku. Před časem bych se tomu taky smál, ale když jsem dokázal udělat z vládce planety svého oddaného otrocka, který po mně po nocích pláče... kdo ví.

"A to jsi měl jenom jednu nohu, to si nezapomeň zdůraznit!", zase si zaryl Ten druhý. Má dneska nějak špatnou náladu, ani nevím proč. Třeba se nudí, nebo se ho dotklo, že už třetí den ignoruju jeho rady při šachových partiích. Neumí to a radí. Mohl jsem tehdy před třemi dny krásně vyhrát, ale když vám do toho někdo blbě kecá, tak to se pak nedá. Tak jen ať si je našťavaný, já se můžu bavit s počítačem. Jeho komunikační schopnosti vzrůstají snad den ode dne a už se dá jen těžko poznat, že nemluví skutečný člověk. Někdy z toho jde na mě hrůza, ale pak si vzpomenu, že se nemám čeho bát - zotročení umělou inteligencí už lidstvu nehrozí, už ho zlikvidovala jiná katastrofa.

Cesta tedy utíkala přes poušť celkem dobře, nikde jsme nenarazili ani na živáčka (mrtváčka). Popelnice nelétaly, mrtváci se neprocházeli a mrtvácká zvířata se taky ztratila. Ani žádný vampire se nad pouští neproháněl. Do problematiky těchto upírů jsme s Tím druhým zasvětili i počítač, ale ani on nedokázal přijít na nějaké pořádné vysvětlení, co že to vlastně ti vampires jsou, jak vznikají a jaký přesně mají vztah k Cizincům. Jediné hypotézy, které počítač navrhl, byly ty, které jsme už dávno vymysleli. Zalitoval jsem, že nemám nějaký pěkný blok, mohl jsem ho zase zaplnit větami "Dneska se nic zvláštního nestalo".

Ani nevím, jak dlouho jsme jeli (počítač by to věděl na vteřinu přesně, ale nemusím vědět všechno), ale jednoho dne jsme najednou zastavili. Zrovna jsem si tak lenošil na lehátku, když tu najednou ustalo nekonečné houpání a natřásání, na které jsem si už dávno zvykl. Dřív bych se vleže z takové jízdy vyblil z podoby, ale teď už to dokážu dokonce nevnímat. Takže mi chvíli trvalo, než jsem zjistil, co mi připadá tak divné.

"Ale že máš postřeh, nepsal ty jsi to dřív do Blesku?", ozval se Ten druhý.

"Že já si během boje nikdy neukous jazyk...", posteskl jsem si a šel se podívat, proč stojíme.

"No sláva, konečně něco jiného, než písek", z hloubi duše jsem se zaradoval. Od jisté doby mi sice poušť až tak nevadí (když v ní skoro umřete, tak už se vám v ní nemůže stát nic horšího), ale přece jenom ji milovat nikdy nebudu. Ne, že by obraz na monitoru byl jakkoli idilický - vybombardovaný přístav a moře plné min - ale stejně jsem měl radost. Minimálně to znamenalo, že nudnější část cesty mám za sebou a to potěší vždy. Chtěl jsem počítači zadat, aby začal pomalu sjíždět do moře, ale pak mě napadlo, že se nemáme čeho bát. Cizinci nejspíš na Zemi už ani nejsou...

"Trochu si zastřílíme, udělej nám pěkný široký průjezd v minovém poli!", vyzval jsem počítač.

"Ty ses musel zbláznit, vždyť se sem nahrne všechno, co tu Cizinci mají!", začal vyvádět Ten druhý.

"Podle mě tady nemají už vůbec nic," poučil jsem ho, "a pokud jo, tak bych to rád věděl před tím, než pojedu pro zbývající Saladinu. Vážně se mi nechce vystoupit, začít montovat kola a teprv pak zjistit, že všichni zdejší piloti měli jen dovolenou a zrovna se z ní vracejí. Radši to zjistím tady a teď. Takže, počítači, dej se do toho". Ten druhý zrovna začal otevírat ústa (moje), aby pokračoval v hádce, ale v tu chvíli začal střílet kanón, takže Ten druhý poměrně rozumně usoudil, že další debata na tohle téma by byla jaksi akademická. Odbočím - stejně je zajímavé, jak počítač dokáže rozeznat, kdy mluvím já a kdy Ten druhý. Schválně jsme to během cesty testovali - jen tak pro zajímavost - a to se Ten druhý na pár dní úplně odmlčel. Počítač totiž odmítal plnit jeho rozkazy a navíc se nedal nijak přelstít. Vždycky poznal, že mluví Ten druhý a úplně ho ignoroval.

Takže jsem tehdy měl další tři dny skvělou náladu - Ten druhý uraženě mlčel a ještě jsem zjistil, že nejsem jen jeden ze dvou obyvatel svého těla - nejdokonalejší umělá inteligence na světě mi přisoudila status jedinečnosti. Tahle formulace dokonce způsobila, že Ten druhý přerušil své uražené mlčení a vynadal mi do megalomanských náfuků a sobců. Náladu mi to nijak nezkazilo.

Ono to možná zní divně, ale když sedíte takovou dobu v Saladinu a nemáte absolutně nic na práci, tak vás napadnou různé myšlenky. A mě takhle napadlo, co kdybych se jednoho dne probudil a u kormidla by byl Ten druhý. Že bychom si prostě vyměnili místa. Byla to celkem hnusná představa a tak mi počítač svým tvrzením vážně spravil náladu. Jeho chování k Tomu druhému sice vyplývá z toho, že jako velitel jsem v jeho paměti registrován já a kdybych tehdy u toho omdlel a dodělal to Ten druhý, tak by byl zkrátka velitelem on, ale to už je jen taková drobnost. Stejně tyhle moje obavy nemají žádný reálný význam, během celé cesty se mi může stát tisíc horších věcí, než je tohle. Ale klid duše je klid duše.

Takže počítač spustil palbu a nám se naskytlo krásné divadlo. Výbuch granátu ve vlnách spustil vždycky několik min současně a tak moře doslova vřelo. Během jedné minuty nebylo v patnáctimetrovém rovném pruhu v moři po jakékoli mině ani památky. Počítač nelenil a okamžitě vjel do vln, než vlny miny zase zanesou do vyčištěné oblasti. Několik desítek metrů od břehu jsme se ponořili na standardní hloubku tří set metrů a pluli jsme vstříc Itálii. Na Sicílii jsem se tentokrát vykašlal zcela záměrně, i když nejdřív jsem na ni chtěl. Ale jak se Saladin začal nehlučně vznášet ve vodě, okamžitě mě přešla chuť ještě někdy s ním vyjet na pevnou zem a zažít standardní "Maxmiliáne, otřes se". Takže jsem změnil kurs na co nejkratší cestu k Itálii.

***

Ani v moři se "nic zvláštního nestalo".

Tedy až na ten šok, když mě z ničeho nic napadlo, že jsme mohli padnout na dno jako kámen, když teď nemáme radlici, respektive máme, ale je z ní taková pomačkaná postmoderna. Saladin přece plave díky vztlaku radlice! Naštěstí jsem díky uplynulým měsícům proti podobným šokům docela odolný a tak jsem se rychle uklidnil.

"Počítač by přece nevjel do vody, kdybysme měli plavat jako sekera," moudře pronesl Ten druhý.

"Jo, taky by se ti nic nestalo, kdybys mi to řekl předem," zavrčel jsem. Nesnáším, když má pravdu. Ale na druhou stranu, stejně by Saladin neměl plavat. Zeptal jsem se na to počítače a dostal vysvětlení, že turbíny musí běžet na plný výkon, pak že dostatečný vztlak zajistí samotný tvar Saladinu. Upřímně jsem zadoufal, že se turbínám nic nestane. Tu noc jsem nespál moc dobře.

***

Z vody jsme vyjeli asi pět kilometrů od místa, kde jsme do něj tehdy vjeli. Byla to úplně stejně vypadající pláž a ani tady nebylo ani živáčka. Celou dobu, co jsme byli v moři, jsme měli zapnutý radar na plný výkon a nezachytili jsme vůbec nic. Takže jsem měl pravdu, Cizinci se ze Země stáhli kompleť.

"Ale proč?", nechápal Ten druhý, "to si myslíš, že věřili Ruffusovi natolik, že mu nechali celou planetu pod kontrolou?"

"Možná ne," zamyslel jsem se, "možná mají tam nahoře problémy a potřebují každou popelnici. Taky je možné, že je Země už tak moc nezajímá, když odvezli všechny mrtváky. Jediní lidi zůstali v Africe a tam se Ruffus musel snažit, protože mu ani nic jiného nezbývalo. Takže by tu plýtvali silami na hlídání opuštěné planety."

"Jo, to by mohlo být," souhlasil Ten druhý, "nemohli tušit, že Ruffus bude na nás krátký."

Zajímavé, kdykoli se mi něco povede, je to zásluha nás obou. Když se něco nepodaří, automaticky za to

můžu já.

Zatímco jsme teoretizovali, počítač navedl Saladin na prašnou cestu a posléze i na asfaltovou silnici. Jestli všechno půjde dobře, dojedeme na dálnici a pohasíme si to rovnou do Německa. Až jsem se zatetelil radostným očekáváním – už se nemůžu dočkat, až pojedeme po něčem rovném, na čem nebudu mít místo žaludku šejkr. Sice jsem si říkal, že si začínám zvykat, ale jak jsme pluli, tak se mi strašně nechtělo se k tomu natřásání vrátit.

Na dálnici jsme se dostali za slabé tři hodinky. Pořád byla plná aut a celé to působilo strašně depresivně. Rezavá, špinavá a polorozpadlá auta s otevřenými dveřmi... budou tu takhle stát celé roky, dokud se nerozpadnou na hromádky rzi a vítr je nerozfouká po krajině.

"Dobrý, co kdybys začal psát básně, něco v tobě je," zase si zaryl Ten druhý.

"No co, neříkej, že na tebe to nepůsobí," ohradil jsem se. Scenérie opravdu vypadala jako z nějakého starého hororu. Působilo to na mě hrozně tísnivě. Jako by mi ta auta šeptala do ucha – s lidstvem je konec, my jsme to jediné, co po vás zbylo.

"Jéžíš, pusť si nějakou veselou hudbu, nebo jdi spát, než na mě taky sedne deprese," zakroutil mojí hlavou Ten druhý. Poslechl jsem a vyzval počítač, ať pustí něco od starých dobrých SDR. Nálada se tím o něco zlepšila, ale stejně to nebylo nijak slavné. V Africe nebyl ten totální konec civilizace na ničem vidět, tam to díky válce vypadalo pořád stejně, ale tady bila opuštěná auta a zchátralé domy přímo do očí. A to jsem míval filmy o konci světa hodně rád.

***

Během cesty po Africe jsem přemýšlel, co zařídit jako první. Zkompletovat nejdřív zbývající Saladiny (pokud je Cizinci neodvezli), nebo si sehnat pořádnou protézu? Nakonec zvítězila protéza. Sice jsem si říkal, že by bylo nejlepší být dobře ozbrojen, než začnu vyřizovat ostatní věci, ale pak mi Ten druhý tak optimisticky připomněl, že určitě bude strašná sranda nasazovat kola jen s jednou nohou. To rozhodlo.

Ve frontovém lékaři byly mimo jiné i zevrubné informace o dění ve světě, co se lékařství týče. Takže jsem si dal vyhledat informace o protézách dolních končetin a po chvíli jsem měl přesně to, co jsem potřeboval – adresu výzkumného ústavu, zabývajícího se právě protézami. Původně, když jsem o umělé noze přemýšlel, jsem měl na mysli klasickou umělohmotnou nohu, v podstatě jen o něco lepší verzi toho, co jsem si vyřezal ze dřeva sám. Ale jak jsem se tak začel do odborných informací o protézách, rázem jsem zatoužil po něčem dokonalejším.

"Tak to jsme za vodou, každý kousek, který ti ustřelí, si budeš moct nahradit něčím takovým," zaradoval se Ten druhý, když jsem narazil na popis nejmodernější vyvinuté protézy. Nikdy bych nevěřil, že je něco takového už vymyšleno, ale prý existuje skoro nerozeznatelná replika skutečné nohy. Nejenže to vypadá jako živé, ale je to napěchované pokročilou elektronikou, senzory, odolným kovem, teflonem potaženými klouby, mikroprocesory... Na pahýl nohy se to připevňuje podtlakem, čímž dojde jednak k dokonalému přilnutí protézy k noze a za druhé – a to hlavně – k přilnutí jakýchsi senzorů na kůži. Ty zprostředkovávají částečně ovládání umělé nohy – frontový lékař uváděl, že při dokonalém návyku na protézu je možno naprosto přirozeně hýbat i prsty u nohy a dokonce cítit umělou nohu, jako by byla opravdu živá. Tlakové senzory například zjistí, jak velký tlak působí na kterou část umělého chodidla, procesor v noze to zpracuje a vyšle do kontaktů připojených k pahýlu, takže člověk má pocit, jako by o nohu nikdy nepřišel.

"To musíme mít," pronesl Ten druhý pevně a i já po téhle vymoženosti zatoužil opravdu silně. Něco jiného je pajdat s kusem dřeva napuštěným znečišťující šťávou v botě, a jiná věc je mít protézu, která umožňuje cítit, na co šlapete.

Vždycky jsem věděl, že Němci jsou na tom s technikou daleko před námi a tak mě ani nepřekvapilo, že tohle výzkumné centrum je přímo v Mnichově.

"V Mnichově, to máme rovnou při cestě," zaradoval jsem se.

Po pár dnech jsme dojeli k starému známému Innu. Oproti Africkým řekám nám to připadalo jako potůček. Navíc tentokrát nebyl rozvodněný. Přesto mi nebylo jasné, jak se dostat na druhou stranu. Mosty nejspíš budou stržené a do vody se mi moc nechtělo – břehy byly přece jenom dost strmé a vůbec jsem si nebyl jistý, jestli poničené pneumatiky dokážou vytáhnout Saladin z vody. Ani počítač si nebyl jistý.

"No co, trochu se projedeme, třeba nějaký most vydržel, do vody můžem vždycky," uzavřel jsem debatu a nechal počítač sledovat tok řeky.

Asi po hodině jsme dojeli k nějakému mostu, ale nebylo to ono. Chyběly mu některé důležité části, jako pilíře a celý prostředek.

"Po tomhle to nepůjde," znalecky prohlásil Ten druhý a já jen obrátil oči ke stropu.

A jeli jsme dál. Během osmi hodin jsme minuli další tři mosty – v podivuhodně podobném stavu.

"Řeka pitomá," vrčel jsem a přemýšlel, jestli má cenu pokračovat. Možná narazíme na nějaký opravdu solidní most, který to vydržel, ale přestával jsem tomu věřit.

"Nebudu přece celé dny jezdit kolem řeky," naštal jsem se nakonec a přikázal počítači vrátit se k tomu poslednímu mostu. Napadlo mě, že na druhý břeh řeky bych se mohl dostat sám a připevnit tam navíjecí lano Saladinu. S jeho pomocí se z řeky dostaneme na sto procent. Po dlouhé době jsem tedy zase stál na silnici a přeměřoval si vzdálenost, která dělila jeden konec mostu od druhého. Hrubým odhadem tak osm až deset metrů.

Došel jsem až na zkroucený konec jedné traverzy a uvažoval, jestli se na druhém konci má za co zachytit hák na laně. Plánoval jsem totiž, že vezmu hák s lanem, přehodím na druhý konec mostu, svůj konec lana uvážu a s tažným lanem Saladinu v zubech (no v zubech asi ne) přeručkuju na druhou stranu. Tam najdu něco dostatečně pevného, k čemu půjde uvázat vlečné lano a bude po problémech.

Když jsem tak vyhlížel z konce traverzy přes řeku, vypadal jsem v teplácích a županu jako šílený pirát. Dřevěnou nohu jsem měl, ještě papouška na rameno a klobouk nebo šátek na hlavu... Přemýšlet o šátcích nebyl šťastný nápad, připomnělo mi to Jonáše a Ten druhý měl co dělat, aby udržel vztek pod pokličkou. Dokonce i po likvidaci Ruffuse tam ta nenávist pořád je, pořád stejně žhavá, jen už není namířena jen proti Ruffusovi, ale proti všem těm popelnicovitým Cizincům. Až se s nimi potkám tváří v tvář, nebude to pro ně zrovna nejšťastnější den v jejich historii. Zato bude nejvýznamnější – konec rasy nenastává každý den.

Nechal jsem příjemných úvah, v nichž figurovaly létající popelnice rozbíjené na kusy požárníkou sekerou a vydal se hledat něco, z čeho by se dal vyrobit provizorní hák. Sice jsem nevěřil, že potkám cokoli živého, ale přesto jsem se nasoukal do neprůstřelné vesty a na záda si připevnil pouzdro s oblíbenou brokovnicí. S pilkou na železo v ruce jsem se rozhlížel po silnici a přemýšlel, co by se tak nejlíp hodilo. Po chvíli jsem narazil na opuštěné jízdní kolo. Leželo si uprostřed silnice a vypadalo velice zachovale.

"Je to dobré, kdybysme přišli o Saladin, můžeme jet na kole," zavtipkoval Ten druhý. Neuznal jsem to hodno odpovědi. Při detailnější prohlídce jsem zjistil, že kolo se nerozpadlo na kousky proto, že má kostru z duralu. Tudíž jsou ty trubky dostatečně pevné, lehké a nemusím se bát, že jsou zevnitř rezavé. Ideální materiál pro výrobu háku.

Po čtvrt hodině usilovného řezání už mé nadšení ztlačilo – chvílemi jsem měl pocit, že ubývá spíš pilový list, než trubka. Ale sněžení pavouci se nezapřeli – síla v rukou udělala svoje a za půl hodiny jsem měl moc pěkný polotovár pro budoucí hák. Jenom mě nikdo nedonutí, abych ještě zaostřoval hrany.

Vrátil jsem se do Saladinu, našel kladivo (mám v Saladinu bohatou zásobu nářadí a chybí mi jen rozbrušovací kotouče, které jsem vypotřeboval při opravě kanónu) a usilovným bušením dal polotovaru konečný tvar. Teď ještě kus lana – měl jsem kvalitní horolezecké, ani nevím, proč jsem ho do výbavy Saladinu vzal a vída, jak se teď hodí – a mohli jsme jít na věc.

Odmotal jsem z navijáku lano a nařídil počítači, aby vjel do vody. Kdyby zůstal na místě, lano by se nám mohlo někde na mostě zachytit, takže Saladin vjede do vody, já budu držet konec lana, pak s ním přeručkuju na druhý konec mostu a na břehu ho k něčemu uvážu.

Sledoval jsem, jak se Saladin noří do vody a po chvíli se vynořuje na druhé straně říčního koryta. Následně začal zkoušet, jestli to přece jenom na břeh nepůjde bez lana, přesně, jak jsem mu nakázal – pravděpodobnost úspěchu byla sice jen patnáct procent, jak jsem se od počítače dozvěděl, ale co kdyby. Do ručkování s těžkým lanem se mi zrovna nechtělo.

"Jestli teď náhodou vyjede na břeh, tak jsem vyráběl zbytečně," zabručel jsem, ale moje "obavy" se ukázaly jako zbytečné. S poničenými koly neměl počítač šanci, i když se na strmém břehu opravdu snažil. Jednu chvíli to dokonce vypadalo, že se Saladin převrátí a to jsem radši zavřel oči.

"Saladin nám skončí na střeše a jediné funkcí kolo jsi rozřezal," projevil smysl pro humor Ten druhý a já jenom zaskřípěl zuby.

Počítač naštěstí konečně uznal, že se z vody nedostane a tak jsem se mohl pustit do práce.

Roztočil jsem lano s hákem a hodil. Háček letěl krásně. Jenom se taky mohl na druhém konci něčeho zachytit.

"Teď abysme se vraceli pro Singhaiu, ta to uměla," zavtipkoval zas Ten druhý. V nejlepší náladě je vždycky, když může radit, nebo když se mi nějaká banalita nedaří.

Zatnul jsem zuby, přitáhl hák zpátky a hodil podruhé. Konečně se na mě štěstí usmálo a lano zůstalo tam, kde jsem ho chtěl mít. Ještě jsem pořádně zatahal, abych neskončil jako Tarzan nad řekou a už jsem ručkoval. S těžkým vysokopevnostním lanem Saladinu kolem pasu to nebylo vůbec nic těžkého – ruce mám pořád hodně silné.

Na druhé straně řeky jsem se vyhoupl na konec mostu, vylezl ze smyčky navijecího lana a šel se porozhlédnout po něčem, co by mohlo udržet tři sta tun. Nedaleko stojící sloup elektrického vedení jsem zavrhl hned – byl to takový ten svařovaný s profilu a měl jsem dojem, že bych ho dokázal ohnout i já.

Naštěstí bylo hned u řeky staveniště.

"Taková do betonu zapuštěná traverza by Saladin na chvíli udržet mohla," poškrábal jsem se zamyšleně na bradě.

Vrátil jsem se na most pro lano a za chvíli ho už uvazoval kolem jedné z traverz. Lano máme naštěstí dostatečně dlouhé, takže vystačilo i na několik metrů vzdálenou stavbu. Majitelé budoucího domu očividně spoléhali na řízení vodního toku, po minulých záplavách bylo široko daleko plno uschlého bláta – kdyby dům stál celý, řeka by ho tehdy kompleť zbořila. Samotné traverzy naštěstí neskýtaly rozbouřenému živlu dostatečnou plochu k tomu, aby je voda dokázala vyvrátit. Naštěstí – opravdu netuším, k čemu jinému bych lano mohl přivázat.

"Tak, počítači, hezky zlehka zaber," prikázal jsem a lano se napnulo. Pro jistotu jsem od traverzy poodstoupil o další dva metry – jistota je jistota. Sledoval jsem, co s ní zatížení dělá – zatím nebylo nic vidět. Saladin už vystoupal o jeden metr, pak o druhý a v tom jsem uslyšel nějaké skřípění. Traverza se začala nejspíš vytrhávat z betonového uložení. Jestli se vyvrve moc brzo, budeme v troubě. S hrůzou jsem sledoval, jak se v betonu

rozšiřují praskliny a jak kov pomalu vyjíždí ven. Ustoupil jsem o další metr a vážně uvažoval, jestli nemám zkusit jít navijáku na pomoc a tahat Saladin z vody i ručně. Než jsem to stačil domyslet, došlo k nevyhnutelnému. Z betonového uložení se zaprášilo, kousky betonu vyletěly do vzduchu a traverza se vrhla směrem k Saladinu. Moji hlavu minula o půl metru a od Saladinu se odrazila s hlasitým zazvoněním. Ten už v tu chvíli naštěstí stál na břehu, takže nesklouzl zpátky do vody.

"Nejdřív létající popelnice, teď zas tohle," konečně se ozval Ten druhý.

"Snad ses nelekl?" ušklíbl jsem se já. Jen ať vidí, kdo má v nebezpečných situacích navrch. Nemusí vědět, že mě málem trefil šlak.

Saladin zaparkoval v bezpečné vzdálenosti od vody a já zatím odmotal lano. Sledoval jsem, jak se navijí zpátky na naviják a cítil se dobře – po dlouhé době jsem se pěkně protáhl a zase jsme blíž našemu cíli. Teď se půjdu natáhnout a až se vzbudím, budeme v Německu.

***

Při přejezdu hranic, ani při další cestě k Mnichovu se nic zvláštního nestalo. Jediná forma života, na kterou jsme narazili, byli ptáci, pavouci a mouchy. Stejně jako v Itálii a Rakousku. Uvažoval jsem, jestli nemám vystoupit a nadělat nějaké zásoby potravin. Minulé zážitky mě už tak zdeformovaly, že jako první mě napadlo pochyťat několik desítek pavouků a zaplnit jimi ledničku. Teprve po chvíli mi došlo, že postřílet pár větších opeřenců by bylo rozhodně přijatelnější. Nebo aspoň vybrat pár hnízd. Taková čerstvě usmažená omeleta...

"Ale pavouci jsou zas výživnější," prohlásil jsem zlomyslně, když se sliny na omeletu začaly sbíhat i Tomu druhému. On pavoukům na chuť nikdy nepřišel.

"A vůbec, nejdřív jedem pro nohu, ostatní může počkat," rezolutně jsem zamítl nemístné návrhy, že vybrat pár hnízd by nás nemohlo nijak zdržet. Zamítl jsem je tak nekompromisně proto, že ani mně nešla představa vaječných pokrmů z hlavy a nechtěl jsem si na nějakém stromě srazit vaz kvůli pár vajíčkům.

"Tak a jsme tady," řekl jsem příštího rána. Bylo něco před devátou a počítač zastavil před impozantní, i když už poněkud opršlou, budovou. Navlékl jsem si staré dobré neprůstřelné kalhoty, vestu, koženou bundu, za pas Walther, na záda pouzdro s brokovnicí a nezbytné brýle pro noční vidění na nos.

Vstupní dveře byly rozbité a do vstupní haly za ten čas vítr nafoukal spadané listy. Kromě něj bylo uvnitř plno prachu, pavučin a tučných pavouků, ale jinak nebylo nic rozbité a všude to vypadalo zachovale. Pár čalouněných křesel bylo převrácených, asi jak se na mrtváky proměnění zaměstnanci tlačili k východu. Pomalu jsem došel k recepci a z velké nástěnné informační cedule začal luštit, kde by se asi tak mohlo nacházet to, pro co jsem sem přijel. Jako nejpravděpodobnější se jevily výzkumné laboratoře – pochopitelně až v čtrnáctém patře.

"Tak se psychicky připrav, do schodů jsi tak vysoko s jednou nohou ještě nemusel," ozval se Ten druhý a tentokrát to myslel opravdu jako vážně míněnou radu. Když jsem si vzpomněl na schody v Ruffusově základně, otrásl jsem se.

Ale nezbývalo mi nic jiného, výtah bez elektřiny nejspíš nepojede. Leda že by...

"Jasně," zavýskl jsem, "takováhle budova musí mít někde záložní generátor!" Při lékařském výzkumu je stálá dodávka elektrického proudu nezbytná.

Zamyslel jsem se, co se s generátorem asi tenkrát mohlo stát. Za normálních okolností by po výpadku proudu řídicí počítač generátor automaticky nastartoval a nechal běžet tak dlouho, dokud by vystačil plyn v připojených nádržích. Takže teď bych byl nahraný, plyn by dávno došel. Jenže jsem si uvědomoval, že žádné z aut na silnicích, které jsem od toho dne projel, nebylo nabourané. Všechny, i na dálnicích, měly čas zastavit. To znamená, že proces přeměny člověka v mrtváka má v sobě nějakou pojistku, která zabrání zničení mrtváka před tím, než je vůbec použitelný.

"Tím myslíš, že lidi nezastavovali jenom auta?" zeptal se Ten druhý, "že vypínali i trouby na pečení, žehličky a tak podobně? Že zastavili i generátory elektráren i generátor v téhle budově?"

Přesně to jsem si myslel. Kdyby v jakékoli atomové elektrárně obsluha z ničeho nic odešla, nejspíš bych se o tom dozvěděl. Časem by v každé takové elektrárně na světě došlo k neřízené jaderné reakci a následně k výbuchu. I kdybych si nevšiml ani jediného atomového hříbu na obloze, zvýšení radiace by mi neuniklo. Na světě je teď nejvíc elektráren právě atomových, když byly v rámci ekologie ty uhelné zakázány a plynové výrazně omezeny.

Takže máme reálnou šanci, že generátor v kotelně téhle budovy bude provozuschopný a bude mít dost plynu k tomu, aby začal fungovat výtah. Abyste si nemysleli – o výtah mi ani tak nešlo. Spíš mě napadlo, že k správné instalaci protézy budu potřebovat počítače a lékařské nástroje a přístroje, které mi budou bez elektřiny nanic.

A tak jsem vešel do servisní chodby a po krátké procházce stanul před dveřmi s německým nápisem "Kotelna". Byly zamčené.

"Přiznej se, tobě se po tom střelení stýská," prohodil Ten druhý, když jsem strhl ze zad brokovnici a namířil ji na zámek dveří.

"Jestli chceš jít hledat klíč, tak prosím," ušklíbl jsem se, "já mám brokovnici."

A zmáčkl jsem kohoutek. V relativně malé chodbě to zaburácelo a mně začalo pískat v uších. Zámek byl na tom podstatně hůř. Dveře se otevíraly dovnitř a výstřel je tedy otevřel místo mě.

S nočními brýlemi jsem viděl bez problémů. Za dveřmi bylo strmé schodiště ukončené dalšími dveřmi. I ty byly zamčené, ale brokovnice funguje jako univerzální klíč. Tentokrát se ale dveře nerozletěly, posunuly se jen o pár centimetrů a zůstaly tak.

"Jako by je něco blokovalo," chmurně poznamenal Ten druhý.

"Hmmm," řekl jsem já a opřel se do dveří. Když se pořádně zabralo, tak otevřít šly. Během pár centimetrů mě do nosu udeřil příšerný zápach. Odskočil jsem od dveří a brokovnicí mířil do výšky dveří, kde by měla být hlava. Přesně takhle smrdí tělo, které je už dlouho, dlouho mrtvé. Tedy alespoň myslím, nikdy jsem tak starou mrtvolu neviděl (a nečichal k ní). Takže u generátoru budeme mít nejspíš obsluhu.

Počáteční leknutí rychle odeznělo a tak jsem mohl v klidu uvažovat. Dveře se vůbec nehýbaly a taky nebylo slyšet, že by se za nimi někdo hýbal. Takže to nemusí být mrtvák, možná je tam mrtvé nějaké zvíře.

"Jo jasně, vlezlo tam klíčovou dírkou a pak nemohlo zpátky," vrátil mě na zem Ten druhý. V tak moderní budově krysy nejspíš neměly a betonovou podlahou se krysa stejně neprokouše. Takže tam přece jenom bude mrtvák.

Zapřel jsem se tedy proti zpětnému rázu a vystřelil. Ve dveřích vznikl nepravidelný kruhový otvor, který by se dal případně osadit pěkným kulatým námořnickým okénkem. Teď tam zatím sklo chybělo, ale i tak jsem nakoukl. Opatrně, z metrové vzdálenosti. Do místnosti jsem viděl celkem dobře, ale mrtvák nikde nebyl a blíž jsem se s obličejem k té díře přibližovat nechtěl. Jako filmový záběr by náhle vyrazivší ruka vypadala určitě efektně, ale já stejně neměl kameru a nechat si utrhnout hlavu pro nic za nic...

"Přestaň vymýšlet blbosti a dělej něco," nedal pokoj Ten druhý.

"Ale no jo, pořád," zavrčel jsem na něj. Nechápu, proč je tak nervózní, mrtváků už jsme zlikvidovali spousty a kdyby jenom mrtváků. Já u dveří otálel jen ze strategických důvodů – mrtvák pravděpodobně vyleze a já ho pohodlně odstřelím. Strach jsem neměl, ten mi už žádný mrtvák nikdy nenažene.

Bohužel, mrtvák mi celou strategii kazil. Ne a ne se ukázat.

"Já si snad pro něj budu muset dojít," povzdechl jsem si a pomalu se začal přibližovat ke dveřím. Lehce jsem do nich strčil nohou, ale pořád šly nějak ztuha. Takže se do nich budu muset zase opřít a tím pádem budu mít hlavu blízko vystřeleného otvoru. Ale co nadělám. Otočil jsem se alespoň tak, abych měl otvor na očích a začal tlačit. Šlo to pořád stejně. Když jsem dveře otevřel asi na půl metru, nechal jsem toho a pomalu, pomaličku se mezerou protáhl, brokovnici namířenou před sebe. Kdyby se ten mizera objevil, bezpečně ho odstřelím.

Vzápětí mířila brokovnice ke stropu, sražená tělem mrtváka. Jeho ruce se mi začaly do ramen a tělo znemožňovalo brokovnici použít. Mrtvák se na mě hnusně lepil a pro brokovnici nebylo místo k manipulaci.

"Kurva," zařval jsem.

"Kurva," zařval Ten druhý.

Pak jsem udělal to jediné, co udělat šlo. Pustil jsem brokovnici a ještě než dopadla, prudce jsem oběma rukama vyrazil nahoru, mezi ruce mrtváka. Když vás někdo škrtí, může vám tenhle chvat zachránit život. Jako například teď mně. Podařilo se mi ty hnusné zapáchající a podivně tenké ruce od sebe odrazit a kdybych měl čas, asi bych poděkoval všem pavoukům, co jsem kdy snědl. Nejenže jsem totiž ty ruce dostal ze svých ramen, ale dokonce i z ramen jejich majitele. Klouby mu nějak povolily a ruce dopadly na zem, každá na jednu stranu. Ne, že by si toho milý mrtvák zrovna všímal. Na ruce nedbal a vyrazil po mně zuby. To už jsem měl ale situaci pevně v ruce. Levačkou jsem ho zasáhl do hrudi, což ho ode mě dostalo na dostatečnou vzdálenost k tomu, abych mohl pravačkou vytáhnout walther a následně mu poslat mozek na vyhlídkový let. Kulka prorazila mrtvákovi čelo (mrtvák byl vůbec nějaký nepodařený, v čele mu zůstala díra, kterou bych prostrčil pěst - normálně vznikne po průstřelu celkem malá díрка) a vyletěla temenem i s mozkem. Ne, že by bylo poznat, co to v té hlavě měl - bylo to takové mazlavé a tekuté a hrozně to zaneřádilo generátor, který stál za ním.

"Jestli se budu muset v té mašině moc rýpat, tak se vážně naštvu," zakroutil jsem hlavou při pohledu na hnusnou páchnoucí hmotu, kterou byl generátor čerstvě ohozen. Zastrčil jsem walther zpátky za opasek a šel pro jistotu zkontrolovat dveře. Na zemi kolem nich byl beton pokrytý nějakým hnusem, ani jsem to radši nezkoumal moc zblízka. Jelikož tam ale nebylo nic jiného, musel ty dveře blokovat onen mrtvák.

"Nejspíš tam ležel na zemi a jak jsi se dobýval dovnitř, tak se rozhýbal," přišel Ten druhý se svou teorií.

Musel jsem mu dát za pravdu, nějak takhle to asi bylo. Představivost mi vykreslila chlapíka, který se v onen den zamkl tady u generátoru, aby se ulil z práce a útok Cizinců z něj udělal mrtváka. V takovém stavu už nebyl schopen odemknout dveře a tak den za dnem bušil na dveře a snažil se dostat ven. Podíval jsem se na jeho ruce - nehty neměl a seschlým masem mu prosvítaly kosti. Vypadaly jako obroušené. Jelikož i mrtváci potřebují jíst, ztrácel tenhle časem na energii a pak už jen bůhvíjak dlouho ležel za dveřma a pomalu tuhl a sesychal. Když jsem se tu objevil já, nějak se mu podařilo vstát a zaútočil na mě. Z čehož vyplývá, že mrtvák může být bez jídla hodně dlouhou dobu a stejně je provozuschopný. I když, na druhou stranu, ta provozuschopnost je diskutabilní. Tomuhle jsem urazil ruce jen tak a tu sílu v prstech, kterou jsem v minulosti několikrát pocítil, taky neměl. Takže kdo ví, jak by na tom byl za pár dalších měsíců.

"A proto se musejí mrtváci krmit a udržovat v pohybu - jinach ztrácejí svalovou hmotu a rozpadají se," schválil mi Ten druhý moji hypotézu. Což potěší vždycky.

Co už mě netěšilo, bylo zprovoznění generátoru. Vystřelený mozek opravdu zaprasil všechno, čeho jsem se musel dotýkat a tak se celou kotelnou nesly jaderné české nadávky, které místní stěny nejspíš ještě neslyšely. Ale

nakonec jsem mohl začít oslavovat - pustil jsem plyn z velké cisterny, nastartoval motor a pak už to šlo. Během pár minut se turbína roztočila na provozní otáčky a kontrolky naskočily. Následně se rozblikaly i zářivky v celé kotelně.

"Bingo!" zaradoval se Ten druhý.

"Bingo!" zaradoval jsem se já.

Vylezl jsem zpátky do haly a už těch pár schodů do vrchu mě přesvědčilo o tom, že zapnutí elektřiny byl dobrý nápad. Nevím nevím, jak bych vyhopkal do čtrnáctého patra.

"Co když jsou lana od výtahů zrezivělá, nebo tak něco?" projevoval svůj optimismus tradičně Ten druhý.

"To si nemyslím, takové lano se myslím nějak konzervuje, aby se nemuselo často kontrolovat, takže by pořád mělo držet," namítl jsem, ale až tak moc jistý jsem si nebyl. Na mnoha v místech v hale už chrom nebyl co dřív a venkovní vzduch a vlhkost si vůbec vybraly svou daň. Ale na druhou stranu, výtahová šachta je relativně uzavřená a byla by to náhoda, kdyby se výtah urval až teď.

Takže jsem si jeden z výtahů přivolal a napjatě očekával, co bude. Šipka ukazovala, že jede nahoru, takže byl někde dole v suterénu. To znamená, že celou tu dobu nevisel na laně a nenamáhal ho. Za chvíli se ozvalo cinknutí (až jsem při tom nezvyklém zvuku málem nadskočil) a dveře se otevřely. Měl jsem pravdu – výtah vypadal téměř netknutě.

Schoval jsem brokovnici zpátky do pouzdra (předtím jsem mířil na dveře výtahu – kdo ví, kde všude můžou být mrtváci zapomenutí) a vlezl opatrně dovnitř. Když se nic nestalo, zmáčkl jsem čtrnáctku. Výtah se dal do pohybu a já se ani nehnul, aby přece jenom náhodou k něčemu nečekanému nedošlo. Jako třeba k simulaci nulové gravitace.

Ale bál jsem se zbytečně, dojel jsem až do požadovaného patra bez sebemenšího zadrhnutí. Ještě před opuštěním kabiny jsem vzal do ruky walther – jistota je jistota.

Na obě strany od výtahu se táhla vykachlíkovaná chodba s řadou dveří. Všechny byly na magnetickou kartu a všechny byly zavřené.

"Brano zavírá samo," zadeklamoval Ten druhý, "asi budeš muset zpátky a ty klíče přece jenom najít. Teda spíš karty."

"Nevím proč, pořád mám tenhle univerzální klíč," ukázal jsem palcem dozadu na brokovnici. Ani magnetický zámek není schopný plnit svou funkci, když ho ustřelíte.

Samozřejmě se mi ale nechtělo plýtvat zbytečně střelivem a tak jsem se vydal na prohlídku chodbou a pečlivě louskal nápisy na dveřích. "Hlavní laboratorní sklad" zněl jako dobrý název něčeho, v čem bych mohl najít svoji budoucí část těla. Zastrčil jsem walther za opasek a vytáhl brokovnici. Dveře byly natřené kvalitní bílou barvou a ani z poklepu se nedalo poznat, jestli jsou z kvalitního tvrdého dřeva, nebo jenom mizerné dřevotřísky. Takže jsem na zámek namířil hezky z vrchu, aby broky na druhé straně skončily v podlaze a nenadělaly uvnitř nějakou neplech. I v téhle chodbě byl výstřel z brokovnice nepříjemně ohlušivý.

"Když už jsme tu, tak by sis mohl najít nějaké to naslouchátko," zase si zaryl Ten druhý, "brzo ho budeš potřebovat, protože ohluchneš z otevírání dveří."

"Když slyším i po tom, co mi mozek málem vyletěl ušima...", odtušil jsem a vlezl do skladu. Vypínač jsem ani nehledal, s brýlemi je umělé osvětlení v podstatě zbytečné.

Ukázalo se, že jsem se trefil. Místnost obsahovala dlouhé regály plné krabic, pečlivě označených německými nápisy. Jediný problém byl v tom, že nápisy nezněly: "umělá ruka pravá", "umělá noha levá", ale: "Projekt AG1, položka 54." a tak podobně. Takže budu muset nejdřív najít počítač, ve kterém zjistím, co vlastně potřebuju. Jednu z krabic jsem přesto otevřel – co kdyby se na mně usmálo štěstí – ale nevyšlo to. V pečlivém uložení tam ležely nějaké různě dlouhé trubičky a podobné věci.

Takže jsem se vrátil na chodbu a hledal dál. Po chvíli jsem narazil na pracovnu nějakého doktora Seusse, podle cedulky vedoucího výzkumu.

"To by mohlo být ono," řekl jsem já. Ten druhý jen souhlasně zahučel.

Ani doktor Seuss neměl zámek, který bych neotevřel.

Zato měl moc pěknou kancelář – huňatý koberec, psací stůl z nějakého leštěného dřeva a dokonce pěkně zásobený bar.

"Že bysme doplnili zásoby?" zauvažoval Ten druhý a i mně to napadlo. Teď, když se situace na Zemi relativně uklidnila a nemusím se každý den bát, že bude můj poslední, bych se občas napít mohl.

"No uvidíme, jestli najdu nějakou tašku," uzavřel jsem prozatím tuhle kapitolu – nevzal jsem si s sebou nic, žádný batoh, měl jsem v plánu sebrat jen nohu a zmizet.

Zapnul jsem počítač a pohodlně se rozvalil v doktorově křesle.

"Jestli to bude chtít heslo, tak ti brokovnice nepomůže," poznamenal Ten druhý, ale já jenom poklepal na levou kapsu, ve které nosím svůj kapesní počítač. Rozlousknout heslo do nějakého obyčejného souboru nebude trvat víc, jak pár desítek vteřin.

Ale nakonec nebylo třeba ani to. Počítač bez problémů nastartoval a za chvíli už mně vítala modrozelená obrazovka s logem společnosti na pozadí.

Jelikož jsem potřeboval zjistit, jak se jmenoval projekt, ve kterém vyvíjeli moji vyhlédnutou nohu, zadal jsem do vyhledávací slovo "protéza", posléze (když jsem dostal 129 souborů) jsem to specifikoval na nožní protéza (51

souborů) a nakonec jsem dodal ještě pár odborných výrazů, které jsem dostal z frontového lékaře. Zůstaly tři soubory, do kterých jsem se s chutí začel – bylo to přesně ono. Jeden z dokumentů obsahoval prezentaci, kterou jsem v podstatě četl už v Saladinu, byly to takové povrchní informace pro veřejnost. Zbytek už byl zajímavější – dozvěděl jsem se, že jde o projekt C26, noha je ve stádiu funkčního prototypu, na němž jsou prováděny už třetí týden rozličné testy a že tenhle prototyp najdu v už navštíveném skladu pod označením "položka 8".

Následující informace jsem přímo hltal – popisovalo se v nich, jak se noha instaluje! Nestačí totiž přijít a nasadit si ji, musíte na to mít speciální stroj, který vypadá podobně, jako tomografický tunel (jen menší, zato se sáhodlouhým německým jménem) a který nejdřív zmapuje nervová zakončení v každé konkrétní noze (pahýlu) a následně v protéze upraví a zafixuje polohu jednotlivých senzorů, které budou přenášet impulsy do nervů. Také samotné přidělení nohy je prováděno automaticky, protože nejdřív dojde k vytvarování dosedavé plochy tak, aby přesně sedla na konkrétní pahýl a pak se vytvoří podtlak, který udrží dokonalý kontakt protézy s nohou. Materiál na kontaktní ploše je prý něco nevidaného, protože dokáže odvádět pot a zajišťovat dostatečné ovzdušnění kůže. Další hodně potěšující informací bylo, že k nasazování nohy nemusí docházet jen s pomocí toho tunelu, ale že každý zákazník dostane malý monitorovací přístroj spojený s vzduchovou pumpou, pomocí kterého si budu moci nohu nasazovat klidně každé ráno. Ne, že by to bylo nutné – podle dokumentu je vhodné nohu sundat zhruba jednou za týden a provést pár hygienických úprav na pahýlu – častěji je to prý naprosto zbytečné.

Četl bych dál, ale Ten druhý se už nemohl dočkat, až si to vyzkoušíme. Někdy je jako malé dítě, jako by nevěděl, jak rád čtu návody.

"Stáhneš si ty soubory do Saladinu a můžeš si číst po večerech," přemlouval mě a tak jsem vstal – představa mírumilovného posezení u monitoru v Saladinu, se sklenkou whisky v ruce a s nohou přes nohu mě neodolatelně lákala.

Aitorem jsem vypáčil pár doktorových zásuvek a našel hromádku cédéček. Jedno jsem zasunul do mechaniky a během několika minut jsem byl vlastníkem všech relevantních dokumentů.

"A teď na sál," vyšel jsem ze dveří.

"A teď do skladu," opravil mě Ten druhý.

Ve skladu bylo nalezení potřebné krabice otázkou dvou minut. Německá důkladnost nepřipouštěla jakýkoli nepořádek a tak jsem za chvíli tahal celkem lehkou krabici ze společenství ostatních, naprosto stejných krabic.

Nedalo mi to a otevřel jsem ji hned na místě – zvědavost je mocný nepřítel.

"No teda!" vydechl jsem já.

Ten druhý kupodivu neřikal nic, jen tak vyvalil oči a otevřel ústa.

Opravdu bylo na co koukat. Spodní část protézy vypadala téměř nerozeznatelně od normální živé nohy, až na to, že z ní ladně vycházely čtyři tenké, asi šest centimetrů široké lamely, či dlahy. Ty končily pod kolenem v jakési nastavitelné objímce, následoval plochý kloub (z vysocepevnostní, otěruvzdorné a korozivzdorné slitiny titanu, jak tvrdila prezentace) a nad kolenem zase ty čtyři lamely zakončené kruhovou objímkou. Objímky se prý nastavují tím přístrojem, který k noze dostanu, aby byla zaručena optimální přidržovací síla a současně nedošlo k ohrožení krevního oběhu.

"To je pokrok," ozval se Ten druhý, "od dvou klacků v botě až po počítačem nastavované objímky."

"No," souhlasil jsem já a v pahýlu mi nedočkavě zatrnulo.

Zavřel jsem krabici, vzal ji podpaží a vyrazil na sál. Hledat sál jsem nemusel, z doktorova počítače jsem nastudoval veškeré potřebné informace.

Na sále bylo naštěstí všechno připraveno na testování mojí nohy a tak jsem nemusel chystat přístroje – v den, kdy se To stalo, se měla moje noha asi podrobit dalším testům.

Pozapínal jsem počítače, přístroje a ještě jednou si přečetl, co všechno je třeba udělat.

Tak zaprvé – musím si nechat proměřit pahýl.

"Jestli se teď objeví Cizinci, tak tě nachytají s kalhotama dole," neodpustil si Ten druhý, když jsem si rozepínal opasek.

"Kdybys radši šel sehnat nějakou sestru, ať nemusím dělat všechno sám," zabručel jsem. Vůbec se mi z neprůstředného oděvu nechtělo, ale těžko zůstat při vyšetření oblečený. Sundal jsem si i bundu a jen v košili, vestě a spodním prádle vyndal ze skříňky líh, nalil do laboru a začal si sundávat svou starou protézu. Jestli všechno půjde dobře, už si ji nenasadím. Usazen na okolečkované židli jsem si nekompletní nohu omyl až do půli stehna; odpařující se líh až nepříjemně chladil.

Následně jsem odjel k počítači (na židli s kolečky se jezdí strašně blbě, když máte jen jednu nohu, ale je to pořád lepší, než po té jedné noze poskakovat) a spustil diagnostický program. Příští stanice mého vozidla – diagnostický stůl. Na něj jsem se vyškrábal celkem bez problémů, zasunul pahýl do tunýlku a nechal se hlasovým výstupem počítače navigovat, jak hluboko tam mám tu nohu vrazit. Mezi možnými jazyky počítače byla díky bohu i angličtina (čeština bohužel ne), takže jsem bez problémů rozuměl. Nechat se komandovat kulometnou nesrozumitelnou němčinou, asi bych tou nohou hýbal tak týden.

Když byla noha konečně ve správné poloze, počítač mě instruoval, abych ležel nejdřív klidně, pak se zapřel pahýlem do podložky, pak napnul svaly ve stehně, pak v lýtku, pak abych zahýbal prsty u nohy (ty už dávno něco sežralo v džungli, ale jde o nějaké mapování svalových aktivit, ne o samotné prsty) pak udělal to a tamhleto... během třičtvrtě hodiny jsem zkrátka hýbal imaginárním chodidlem tak, že to za své existence nikdy nezažilo. Až

jsem se z toho slušně zpotil.

Když bylo konečně hotovo, vyzval mě počítač k vložení protézy. Napadlo mě, jestli podobný software měli i v normálních německých nemocnicích – jestli jo, tak tam sestry braly plat za nic – veškerou komunikaci s pacientem oddřel počítač.

Přivezl jsem protézu ke stolu a zasunul ji na místo, kde byla původně moje noha. Musel jsem se k tomu postavit a manipulovat s ní jen jednou rukou – druhou jsem se opíral o stůl.

Pak jsem se mohl pohodlně usadit a sledovat na monitoru, jak pokračuje úprava protézy. Jen jsem zalitoval, že jsem si z doktorovy kanceláře nevzal něco k pití – celkem bych si k té přípravě dal sklenku, abych neseseděl jen tak na sucho.

"Nezapomeň, že během lékařského zákroku musí být doktor i pacient střizlivý," zvedl můj prst Ten druhý, "a ty jsi obojí."

Za půl druhé hodiny bylo hotovo – lůžko protézy perfektně vytvarováno, objímky nastaveny, senzory umístěny. Takže jsem se zas musel drápat na stůl. Počítač mě i tentokrát instruoval, kam s nohou a pak začlo připojování. Nejdřív jsem cítil, jak moji nohu až někam do půli lýtky sevřel rovnoměrný tlak, pak jsem zaslechl jemné zasyčení a něco mě zatahalo za kůži na pahýlu. Nebylo to nepříjemné a rychle to přešlo. Pak jsem cítil, jak se mi stejně přesně utahují široké objímky pod kolenem a na stehně. Pak počítač prohlásil, že je hotovo.

Nedočkavě jsem se vysoukal z tunelu a spustil nohy ze stolu. Nevypadalo to vůbec špatně. Skoro až pod koleno jsem měl pahýl zasunutý do lůžka protézy, které připomínalo na míru ušitou holínku v tělové barvě. Věděl jsem, že právě v téhle části jsou senzory, které přesně přiléhají na určitá místa v noze a zajišťují tu propojenost protézy s mým tělem.

"Tak už konečně zkus zahýbat prstama, nebo něco," nevydržel Ten druhý.

A tak jsem to zkusil. Čekal jsem, že budu muset trénovat a tak jsem málem zaječel, když se umělé prsty pohnuly, jako by byly živé.

"Tomu říkám hudba budoucnosti," řekl jsem zvesela. A seskočil ze stolu. Ten druhý stačil pesimisticky vyjeknout, že sebou určitě švihnu, ale protéza mě znovu překvapila. Normálně jsem cítil, na kterou část chodidla jsem došlápl a bez problémů udržel rovnováhu.

"Paráda!" zahalekal Ten druhý.

"Paráda!" zahalekal jsem já.

Příští hodinu jsem ušel víc, než v minulém týdnu. Zkoušel jsem jít různě rychle, stoupal na židle, lezl po stolech, zkoušel i běh – noha neměla chybu. V lékařské dokumentaci jsem sice četl, že mikropočítače v noze zajišťují dostatečně rychlý přenos signálu, aby nenastávalo žádné zpoždění mezi "přáním uživatele" a skutečným pohybem, ale něco jiného je o tom číst a pak to skutečně zažít na vlastní kůži.

Pak jsem se konečně obul (dlahy s nepopsatelnou úlevou letěly do odpadkového koše) a zkusil se projít obutý. Pochopitelně to šlo stejně dobře.

Ted' ještě zbývalo dojít si pro "obouvací přístroj", nechat do něj načíst získaná data a můžu vyrazit pro Saladiny. Přístroj jsem našel snadno. Bylo to takové menší cosi, co mělo na zadní straně odklopitelný kryt, pod kterým vykukovala nějaká rýhovaná kolečka – pasovalo to přesně na šířku těch objímek na protéze, v jeho spodní části byl pro změnu ventil, který pasoval zase do malého otvoru na kotníku mé nohy – evidentně to bude sloužit k vytvoření podtlaku. Pro jistotu jsem si vzal přístroje tři, nakopíroval do nich potřebná data a mohl jsem se s nemocnicí rozloučit.

"Ještě by sis mohl vzít kalhoty," zachechtal se Ten druhý.

Měl pravdu, v zápalu testování mé nové části těla jsem se obul dřív, než jsem si natáhl kalhoty a málem jsem tak i odešel.

"Ale vždyť vím," zavrčel jsem – už vidím, jak mi to bude připomínat, až zas někam půjdu.

Ještě jsem se vrátil do doktorovy kanceláře (tu dvanáctiletou whisky mu tam nenechám, stejně už ji nikdy neochutná) a pak začal sestupovat po schodech do přízemí. Sice jsem se mohl svézt výtahem, ale nemohl jsem se obou nohou nějak nabažít a chtěl jsem zároveň otestovat, jak mi to půjde po schodech. Šlo to krásně, až na to, že není dobrý nápad sbíhat hned ze čtrnáctého patra, když se před tím týdny procházíte jen po Saladinu.

"Technika funguje, člověk selhává," komentoval to Ten druhý.

Vyšel jsem před budovu do jasného slunečného poledne (po ordinaci jsem pobíhal s novou nohou asi celou hodinu, jak jsem zjistil) a přivolal Saladin. Nechal jsem ho při odchodu objíždět budovu a hlídkovat, protože jsem se nemohl zbavit představy, jak se do ordinace přilétá upír z přesně opačného směru, než stojí Saladin. Na Cizince na Zemi jsem už nevěřil, ale zapomenutý upír je jiná věc.

"A ted' vzhůru do Mullhausenu," zaveleli jsme s Tím druhým současně, když jsem se spokojeně rozvalil v křesle.

"Jak chcete, hoši," odpověděl počítač.

***

I cesta do Mullhausenu byla velice klidná. Mohl jsem jet hezky pomalu, pohodlně (no, bez tlumičů je výraz "pohodlně" hodně nadnesený) a bez obav, že mě v následující pikosekundě usmaží nějaký megablesk.

Samotný Mullhausen vypadal pořád stejně. Opuštěné omšelé domy, zarostlá pole... všude nepřírozené ticho. To jsem ale už vůbec nevnímával, zato jsem byl čím dál tím víc nervózní a před odbočkou k vojenské základně jsem už přecházel po Saladinu sem a tam (ted', s novou nohou, to jde perfektně). Co když tam ty Saladiny nebudou? Co když tam budou, ale Cizinci odvezli náhradní díly? Živě jsem si představoval, jak mám kompletní vozidla a na každém mi chybí všechna levá kola.

"Tak budeš v háji, no," uzavřel Ten druhý. Má pravdu, chozením po Saladinu nic nevyřeším.

Konečně jsme dojeli před vrata do základny. Byla otevřená tak, jak jsem je viděl naposled, když jsem odsud utíkal. Zajel jsem dovnitř a úlevou jsem až zatleskal. Zbývajících osm Saladinů tam stálo tak, jak si to pamatuju. Nehotové, většinou bez maskovací vrstvy, ale neodvezené!

"Nech si tleskání až na chvíli, kdy najdeš kola," poučil mně Ten druhý, ale srdečně jsem ho ignoroval. Na co by byly Cizincům neviditelná kola, když tu nechali Saladiny.

Zaparkoval jsem a začal se strojit – kromě kompletace Saladinů musím do všech dostat stejné vybavení, jaké jsem do toho svého dal tenkrát. Nikdy nevím, co se může stát a kdy budu muset změnit vozidlo. Štěstí z pouště, kdy se mi podařilo Saladin vytáhnout z rokle, se už nemusí nikdy opakovat.

O změně vozidla jsem uvažoval pár dní i tak. Proč se mám kodrcat v tomhle vraku, když bych mohl přesehnout do zbrusu nového? Jediný důvod, který mě napadal, byla sentimentalita, ale tu si v boji nemůžu dovolit. Takže jsem sem přijel vlastně už rozhodnutý – jestli všechno půjde podle plánu, pojedou zpátky do Afriky "novým vozem".

Přihladil jsem řemeny neprůstřelné vesty, oblékl bundu, na záda zavěsil brokovnici a za pas zastrčil walther. Jestli jsem někde čekal nějaké překvapení, tak to bylo tady. Já na místě Cizinců bych na tak dobře zásobeném místě nechal přinejmenším vampira.

"Doufej, že problím se zásobami nevyřeší tak, že všechno odvezli," podotkl Ten druhý. Taky mě to napadlo.

Dveře v přechodové komoře samozřejmě nikdo neopravil a tak jsem rovnou přeparkoval Saladin tak, aby skrz bývalé dveře mohl mířit do okrové chodby. Teprve pak jsem se protáhl kolem vyrvaných ocelových dveří, prolezl zdevastovanou přechodovou komorou a po dlouhé době se zase rozhlédl po té obrovské místnosti.

Ten kámen, co mi spadl ze srdce, snad musel být slyšet až v Africe. Čekal jsem, že najdu prázdné regály, ale zase jednou jsem měl štěstí. Vyrázil jsem na prohlídku dlouhými uličkami a zjišťoval, že zmizely uniformy, neprůstřelné vesty, helmy, boty a tak podobně, ale všechno ostatní zůstalo na svých místech, tedy až na věci, které se válely na zemi poté, co jsme si tu s popelnicemi hráli na divoký západ.

"Nejspíš odvezli jenom věci, kterými vystrojují mrtváky," zamyslel se Ten druhý.

"A nejspíš mají tam u nich lepší zbraně," řekl jsem já, když jsem viděl vzorně seřazené útočné pušky.

Tím líp pro nás, některé zbraně si rozhodně vypůjčím a do těch, co už mám, zas potřebuju střelivo. Stejně jako do vulcanu, kanónu a plamenometu. Vrátil jsem se zpátky k troskám buňky a přemýšlel, jestli v nich má cenu hledat počítač, abych mohl ovládat vozík a nemusel po tom obrovském Skladu pro všechno chodit sám.

"Jako by ti zbývalo něco jiného," zakroutil Ten druhý mou hlavou.

"Pořád bych mohl zkusit napojit Dell," usadil jsem ho. A taky jsem to zkusil. Do odklizení trosek se mi vůbec nechtělo a stejně jsem nevěřil, že to počítač uvnitř přežil.

Stejně tak jsem si nebyl jistý, jestli Dell napojení zvládne, ale kupodivu to šlo hned na první pokus. Usadil jsem se mezi troskami na zem a cvičně zkusil nechat přivést náboje do brokovnice. Když se v dálce objevil vozík, spokojeně jsem se zazubil. Když jsem oživil i starý známý mechanický manipulátor, rovnou jsem se zasmál nahlas.

Následující dny se mi nějak slévají. Kompletoval jsem Saladiny, pečlivě dodržoval systém podpisů v knihách, a přestával jenom tehdy, když mě hlad nebo únava donutily. Postupoval jsem metodicky, Saladin po Saladinu. Už cestou jsem si spočítal, že nedokážu dostatečně rychle zprovoznit všechna vozidla. Když jsem někde uprostřed Sahary dostal z počítače předběžný časový plán, zaskřípěl jsem zuby - počítač odhadoval, že se mi podaří dokončit dva nové stroje a opravit ten, co už mám. Zabere mi to hodně přes dva měsíce a kdybych se vrhnul na čtvrtý stroj, nestihl bych návrat Cizinců.

Ačkoli jsem se tenkrát utěšoval, že mi práce půjde rychleji od ruky a možná to stihnu, musel jsem ted' dát počítači zapravdu - blížil se konec čtvrtého týdne, kdy jsem si s novým Saladinem hrál a ještě mě čekalo kompletní vybavení vnitřku a oblíbené nasazování kol. Sice jsem mohl zariskovat a zdržet se déle, jenže něco mi říkalo, že bych neměl. K provedení našeho plánu budou tři Saladiny stačit a nemá cenu riskovat, že Cizinci dorazí do Afriky přede mnou. Bylo naprosto nezbytné, abych u Čadského jezera byl první já, jestli má mít akce aspoň naději na úspěch.

Nasazování kol bylo tradičně tím nejhorším. Děsil jsem se toho upřímně už dopředu a stejně jako poprvé jsem to nechal až skoro nakonec, když už jsem měl v příslušném vozidle všechno vybavení. Z každého jsem opět udělal něco, co připomínalo výletní karavan nějakých militantních šílenců.

Jestliže nasadit kola jednomu Saladinu bylo peklo, pak tři Saladiny představovaly peklo na třetí. Naštěstí mě napadlo použít hlaveň kanónu jako provizorní jeřáb, jinak věřím, že bych pod některým kolem zůstal pohřben.

"Neviditelný náhrobní kámen, kdo kdy něco takového měl," poznamenal Ten druhý k té představě.

I přes veškerou opatrnost mi jedno kolo dokonce uteklo. Zrovna jsem ho dostal na zdvihací plošinu do potřebné výšky a odvázel lano od "jeřábu", abych ho mohl na náboj nasunout, když vtom jsem do něj nějak vrazil,

nebo co, a už se řítilo z plošiny dolů.

"Jestli se položí, jsme v prdeli!" zařval jsem a běžel za ním. Kolo naštěstí nemělo dostatečně dlouhou rozběhovou dráhu, takže se po pár metrech zastavilo a jen se tak opřelo o stěnu, ale stejně jsem vypotřeboval všechny známé nadávky a vymyslel pár dalších, než jsem ho dostal do svislé polohy a dotlačil na potřebné místo. Co krok, to "kurva".

Když bylo bezpečně přišroubované na místě, ještě jsem ho zkopal jako psa, jak se tak psává. Sice mě ještě dva dny poté bolela okopaná noha, ale potlačovat stres prý taky není zdravé. Kromě toho jsem zjistil, že mě protéza s přehledem udrží ve stoje i v situacích, kdy budu do něčeho kopat. Vzhledem k tomu, že mě čekalo "okolesování" ještě jednoho Saladinu, může taková situace nastat i nezdavě často.

Ve skladech bylo k Saladinům dost náhradních dílů a tak jsem vyměnil kola i tomu svému původnímu. Kdyby se mi chtělo tak, jak se mi do toho nechtělo, měl jsem hotovo za pět minut. Asi půl hodiny jsem jen chodil okolo a snažil se sám sebe přesvědčit, že mít Saladin s poničenými koly je lepší, než tam montovat nová. Přesto, že jsme se já i Ten druhý velice snažili, zdravý rozum nad námi zvítězil a tak jsem za hučení temných kleteb vyměnil i ta poničená kola a do podvozku navozil náhradní osy (to už byla sranda, to umisťování os).

Pak jsem řešil dilema, jestli nemám posbírat veškeré náhradní díly k Saladinům a nacpat je do jednoho z nich. Co když nás zas něco skoro zlikviduje? Přístup k rezervním osám a kolům může být odpovědí na otázku, jestli přežijeme, nebo zemřeme. Nakonec jsem to ale neudělal. Hlavně proto, že jsem nedokázal vymyslet způsob, jak potřebné díly uvnitř Saladinu ukotvit tak, aby se při nějakém zběsilejším manévru neurvaly a z vnitřku vozidla neudělaly kůlničku na dříví. Když jsem si vzpomněl, že se dokázala utrhnout obyčejná pračka, kterou jsem pevně přišrouboval, bylo definitivně rozhodnuto. Takové kolo má několikanásobnou hmotnost a tím i větší setrvačnou sílu, takže by ho udrželo máloco a v bitvě by dokázalo během minuty rozdrtit na kousky veškeré počítače v Saladinu, čímž bych přišel o jedno vozidlo. Za ten risk to nestojí.

"A když budeš mít to štěstí a přežiješ útok na Cizince, vždycky se můžeš pro náhradní díly vrátit zase sem," schválil mi to Ten druhý. Ani jemu nedělala představa poletujícího kola dobře.

Když jsem měl veškerý vozový park pojízdný, zbývaly už jen maličkosti. Zneviditelnil jsem svůj první Saladin a veškeré kanistry s amorfními krystaly jsem rovnoměrně rozdělil do všech tří vozidel.

"Měl sis je naložit už tehdy," neodpustil si Ten druhý radu, "nemuseli jsme být cestou za Ruffusem vůbec vidět."

"Jo, nějak zapomínáš, jak rychle jsme odsud museli tenkrát zmizet," napomenul jsem ho. Sice jsem ty kanistry tehdy dovnitř měl nanosit co nejrychleji, to je pravda, ale v plánu jsem to měl. Kdyby se neobjevily popelnice... Podruhé už stejnou chybu neudělám. V každém Saladinu jsem odmontoval spodní palandu a tím superdokonalým lepidlem jsem místo ní přidělal jakousi kovovou rozměrnou schránku. Do ní jsem naskládal zásobníky do vulcanu, děla a plamenometu. Dal jsem si záležet, aby do ohrádky zásobníky zapadly skutečně přesně a měly maximálně milimetrovou vůli k pohybu. Při divoké jízdě se nebudou tlouct a ven nevyletí – to jsem zajistil spolehlivým, bytelným zamykacím mechanismem. Sice se teď v žádném Saladinu nevyspí najednou dva lidé, ale ono se dá dobře spát i v řídicím křesle. Munice je důležitější než pohodlí.

I přes tato slova jsem neodolal a do všech strojů položil oblíbený šedivý koberec. Vyměnil jsem i zakrvácený zplstnatělý hadr z původního Saladinu, na což Ten druhý koukal opravdu nechápavě. Kdybych nedržel v ruce nůžky, asi by si zaklepal na čelo.

Dál už zbývalo jen jediné – rozšířit osobnost a zkušenosti mého starého počítače do dvou nových strojů. Abych pravdu řekl, nejradši bych zkopíroval jen ty zkušenosti, z umělé osobnosti počítače jsem pořád trochu nervózní. Bohužel, počítač tvrdil, že přenést se dá jediné kompletní "mysl", jakákoli separace není možná, protože zkušenosti prý závisí na způsobu, jakým byly získány a to zase závisí na vytvořené osobnosti... Měl jsem dojem, že mi počítač lže, ale nemohl jsem to nijak dokázat. Ale možná jsem jen paranoidní, proč by mi měl počítač lhát?

"To, že jsi paranoidní, neznamená, že po tobě nejdou," nepřidal mi na náladě ani Ten druhý.

"Jen počkej až mu do všeho začnou kecat jeho klony," mávl jsem rukou a spokojeně jsem se zašklebil, když Ten druhý uraženě zmlkl.

Nojo, klony, napadlo mě, neměl bych si Saladiny nějak pojmenovat, ať nepoužívám přiblblé vojenské označení typu "Saladin 1", "Saladin 2" a "Saladin 3" ?

"Jasně, dej jim nějaké geniální jméno, jako třeba Drobek," neodpustil si podle očekávání Ten druhý.

"Drobek ne, to už jsme tu měli," schválně jsem ignoroval ironii v jeho hlase, "Chtělo by to něco neotřelého."

"Jak by se tak daly ty Saladiny pojmenovat?" maširoval jsem halou sem a tam a usilovně přemýšlel.

"Proč vlastně nepojmenuješ každý stroj jinak, Saladin je přece taky jenom jméno?", nečekaně dostal dobrý nápad Ten druhý.

"No vidíš, když se snažíš, tak můžeš být taky užitečný," neodpustil jsem si rýpnutí a hned pokračoval, aby se toho Ten druhý hned nechytíl: "Co by se tak hodilo k Saladinu za jméno...?"

"Saladin, Saladin, něco na "S" by nebylo špatné," mnul jsem si vousy na bradě.

"Salazar!" vykřikl najednou Ten druhý mými ústy.

"Dobrý, kdes to vzal?"

"Ani ti nevím, nejspíš jsi to musel někde číst," pokrčil mými rameny Ten druhý.

"Saladin, Salazar, teď by to chtělo taky něco na Sal, ať jsme styloví," dumal jsem dál.

"S ohledem na syntaxi použitých jmen navrhuji slovo "Salafer", z ničeho nic se do diskuse zapojil i počítač.

"Taky dobrý," usmál jsem se spokojeně, "Saladin, Salazar, Salafer, to zní jako mocní loupežníci z nějaké arabské pohádky."

Jednotlivé počítače ve vozidlech (teď už jim nebudu moct říkat "Saladiny") přijaly nová kódová označení, já to tak lehké neměl. Všechna tři vozidla vypadala stejně (stejně neviditelně) a kdyby je nějaké obrovské děcko vzalo a rozhodlo po poli, nikdy bych nebyl schopný říct, který je který.

"Kdybys tak měl barvu, která se udrží na krystalech...", zauvažoval Ten druhý.

To mě přivedlo na skvělý nápad – no možná spíš zbytečný a praštěný, ale stejně mě potěšil: na kanónech přece krystaly nejsou. Vyrobuji si nějaké šablony, vezmu barvu ve spreji a jména nastříkám na hlavně.

Mezi softwarovým vybavením počítače byl i celkem pokročilý grafický program (znáte to, máte disk s obrovskou kapacitou a nepřeberný výběr programů – pak nainstalujete i to, co v životě nebudete potřebovat.) a tak jsem během pár minut navrhl opravdu povedený design nápisů. Donesl jsem si zásobu tuhého papíru a s vyplazených jazykem překreslil loga z obrazovky. Následovalo vystřihování písmen, během kterého jsem musel bojovat se stále silnější touhou Toho druhého začít kroutit mou hlavou (nechápe můj cit pro estetiku, barbar) a potom už jen zbývalo vyšrábat se na vršky jednotlivých vozidel a nastříkat jména na lafy kanónů. S pomocí lana, hlavně vulcanu a síly v rukou to nebyl žádný problém. Chvilí jsem se bavil s rozměrným papírem a lepicí páskou, potom málem sletěl z výšky na podlahu, když jsem vyměřoval potřebných třicet centimetrů, ze kterých se má barva stříkat, ale po půl hodině bylo vymalováno. Futuristická, rudooranžová písmena se na tmavých hlavních kanónů nádherně vyjímal. Ještěže jsem vyměnil u Saladinu i zkrácené dělo, jinak by se mi tam jméno nevešlo. To byla taky "zábava", měnit kanón. A taky se mi do toho moc nechtělo. Potom jsem si ale vzpomněl, že cizinci se rádi drží z dostřelu a tak je hodně rozumné mít ten dostřel co největší.

Navzdory všem logickým argumentům by mě k výměně ale nic nepřinutilo, kdybych předtím už na Saladin nasadil kola. Hlaveň nového děla se dala vyzvednout jen pomocí děl Salazara a Salafera (musel jsem použít obě vozidla, abych mohl nový kanón přesně připasovat) a jen díky absenci kol Saladinu jsem měl jeho střechu dostatečně nízko na to, aby se tam to dělo namontovat dalo.

Ten druhý už se nevyjadřoval – měl jsem dojem, že se mu moje dílo taky začalo líbit.

Ještě jsem si nesmytelným fixem napsal jména vozidel na příslušné klíče, ten od Salazara a Salafera zastrčil do bočních kapes, ten od Saladinu tradičně pověsil na krk. Rezervní klíče jsem měl pečlivě uzamčené ve vozidlech.

***

Následujícího dne jsem Mullhausen opustil. Navzdory svým řečem o zbytečnosti sentimentu v boji jsem se dál vezl v Saladinu. Přeci jen mi věrný stroj nespočetněkrát zachránil život a jelikož jsem ho dokonale opravil, neměl jsem jediný důvod vozidlo měnit. Jen šrámy na pancíři by připomínaly, co všechno Saladin zažil, kdyby tedy nebyly schované pod amorfními krystaly.

"Proč se vracíme do Mnichova, panebože?" ozval se Ten druhý, když jsem zadal počítači kurs.

"Protože potřebuju ještě pár věcí a nechtěl jsem je shánět jenom s rozbitým Saladinem. Nikdy nevíš, kdy se můžou Cizinci nečekaně vrátit; teď už mám všechny hlavní věci zařízené a s klidem můžu shánět maličkosti, které nejsou až tak úplně životně nezbytné," detailně jsem ho poučil.

"Jako třeba?" pokračoval Ten druhý ve výslechu.

"No tak například nové boty," zavrtal jsem prstem v dře po průstřelu, kterou jsem si pořád ještě musel převazovat řemenem. "Ze Skladu veškerá vhodná obuv zmizela a v Mnichově určitě bude v nějakém tom supermarketu dostatečný výběr. Dál se podívám po nějakém jídle, ať nemusím cestou chytat pavouky. A pokud narazím na nezkaženou vodu v lahvích, taky nepohrdnu."

Ten druhý na to už nic neříkal: taky nemá rád, když mám pravdu, stejně jako to nemám rád já u něj.

Takže jsme někdy kolem druhé hodiny zastavili před prvním hypermarketem, na který jsme v Mnichově narazili - "Hyperland" se to jmenovalo.

Prošel jsem už tradičním procesem vystrojování se, příhoda z výzkumného ústavu mě přesvědčila o tom, že člověk není bezpečný nikdy a nikde.

"Takže nejdřív boty," prohodil jsem jen tak do větru a s nákupním vozíkem (euro na odemčení vozíku jsem si půjčil z otevřené pokladny) vyrazil k obuvi. Celý obchoďák byl načichlý zkaženými potravinami, ale to nevadí; čichal jsem daleko horší věci. Hlavní bylo, že dveře hypermarketu zůstaly celou dobu zavřené a klimatizace vypnutá, takže jsem se nemusel bát, že všechno bude shnilé a plesnivé (tedy kromě jídla) vinou venkovního vzduchu a vlhkosti.

V obuvi jsem si vybral krásné černé kožené boty, klasicky s nezničitelnou podrážkou a všemožnými ocelovými vyztuženími. Pak jsem proklouzl do skladu a "nakoupil" ještě tři stejné páry; byl jsem pevně rozhodnut zásobit se na věčné časy, abych už nemusel nikdy nic shánět.

S vodou jsem měl taky štěstí. Ve skladu byl chládek a voda v lahvích byla pořád ještě dobrá – tak skvěle chutnající vodu už jsem nepil měsíce. Naložil jsem vozík, až se začala rozjíždět kolečka a asi hodinu plnil nádrže všech tří vozidel a jezdil pro nové lahve. S několika posledními vozíky jsem mohl jet poslepu, jak už jsem znal

cestu nazpaměť. Jídla jsem měl sice zatím dost, ale rozhodl jsem se nezapomenout k doplnění zásob. Maso a ovoce nepřípadalo v úvahu, většina konzerv plánovala podle vzhledu hromadnou explozivní sebevraždu a tak jsem moc věcí na výběr neměl. Ale nejrůznější obilné lupínky vypadaly požitelně a nechutnaly vyloženě špatně, takže jsem jich pár krabic vzal. Dál normální cukr a sůl (jak asi chutná pocukrovaný pavouk?) a na víc jsem neměl odvahy. Doby trvanlivosti byly dávno prošlé a otravu z jídla nemůžu potřebovat.

"Máš pravdu, trávit se sis zvykl kinetinem," ušklíbl se Ten druhý.

"Vida, kinetin," pleskl jsem se do čela. Ten tady sice neseženu, ale nějaké ty tabletky se s mojí frekvencí úrazů budou rozhodně hodit. Léky navíc vydrží hodně dlouho použitelné, takže jsem si z místní lékárny odvezl slušnou zásobu aspirinu, coldrexu, paralenu a spousty dalších. Pak jsem se procházel po obchodě a prohlížel si, co by se mohlo ještě hodit. Kdyby existovala soutěž o nejabsurdnější scénu, určitě bych ji vyhrál – po konci lidstva se klidně projíždím po hypermarketu s nákupním vozíkem.

Pak jsem si konečně vzpomněl, na co nesmím zapomenout.

"Co chceš v knihkupectví?" nevěřil Ten druhý svým očím, když jsem zaplul mezi knihy.

"No hádej, ajnštajne," zašklebil jsem se. Cesta pouští bude klasicky nudná a já nehodlám jenom hrát šachy a bavit se s počítačem a Tím druhým.

"Panebože," obrátil oči v sloup Ten druhý, "nejenže se chce stát spasitelem lidstva, von si u toho bude ještě číst!"

"A popíjet whisky, na to nezapomeň!" ještě jsem ho popíchl a dal se do výběru vhodné literatury. Samozřejmě jsem do vozíku naházel všechny kingovky, pečlivě se vyhnul všem sci – fi (mimozemšťanů mám plné zuby) a Herbertovu Dunu si po zážitcích z pouště už taky nikdy nepřechtu. I tak jsem měl za chvíli vozík plný – vždycky jsem hrozně rád četl a brzdila mě finanční situace, se kterou si teď nemusím dělat starosti.

Když jsme odjížděli od hypermarketu, stmívalo se.

Poslední zastávka v Evropě byla u Mnichovské vojenské posádky. Hlavní branou jsem projel v Saladinu, vchodové dveře otevřel vulcan.

"Jestli ten svět zachrániš, tak si kvůli tobě bude muset každý druhý kupovat nový zámek," jen rezignovaně pokýval hlavou Ten druhý.

V kasárnách jsem doplnil zásobu neprůstřelných vest a přibral ještě troje brýle na noční vidění. Jinak tam nebylo nic užitečného, co bych nenašel už ve Skladu.

***

Inn jsme tentokrát překročili bez problémů – nepoškozená kola jsou pravý zázrak. Všechna vozidla se dokázala na druhý břeh vyškrábat relativně bez problémů, takže jsem ani nemusel vystupovat.

***

Itálii jsme projeli bez zastávky.

***

V moři se nic zvláštního nestalo.

***

Ani cesta Afrikou v podstatě nestojí za zmínku; povaloval jsem se na palandě nebo v křesle, četl si nebo hrál šachy, posiloval, nebo se bavil s Tím druhým a počítačem. Počítač už nejspíš dospěl na hranici svých komunikačních schopností – měl bohatší slovní zásobu než já s Tím druhým dohromady a jeho logická argumentace neměla nikdy chybu. Každou půlnoc prováděl počítač synchronizaci se svými "bratry" v Salazaru a Salaferu, takže to bylo, jako by se všechny tři vyvíjely najednou.

Náladu mi kazily jediné písečné bouře – tradičně dokázaly obrousit optické krystaly a já si lehce spočítal, že kdybych je pravidelně doplňoval, vypotřeboval bych všechny kanistry ještě před tím, než dojezu k Čadskému jezeru. Takže jsem nechal všechny stroje obrušovat (stejně je maskování zbytečné, když nikde není žádný nepřítel) a jenom se proklínal, že mě to nenapadlo už ve Skladu – nemusel jsem maskovat Saladin a mohl si ušetřit práci i krystaly.

O automatických pastech nemá cenu se šířit. Jestliže pro samotný Saladin znamenaly rutinní proceduru, pak Saladinu v trojím vydání nestály skoro ani za námahu. Až mi běhal mráz po zádech, když jsem sledoval, jak dokonale synchronizované vyskakující vulcany jsou.

"Ještě že jsem nezapomněl zastřílet všechny zbraně," říkal jsem si spokojeně, když explodoval automatický plamenomet, který nás nejspíš přijel uvítat v Africe. Sice byl sám, ale vřelostí nedostatek kolegů víc než vynahradil.

Během cesty jsem dokonce nemusel ani jednou ven (občas jsem samozřejmě vylezl, abych se protáhl),

počítač se používáním poničených kol vycvičil na takového řidiče, že přesně věděl, jak do bažiny vjet, abychom nezapadli.

***

Když jsme byli zhruba den cesty od Ruffusova tábora v džungli, nechal jsem počítač kontaktovat Gusse.

"Zdravím tě, Maxmiliáne, pane neviditelného stroje," ozval se náčelníkův hlas.

"I já tě zdravím, náčelníku Gussi, jaká je situace?"

"Cizinci se ještě nevrátili, ale Plačící bojovník říká, že je máme čekat dřív, než přijde nový měsíc," odpověděl Guss.

"Výborně, náčelníku, blíží se k základně v džungli a budu tam dnes večer. Náš plán může začít."

"Budeme tam do dvou dnů, Maxmiliáne. Prozatím konec," přerušil Guss spojení.

"Tak "Plačící bojovník", zachechtal se Ten druhý, "netušil jsem, že Guss má smysl pro humor."

"Hlavně se tomu prosím tě nesměj před ním," napomenul jsem ho, "on to jako vtip nemyslí."

"No jo pořád," ušklíbl se Ten druhý, "copak jsem se někdy smál, když našemu Saladinu říkal "neviditelný stroj"?"

***

Navečer téhož dne jsme zastavili uprostřed starého známého tábora poblíž Čadského jezera. Nikde se nic nehýbalo, budovy stačily celkem slušně zchátrat a nabouraný tank stál pořád na stejném místě. Až jsem se otrásl, když jsem si vzpomněl, že stejně klidně to tu vypadalo i tehdy, když mě málem dostali podruhé.

Navlékl jsem na sebe tradiční výstroj, brýle pro jistotu přepl do infračerveného módu a vyskočil ze Saladinu.

"A kde jste teď, svině krvelačné?" ďábelsky jsem se zachechtal.

Ten druhý jen tak rezignovaně zakroutil hlavou – můj výsměch totiž patřil komárům a moskytům, před kterými mě chránila pořádná vrstva repelentu, co jsem na sebe napatlal.

Jelikož nikde nebylo vidět nic živého, schoval jsem brýle do kapsy a vydal se na obhlídku tábora.

Napůl jsem čekal, že mě přivítá odporný zápach tlících mrtvol, ale příroda si s nimi samozřejmě dávno poradila. Dokonce i zvratky tlustého doktora a veškerá doktorova obezita byly dávno pryč – myslím, že to dokonce byla práce těch mravenců, kterými jsem ho strašil. Při té vzpomínce jsem se na bělostnou kostru sentimentálně usmál.

Prošel jsem zbytek tábora, ale od mé poslední návštěvy tady opravdu nikdo nebyl. Takže jsem se mohl pustit do úklidu – bude třeba upravit celý tábor tak, aby si Cizinci ničeho nevšimli, až budou přistávat. Nemůžeme si dovolit nic riskovat.

Jako první jsem se rozhodl uklidit tank. Zapráhl jsem Salafer a přemístil rezavou trosku na jakési kryté parkoviště, kde vozidla vždycky dřív stávala. Ze vzduchu tak nebude poznat, že tanku už nepomůže ani svěcená voda.

Zrovna jsem odvažoval vlečné lano, když v tom se ze sluchátka ozvalo staré známé: "Cíl na šesti hodinách."

Pustil jsem lano a ještě než dopadlo na zem, držel jsem brokovnici. Bleskurychle jsem se otočil a stačil už jen zahlédnout, jak k nějakému tmavému předmětu na nebi letí tři svítící body. Proti tmavnoucímu nebi to vypadalo krásně. Během pikosekundy jsem pochopil, že letící předmět bude *vampire* a letící světla budou plivance napalmu ze všech tří strojů. Když *vampire* vzplanul, vypadalo to na obloze taky hezky. I když on si to asi moc nevychutnával, pokud můžu říct podle toho, jak najednou ztratil ve vzduchu směr a pololetem – polopádem se řítit ke mně. Než dopadl na střechu chatky, vedle které jsem stál, dostal další trojici plamenných pozdravů.

"Nestřílet!!" zařval jsem – při představě, co by s táborem udělal požár, se mi orosilo čelo. Chatka zatím nehořela, protože všechno bylo prosáklé vodou po odpoledním dešti, ale dostat zásah napalmem, asi by to nedopadlo dobře – budovy jsou nalepeny dost těsně na sobě a s trochou smůly by to mohlo skončit i pár čtverečními kilometry čerstvě zpopelněné džungle.

"V případě nutnosti střílet jenom vulcanem," vydal jsem povel a letěl do skladu pro hasící přístroj. V běhu jsem si nasadil brýle pro noční vidění a do skladu dveřmi rovnou proskočil. Hasící přístroje tam naštěstí byly – Ruffusovi lidé nespolehali v případě požáru na obligátní kýble s vodou – naštěstí. Popadl jsem dva a hnál se zpátky k domku s upírem. Slyšel jsem, jak rachotí vulcan a stačil ještě zahlédnout, jak byla planoucí postava vyražena dveřmi zpátky do chatky, která se začala pomalu rozhořívat.

"Až budou přístroje uvnitř, pal," rozkázal jsem a prohodil oba hasičáky dveřm. Počítač nezaváhal a ještě než přístroje dopadly na podlahu, rozmetal je na kousky ultrakrátkou dávkou. Ocelová střepina mi prosvítila kolem nosu a z chatky se vyvalila imitace sněhové bouře. Přepnul jsem na infra a sledoval, jestli to zlikvidovalo veškerý oheň. Měl jsem štěstí – uvnitř bylo modro, což značí chlad.

Instruoval jsem počítač, aby nechal *vampira* vylézt ven. Nečekali jsme ani půl minuty, když se z chatky vynořil nějaký trpaslík – *vampire* skutečně vypadal jako malý permoník, černý, s krátkýma ručičkama a nožičkama, jenom čepička a lucerna mu chyběly.

Vytrvale lezl za mnou a tak jsem ho mohl snadno dostat doprostřed mýtiny. Následně ho palba z vulcanu přibila k zemi a dva plamenomety mu vysvětlily, jak to chodí v kremační peci.

"Tak vida, celou dobu nic a teď najednou upír," zamyšleně jsem sledoval, jak ohýnek uhasíná. Napadlo mě, že už Guss se při mém odjezdu zmiňoval o tom, že Cizinci odlétli, ale mrtváci v džungli zůstali, a že jsem přesto nikde na žádného mrtváka (až na čestnou jednu výjimku) nenarazil. Dokonce i normální hlídací mrtváci, kteří bývali v každé vesnici, zmizeli.

"Nejspíš to bude tím, že jedině tady v Africe zůstali ještě lidi," usoudil jsem nakonec, "odevšad jinud si Cizinci všechny mrtváky nakonec odvezli."

S kostrami viditelnými ze vzduchu jsem si zahrál menší fotbálek a nakopal je pod chatky.

"A je po úklidu," spokojeně jsem se zašklebil.

Ještě před spaním jsem vytáhl kanistry s amorfními krystaly a všechny své stroje zneviditelnil. Pak jsem je nahnal na parkoviště a v Saladinu spokojeně usnul.

***

Probudil jsem se deset minut po deváté, provedl obvyklou ranní hygienu a jen v teplácích a županu vyšel ven. Džungle je takhle po ránu moc pěkné místo – ptáci zpívají, prales šumí... docela vážně jsem zauvažoval, že si vytáhnou nějaké lehátko na mýtinu a strávím den lenošením. A nakonec, proč ne – v Ruffusově haciendě bylo pohodlné křeslo, které jsem si postavil pěkně doprostřed tábora, nalil si sklenku whisky, podložil si nohy nějakou bedničkou a začal se do další kingovky. Jsou tam sice mimozemšťani, ale Cizince mi ničím nepřipomínají, tak to nevádí.

Kdyby mě teď někdo sledoval, musel by si myslet, že jsem se zbláznil. Sedím si tu uprostřed Afriky, kterou se potulují mrtvoly a upíři, a klidně si čtu. Kdyby ten někdo mohl vidět neviditelné, musel by se mi dvakrát omluvit – rozestavil jsem svá vozidla tak, že se ke mně nemohla dostat ani myš, aniž by na vlastní kůži zažila flambování.

Sice jsem měl v plánu jet zkontrolovat bývalou základnu Cizinců, jenže cesta tam trvá pět dní a já chtěl být u toho, až Guss dorazí. Což může být dneska večer. Takže jsem cestu odložil a spokojeně lenošil až do poledne. Pak jsem se jen přemístil na krytou verandu, dal si oběd a pak se mi četlo ještě líp. Sice jsem minulé týdny a měsíce cesty nedělal nic jiného, než že jsem četl, ale to mi nevadilo ani v nejmenším.

***

"Pět kilometrů od naší současné pozice se pohybují pozemská vozidla," informoval mě počítač kolem čtvrté hodiny odpolední.

"To musí být Guss a ostatní," zaklapl jsem knihu a žasl, jak počítač dokáže ze zvuku určit, co se v okolí děje.

Po pěti minutách počítač zprávu upřesnil tím, že prý zjistil i nepozemská vozidla. Nelekl jsem se, protože jsem dobře věděl, že Ruffus ještě nějaké stroje Cizinců má. Abych to nevěděl, když mi to jejich slzící majitel přeochoťně prozradil.

Na tom bylo mimochodem vidět, že je generál opravdu skvělý stratég. Mimozemské stroje hrály hlavní roli v jeho plánu na zničení Cizinců a tak do boje se mnou neposlal všechny ani ve chvíli, když už jsem se propaloval branou do pevnosti. A tak jsem se stal jejich majitelem já.

Tak tak jsem se stihl ustrojit do něčeho reprezentativnějšího, než je župan a už vjížděla první auta na příjezdovou cestu. Sledoval jsem, jak bratři v členkách parkují nákladní vozy a obrněnce, a čekal, až uvidím Gusse.

Jak jsem očekával, vystoupil z jednoho pontonovitého stroje. K jeho zaparkování nebylo v táboře dost místa a tak musel přistát přímo do džungle – provázelo to praskání stromů, které pancéřák drtil jako párátka. Rachot to byl o to větší, že těch pancéřáků přistávalo šest.

Guss došel až ke mně, obřadně mi položil ruku na rameno a pozdravil mě.

Já jsem mu stejným způsobem odpověděl a pak jsem přes jeho rameno zahlédl, jak z dalších dvou strojů vystupují Ruffus a ... Singhaia.

Z těch dvou vypadal Ruffus jako ten, který se na mě těšil víc. Abych pravdu řekl, nikdy jsem neviděl, že by ze mně byl někdo tak nadšený – generálovi přestaly téct slzy a vsadil bych se, že by se mi nejradši vrhl k nohám. Samozřejmě to neměl dovolené a tak jen stál vedle svého stroje a svítil jako sluníčko.

"No ne, on ho někdo oholil," zašeptal Ten druhý a já se jen tak tak nezasmál nahlas; generálovo slzení očividně jeho vousům neprospívalo natolik, že o ně nakonec musel přijít. Možná jsem hnusný hajzl, ale důkaz Ruffusových neustávajících muk mě potěšil. Hajzl nebo ne, má pomsta bude trvat tak dlouho, dokud generálovi neodpustím. Což se hned tak nestane. Nejspíš nikdy.

"Vidím tvé jizvy, Maxmiliáne," pozdravila mě i Singhaia, když k nám došla.

"Rád tě vidím, Singhaio," odpověděl jsem jí a myslel to upřímně. Přes mé odhodlání se už nikdy k nikomu nevázat mi stejně chyběla.

"Vidím, že se ti podařilo všechno, co jsi plánoval," ukázala bradou na mojí nohu. Nechápu, jak to mohla poznat.

"Ano, Maxmiliáne, i já vidím, že vše šlo podle tvého plánu," pokynul Guss pro změnu k mým neviditelným (!) strojům.

"Tvůj stroj způsobuje, že na některých místech věci nevypadají tak, jak by měly," usmál se Guss nad mým, asi trochu užaslým výrazem. Já dokážu to lámání světla postřehnout jen tehdy, když vím, kde Saladin mám a musím se ještě snažit.

"Kolik strojů jsi dokázal přivést?" zeptal se Guss a mě se trochu ulevilo – ani on není schopen to lámání světla vidět vždycky – Saladinu a Salaferu si nevšiml.

"Tři, náčelníku, na ostatní nezbyl čas," odpověděl jsem a s hrdým úsměvem zavelel: "Počítači, přehlídka!"

Z uložení na střeše se naráz vymrštily tři kanóny, každý namířený tak, abychom si mohli prohlédnout jména strojů.

"Vidím, že ses nezměnil, Maxmiliáne," potutelně se usmála Singhaia. Dřív mi občas říkala, že Saladin je vybavený zbytečně luxusně. Zvlášť nad kobercem vrtěla hlavou skoro tolik, jako Ten druhý. Potom si samozřejmě zvykla a úplně otočila. Inu, ženská. Teď jsem taky poznal, že kritizuje jenom kvůli tomu, jak jsem jí tehdy odmítl vzít s sebou.

"Bude dobré, že Cizinci poznají jména strojů, které je zničí," nečekaně spokojeně pokývl hlavou Guss, "znát jméno nepřítele je důležité."

Mezitím k nám došel i Abdullah. Pozdravil jsem se i s ním a pak všechny pozval do Saladinu; venku bylo nepříjemné horko, i když to nejspíš zase vadilo jenom mně.

Následující hodiny jsme trávili vyprávěním si toho, co se událo od našeho rozloučení.

Guss se svou skupinou tehdy dorazil do pevnosti přesně podle plánu. Usadili se v pevnosti, s pomocí bratrů dokončili opravy a dokonce navrhli několik zlepšení – bojové zkušenosti těchto lidí jsou zkrátka vynikající.

Na nádvoří pevnosti je teď prý zakopán náš bůh, The second.

Víc vlastně nebylo co říct, s výzkumem mrtváků se nijak nepokročilo, bohužel; ovládat je dovedeme pořád jen velmi primitivně a tak je Guss ani nebral s sebou – mohli by přinést víc škody, než užítku.

Zeptal jsem se, jak je na tom Džounasin a Singhaia se poprvé naplno usmála – holčička je v pořádku, problémy s dýcháním díky klidu, pravidelné stravě a dohledu doktorky zmizely samy. Ptal jsem se vlastně jen ze zdvořilosti – vím, že Džounasin je moje dcera a kdybych mohl žít normálně, pravděpodobně bych ji miloval, ale takhle je to pro mě jen normální malé dítě. A já nikdy neměl děti rád.

Pak jsem vyprávěl zase já – Guss souhlasně kýval hlavou, když jsem mu vylíčil moji teorii o mrtvácích, kteří zbyli jen v Africe. Také schválil, že jsem se nepokusil opravit víc vozidel, než na kolik jsem měl opravdu čas: "Je lépe bojovat holýma rukama, než být poražen při nabíjení pušky."

Tomu druhému připadala tahle věta samozřejmě strašně k smíchu; mým sebeovládáním naštěstí neproklouzl ani úšklebek.

Guss souhlasil i s tím, že další den vyrazíme k základně Cizinců – bude důležité dokonale znát terén a začít s přípravami co nejdřív.

Pak se Guss rozloučil a odešel spát do Salaferu; dal jsem mu klíč a nakázal počítači, aby Gusse poslouchal na slovo. Kdybych ho neznal, tak řeknu, že ho to vyvedlo z míry. O tom, že mu svěřím jeden ze strojů, jsme mluvili, ale nečekal to tak brzy. Já jsem ale věděl, že je důležité, aby se se Salaferem co nejvíc sžil – samoučící se počítač je sice v boji něco neuvěřitelného, ale Guss strávil bojem celý svůj život – kombinace těch dvou bude nenahraditelná.

Vrchním velitelem budu ale pro všechny tři stroje pořád já. Počítač sice bude poslouchat Gusse stejně jako mě, ale ve chvíli, kdy si to budu přát, ho můžu jediným příkazem třeba navždy uvěznit uvnitř stroje; nemyslím si, že by naši věc chtěl Guss zradit, ale může přijít chvíle, kdy by třeba moje smrt byla podle něj pro skupinu výhodnější, i kdybych já měl na věc jiný názor – na to, jak chtěl ze Singhaii udělat pap-anc-tek, nezapomenu nikdy. Takže bude jistější udělat to takhle.

Singhaia, když už o ní mluvím, spolu s Gussem neodešla. O událostech, které následovaly, se obvykle píše v tom smyslu, že se země zachvěla. Já tohle říct nemůžu – tlumiče Saladinu jsou opravdu kvalitní. Taky se ukázalo, že moje starosti ohledně spaní dvou lidí najednou byly naprosto neopodstatněné; když jsem kolem půlnoci usínal se Singhaiinou hlavou na hrudi, bylo mi krásně.

"Tak ty ses pustil rovnou do zalidňování Země, jak tak koukám," ozval se ještě Ten druhý, ale to už jsem spal.

***

Pětidenní cesta k místu přistání trvala přesně dva dny. Moje neviditelné stroje jsou samozřejmě daleko rychlejší, než nějaký konvoj s obrněnci a samozřejmě mi to předem nějak nedošlo. Nevadí.

Jeli jsme jen ve čtyřech: já, Guss, Singhaia a Ruffus. Generálův strategický mozek budeme potřebovat na místě, koneckonců to byl on, kdo plán vymyslel. Já se Singhaiou jsme jeli v Saladinu, Guss s Ruffusem v Salaferu. Salazar jsme nechali v táboře, kdyby se třeba objevil *vampire*. Původně jsem tam chtěl nechat i Singhaiu, ale za prvé mi bylo jasné, že s námi bude chtít a za druhé mi bylo po probuzení vedle ní tak nějak hrozně příjemně...

Poznámky Toho druhého o podpantofláčích jsem ignoroval.

Guss se cestou učil ovládat Salafer a byl do toho stejný blázen, jako já tenkrát, když jsem sestavil Saladin. Můj počítač mě informoval o tom, co se v Salaferu děje a tak jsem věděl, že Guss pilně studuje průvodce ovládáním a se strojem se sžívá. Přes můj počítač jsem to musel zjišťovat proto, jelikož Guss s námi nekomunikoval. Chápal jsem ho, mě tehdy od řízení musel taky někdo tahat.

"Myslíš, že Džounas ještě žije?" zeptala se mě zničehonic Singhaia.

"Měl jsem dojem, žeš už tenkrát spala, když jsem ti to říkal," překvapeně jsem se na ni podíval. "Opravdu nevím, Cizinci ze zajatců dělají nějaké velitele, bojují asi mrtváci a *vampires*, takže je možné, že neumřel," pohlédl jsem Singhaie do očí, "ale uvědom si, že nemáme tušení, jak jejich boj probíhá. Umíš si představit válku, pro kterou bys musela shánět vojáky na cizích planetách? Vždyť jenom na Zemi bylo k sedmi miliardám lidí! Bůh ví, jak dlouho už Cizinci bojují a kde všude vlastně ta válka probíhá. Je možné, že Jonáš je pořád ještě malé dítě a v nějakém výcvikovém středisku ho pilně trénují, aby z něj za pár let byl velitel, ale třeba mu nějak urychlili růst a už dávno padl na nějakém zapadlém asteroidu, nebo kde."

Singhaia neříkala nic, ale bylo vidět, že podobně přemýšlela taky, a že jsem jenom potvrdil její obavy.

"Pokud Džounas padl, pak bude aspoň pomstěn," stiskla mi Singhaia po chvíli rameno.

Dál jsme se o tom nebavili. Já věřil, že šance na nalezení Jonáše je mizivá, Ten druhý na tom nebyl jinak a jak jsme zjistili, i Singhaia došla ke stejnému závěru.

"Smutné, leč pravdivé," povzdychl si Ten druhý.

***

Na místo posledního přistání Cizinců jsme dojeli k večeru.

Nechal jsem Saladin přijet co nejbliž, ale ne tak, aby zůstaly stopy na upraveném povrchu, na kterém Cizinci přistávali. I se Singhaiou jsem vystoupil a připojil se k Gussovi, který dorazil chvíli před námi.

"Myslíš, že Cizinci přistanou zase tady?" zeptal jsem se ho.

"Plačící bojovník tomu věří a já si také myslím, že ano," odpověděl Guss.

Jen jsem souhlasně přikývl. Ruffusovi prý Cizinci řekli, že přistanou na stejném místě a mně nenapadal jediný důvod, proč by neměli slovo dodržet.

Takže jsme se všichni tři vydali pěšky po krajině. I když jsem si pamatoval, jak obrovským dojmem na mě loď Cizinců působila, stejně jsem byl znovu překvapen. Vzpomínal jsem si, že loď zabírala skoro celé prostranství a když jsem teď viděl opuštěnou pláň před sebou, až mi běhal mráz po zádech. Lidi nikdy nepostavili nic tak obrovského. A to počítám i budovy, pyramidy, prostě všechno.

"No, no, jen je nezačni uctívat," ozval se Ten druhý, ale i z jeho hlasu jsem ucítil nervozitu.

Plánování nám zabralo zbytek tohoto a celý příští den. Bylo třeba přesně určit umístění našich jednotek, pak určit, odkud co zaútočí, pak... bylo toho zkrátka moc.

Pak jsme se vrátili do tábora.

***

Během naší nepřítomnosti se nic zvláštního nestalo, žádný *vampire* nepřiletěl, žádný mrtvák z džungle nevylezl, prostě nic. Na Abdullahovi jsem viděl, jak ho to zklamalo, nechali jsme mu celý tábor na starosti a ono nic. Chápal jsem ho, taky jsem nejvíc nesnášel to ticho před bouří, jak se tak psává.

Cizince jsme čekali za miň než měsíc, takže nezbývalo času nazbyt. Náš plán se zakládá hlavně na momentu překvapení, silou proti mezihvězdné lodi nezmůžeme nic. Takže je třeba dokonale zkoordinovat všechny úderné jednotky a umístit ty, které Cizince překvapí.

***

Během následujících tří týdnů jsme všechno připravili pro nezapomenutelné přivítání Cizinců. Opakovat to o nezapomenutelnosti vyhubení rasy by bylo trapné.

***

Cizinci přiletěli o čtyři dny dřív.

První zprávy o jejich příchodu jsme získali přes starý dobrý vojenský satelit; Cizinci se nyní nemuseli zatěžovat nějakým jeho rušením, jak to nejspíš udělali v den svého úderu na Zemi.

Po několika hodinách už jsem jejich loď i viděl – vypadalo to, jako by na návštěvu přicházel menší bratr měsíce.

Loď majestátně přistávala, i když jsem věděl, že by se z hořejší vrstvy atmosféry dokázala na pevnou zem dostat během tisíce vteřiny. Jen by tlakovou vlnou zlikvidovala džungli na desítky kilometrů daleko. Když jsem si představil implozi, kterou by něco takového dokázalo vyvolat, píchlo mě v uších.

Stejně jako před tím, ani teď se loď nedotýkala země.

Sledoval jsem, jak se v plášti lodi otevírají různé dveře, některé malé, některé obrovské. Z těch menších se vyrojily popelnice, z těch velkých bílé pancéřáky a rozmístily se kolem dokola mateřské lodi.

"Máme pět dní, než se objeví Ruffus s nákladem," řekl jsem úplně zbytečně do prázdna. Seděl jsem v Saladinu docela sám a byl nervózní jako novoroďčka. Singhaiu jsem nakonec dokázal přesvědčit, že ji v Saladinu nemůžu potřebovat a že bude užitečnější tam, kde je teď.

"Po tomhle už budou emzáci hračka," odfoukl si Ten druhý, když za Singhaiou zaklapl průlez. Nevím, jak se jí to podařilo, ale znělo to, jako by práskla dveřmi.

Čekat v Saladinu, než se z džungle vynoří první obrněnec, bylo k nepřežití. Bohužel se to nedalo zařídit tak, abychom mohli začít hned, jak se Cizinci objevili. Podle plánu se musejí začít nakládat ulovení lidé a teprve pak můžeme zaútočit.

"Ještě že nemáš vlasy, nejspíš by ti zešedivěly," prohlásil Ten druhý během nekonečně se vlekcoucích minut. Jeho kecy mi čekání opravdu neulehčovaly.

***

Pátého dne ráno se na okraji džungle objevil první obrněnec a za ním se postupně začala vynořovat nákladní auta.

Nacpal jsem se do neprůstřelné vesty a pevně se připoutal v křesle – kdyby mě upínání pásů přes vestu napadlo dřív, mohl jsem si v minulosti ušetřit mnoho bolesti.

Na ochranu zubů jsem tentokrát nepoužil kus hadice, ale profesionální boxerské chrániče.

Sledoval jsem na monitoru, jak kolona se zajatci (použili jsme bratry, kterým jsme sundali členky, takže teď nadávali a plivali na své vězňatele naprosto věrohodně) zastavuje a z prvního vozu vystupuje generál Ruffus. Bylo důležité, aby s Cizinci jednal někdo, koho znají; generál měl na hlavě bílý slamák, takže stříbrnou členku nebylo vidět.

Počítač mi přiblížil obraz tak, že jsem mohl sledovat, jak Ruffus rozkládá rukama, široce se usmívá, něco popelnicím říká a po tvářích mu tečou potoky slz. Věděl, že dneska za sebe nejspíš umře a tak se kolotoč v jeho hlavě točil opravdu zběsile. Slzy nedokázal ovládnout ani na můj přímý rozkaz; mohl jsem jen doufat, že Cizinci z jeho breku nepojmou nějaké podezření. Tedy aspoň do chvíle, než zaútočíme.

Což je teď.

Warbirdy dokážou létat opravdu rychle. Sledoval jsem, jak se ženou od tábora a současně z opačné strany (ty musely vyrazit dřív a opsat široký oblouk, aby vpadli Cizincům do zad).

Z výmetnic vylétly rakety, bratři nadopovaní kinetinem stihli vypálit všichni ve stejný okamžik. No skoro.

Sledoval jsem, jak z šesti bílých popelnic, které jednaly s Ruffusem, vylétly modrobílé blesky; generálův klobouk vzplál, mozek v doprovodu šedivých vlasů provedl simulaci velkého třesku a než první kapka krve dopadla do písku, získal generál nějaké nové tělesné otvory. Na slzami zmáčeném zbytku obličeje jsem viděl, jak se široce usmívá.

Na nebi zatím explodovaly rakety; blesky z mateřské lodi byly jasně ohraničené a neuvěřitelně přesné – vzápětí začaly vybuchovat i samotné warbirdy – ani kinetinem pohánění bratři s nimi nedokázali mimozemské palbě uhýbat.

Současně se zpopelněním prvního warbirdu se do boje vložil Salazar řízený Singhaiou. Ruffusovo tělo nikdy nemělo dopadnout na zem – Salazarův vulcan rozmetl všech šest popelnic pálících do generála a následná téměř jednolitá exploze bývalého vládce planety rozptýlila na atomy.

Obrněná vozidla se rozjela do stran a začala pálit diskrétními potenciály do řady bílých pancéřáků. Když explodoval první, přišel můj čas.

"Do bojééééé," zařval jsem z plných plic.

"Do bojééééé," zařval z plných plic i Ten druhý.

Ani jednomu z nás nebylo přes chránič zubů moc dobře rozumět, ale počítač pochopil.

Až do téhle chvíle jsem seděl v Saladinu zakopaném deset metrů pod zemí, velmi blízko mezihvězdné lodi. S okolním děním mě spojoval obyčejný kovový drát potažený amorfními krystaly, který jedním koncem spočíval na Saladinu a druhým nenápadně vykukoval nad zemí. Fungoval tak jako optické vlákno. Další drát mě spojoval s Gussem v Salaferu, který byl zakopán o padesát metrů dál.

Samotné stroje byly širokými ocelovými pásy přidělány na našich pontonovitých pancéřácích, zbylé čtyři stroje nad námi právě nalétávaly do útoku.

Takový pancéřák nemá ani zdaleka akcelerační schopnosti šípovité stíhačky, ale dvanáct gé, které je člověk ještě schopen přežít, zvládá s přehledem.

Znásobená gravitace planety mě tedy zarazila do křesla, jak bratr v pancéřáku vyrazil strmě vzhůru. Svého času dokázal podobný stroj bez problémů utlačit vzpouzející se Saladin, takže mu teď deset metrů hlíny nad hlavou nedělalo sebemenší problémy.

Z našeho dočasného hrobu jsme vyletěli jako obrovský krtek, kterému někdo zapálil koudel u zadku; exploze zeminy byla gigantická. Ne, že bych to měl čas sledovat, veškerou pozornost jsem musel věnovat svěrači – mozek by mi jinak skončil na křesle.

Veškerá země, kterou jsme dostali do vzduchu, nám zachránila život. Ani zbraně mezihvězdné lodi nedokázaly skrz hliněnou clonu zamířit dostatečně přesně, tak nás ostrý paprsek z lodi minul o dva centimetry – měl jsem intenzivní dojem, že samotné krystaly před ním se zaječením uhnuly.

Pak jsem zažil pocit, jako by si moje oči chtěly jít prohlédnout zadní část lebky, jestli to tam není lepší – bratr v pontonu znovu použil skoro smrtelné zrychlení, tentokrát ovšem směrem dopředu – rovnou do otevřených vrat nákladového prostoru lodi.

Kdybychom se od těch vrat vynořili o jeden jediný metr dál, umřel bych. Takhle jsme překonali dvoumetrovou vzdálenost dřív, než nás nějaký blesk provrtal skrz naskrz. Ještě jsem si stačil všimnout, jak Gussův Salafer prolétá bránou a pak jsem asi omdlel.

Bratrovo brždění mě probralo – tentokrát šel na exkurzi do přední části lebky mozek.

Vstupní hala lodi byla obrovská. Netroufal jsem si odhadnout, kolik Skladů by se do ní vešlo. Tedy ne, že bych na to měl čas. Diskrétní potenciály z Gussova pontonu utavily poutací pásy (potenciály mého pontonu provedly stejnou operaci na Gussově stroji) a Saladin z pancéřáku doslova seskočil. Ponton má sice daleko lepší manévrovací schopnosti, než Saladin, ale neviditelnost bude přednější – ponton už teď přitahoval až moc nežádoucí pozornosti popelnic, které se sem přišly zevnitř lodi podívat.

"Zvědavost se nevypláčí," zahuhlal Ten druhý, když bylo po popelnicích.

Na první pohled vypadala Hala jako mimozemský ekvivalent paluby letadlové lodi. Byly tu připravené plošiny s nepřeborným množstvím lidského vojenského materiálu, který chtěli Cizinci přidělit Ruffusovi výměnou za ulovené lidi; na jejich naložení už tu byly připravené další samovznášecí plošiny.

V Hale byly bohužel i bílé pancéřáky, ale já už se nebál. Jediné, co nás mohlo doopravdy ohrozit, byly ty lodní zbraně. Všechno ostatní už jsem zažil a přežil.

Zásah paprskem z bílého pontonu mě přesvědčil, že všechno tu přece jenom ještě nebylo – na stropě se pět centimetrů čtverečních krystalů doslova vypařilo.

"A sakra," zakousl jsem se pevněji do chrániče a zapnul forsáž; v rychlosti je naše síla.

Guss si evidentně myslel to samé, viditelný vysunutý kanón jeho stroje se pohyboval rychlostí doslova vražednou. Jako ten náš.

Granáty hvízdaly vzduchem v takřka nepřetržitém jednolitém zvuku a já zjistil, že ani bílý elitní pancéřák nevydrží všechno – zato ale dokáže předvést nejpůsobivější explozi, jakou jsem zatím kdy způsobil.

Naše pontony se taky snažily. Nadopovaní bratři poletovali po Hale v takových drahách, že se mi z toho dělalo nevoľno.

Pak jsme o jeden ponton přišli.

Cizinci v pancéřácích se evidentně vzpamatovali až teď, protože rázem přestali umírat a dali se tvrdě do nás. Nebýt neviditelnosti, nepřežili bychom.

Bílé pancéřáky létaly takovým způsobem, že by se z pohledu na ně pozvracel i otrlý aviatik – akrobat. Svištěly po hale, uhýbaly granátům a snažily se nás trefit. Počítač měl ve zvyku kanón zatáhnout, nečekaně změnit směr a pak začít znovu pálit. Cizinci tak neměli absolutně představu, odkud začne průbojná smrt létat v příštím okamžiku.

Na počítači bylo vůbec vidět, že ví, co dělá; po všech kolech jsme nejeli dohromady snad ani pět vteřin, zato nebyly vzácné případy, kdy jsme jezdili jen po bočních – připadal jsem si jako blecha v inline brusli. Tedy ve chvílích, kdy jsem nebyl mimo – v ústech jsem střídavě cítil chuť krve (absolutně netuším z čeho), gumy (z chráničů) a snad i vlastních hoven (ze střev, dnes mají evidentně všechny orgány výletní den). Při plánování akce jsem žádné omdlávání nečekal – "obyčejné manévrování při boji přece nemůže být tak strašné, jako když do nás praly rakety," říkal jsem si. To jsem samozřejmě netušil, jaká zvěrstva bude počítač provádět – nebylo výjimkou, když z plné rychlosti na fleku zastavil a v následující pikosekundě se stejnou rychlostí řítíl pozpátku. To vše následované piruetou na zadních kolech, pokud možno. V ostrých zatáčkách jsem ve chvílích nezkaleného vědomí vnímal, jak nás před převážením na bok chrání jen zpětné rázy kanónu; neřval jsem hrůzou jen proto, že jsem se na to nezmohl.

Pak se do hry vložil i náš plamenomet – počítač experimentálně zjistil, že hořící pancéřák nemanévruje tak snadno.

Gussův počítač přišel na to samé a začal používat plamenomet v kombinaci s průpalnými granáty. My jsme se drželi hlavně průbojných, i když nějaký ten žhavý pozdrav jsme taky poslali.

Saladin se Salaferem vůbec spolupracovaly tak, že na mě z toho šla hrůza – stále častěji jsem viděl, jak oba stroje útočí na stejného protivníka naráz. Standardním postupem – oslepit plamenem, zasáhnout průrazným granátem a dodělat průpalným. Přitom spolu počítače prakticky nekomunikovaly, veškerá spolupráce pramenila z čisté strategické úvahy.

Pak přestaly létat pontony zvenčí – evidentně došly.

Vzápětí se ale začaly otvírat kruhové vstupy na stropě – objevilo se v nich co jiného, než další pancéřáky. Než by kterýkoli člověk stihl vydat rozkaz, Saladin se znovu rozstřílel. V hale už nebyl jediný nepřátelský ponton a

tak se oba neviditelné stroje mohly soustředit na nepřítele v průlezech. Štěstí zas jednou stálo při nás – ty vstupy byly jenom dva. Takže jsme přestali poletovat po Hale ("Žiju, já žiju!" probral se z mdlob Ten druhý) a mohli veškerou pozornost upřít na nezvané hosty. Nebo nezvané majitele domu, jak se to vezme.

Kdyby Cizinci vymysleli nějaké neexplozivní stroje, asi bychom vpád nezastavili. Přes vybuchující soudruhy ale nedokázaly sestupovat dost rychle ani tak vyspělé stroje – začali jsme je zvládat dokonce s přehledem.

"Vítězství máme na dosah, Maxmiliáne," ozval se Guss. Mně jen tak našťavaně táhlo hlavou, proč já po zběsilé jízdě ani nevím, jak ovládat kteroukoli svou končetinu, a on zní normálně jako vždycky.

Ten druhý pro to nejspíš nějaké uštěpačné vysvětlení měl, ale kdo by tomu jeho bublání rozuměl.

***

Vstupní otvory se zavřely stejně náhle, jako se otevřely.

Stejně tak byla zavřená vstupní brána – to jsem zjistil až ve chvíli, kdy jsem se pokusil kontaktovat Singhaiu v Salazaru – materiálem Cizinců žádný signál nepronikl.

"Spíš by se měli bát toho, že jsme uvnitř, než nám bránit v odjezdu," velkohubě se ozval Ten druhý.

Mně už se pomíchané mozkové závitky taky nejspíš usadily na místě, takže jsem odpověděl: "Jenom aby na nás nečekalo nějaké hnusné překvapení, mám z toho špatný pocit."

"Ty a tvoje pocity," odfrkl si Ten druhý – je nějak nezvykle optimistický, nejspíš vliv adrenalinu.

Zahleděl jsem se na uzavřený průlez a vyzval ho: "Sezame, otevři se."

Ne, nezbláznil jsem se, jen jsem inicioval počítač, aby spustil historický první hacknutí mimozemského počítače.

Zkoumáním elektroniky Cizinců se v pevnosti zabývali Ruffusovi inženýři po celou dobu, co jsem byl pryč. Výsledkem bylo pochopení základních principů emzáckých lodí; sice bychom pro jejich počítače nedokázali psát programy, ale používat jejich systémy jsme se naučili. Tedy my... já osobně z toho nebyl vůbec chytrý, ale počítače mých strojů nové informace nasály s obrovskou chutí a od té doby jsem měl pocit, že se mnou počítač Saladinu mluví trochu spatra.

Takže teď netrvalo ani deset minut a obrovské trojčipé veřeje na stropě se začaly rozjíždět do stran.

"Pašák," uznale jsem poplácal Saladin po tunelu.

Nevím, co bych dělal, kdybychom přišli o oba pancéřáky s antigravitací, ale naštěstí jsem to nemusel řešit – po explozi prvního se ten druhý přesně podle plánu stáhnul mimo bitevní vřavu – doslova do kouta. Takže teď stačilo se Saladinem vyjet na střechu a nechat se vynést do prvního patra lodi.

Bylo to asi nejdelší stoupání v mém životě – neexistovalo ideálnější místo k přepadu, než ve svislé, zrcadlově hladké šachtě.

Kupodivu jsme nad podlahu vystoupali bez jediného přerušení; zato pak jsem úlekem málem zkolaboval – první patro bylo sice desetkrát menší než Hala, ale zato v něm byly řady mimozemských strojů – zelené, černé a bílé pancéřáky hlavně, ale taky tři šípovité stíhačky a bůhvíkolik popelnic.

Když jsem se vzpamatoval z šoku, došlo mi, že žiju.

Co víc, ani jeden ze strojů se nehýbal.

Se zatajeným dechem jsem počítač vyzval, aby sjel na pevnou podlahu – Gusse v Salaferu jsem tu chtěl mít co nejdřív.

"Vypadají jako bez života, Maxmiliáne," řekl Guss, když ho ponton vyvezl za mnou.

"Ano, ale proč," nechápal jsem já.

"S pravděpodobností sedmdesát tři procenta nemají tyto stroje obsluhu," řekl současně Gussův i můj počítač.

"Piloti stávkují!" zaradoval se Ten druhý nemístně.

"Kdybys radši mlčel," mávl jsem rukou já; piloti ve strojích možná nejsou, ale stávkou to asi nebude.

"The second může mít zčásti pravdu," vmísil se nám do hovoru Guss, "cizí bojovníci možná nečekali náš útok a ještě nestačili nastoupit do svých vozidel."

Nad tím jsem se zamyslel. Nikdy jsem neviděl Cizince bez nějakého svého vozidla či skafandru a představitost mi teď nabídla obrázek zeleného mužíčka s anténkami na hlavě, jak odklápí víko popelnice a s výdechem se do ní souká.

"Takže počkáme," prohlásil jsem. Jestli se sem začnou hrnou mimozemští piloti, musíme být u toho – lepší příležitost k jejich likvidaci už bychom nikdy neměli.

***

Po půl hodině jsem se začal tak trochu nudit.

"Já to říkal – stávka," vedl dál svou Ten druhý a já už na tom byl s nervy tak špatně, že jsem tomu začínal věřit – v hangáru jsme pořád byli jedinými živými bytostmi já s Gussem.

Piloti se odmítali dostavit.

Co hůř, s nikým zvenku jsme pořád neměli spojení.

Teoreticky jsme mohli sedět a čekat i pár měsíců, jídla a vody jsme měli dost, ale čekání je daleko horší než boj – jestli by to psychicky vydržel Guss, já tedy určitě ne. Zvlášť, když jsem nevěděl, co se děje venku. Pokud jsou moje představy o technologii Cizinců správné, mohli jsme teď být už někde u Jupiteru, nebo kde.

Kupodivu jako první porušil ticho Guss: "Nemůžeme čekat navěky, Maxmiliáne, čas pracuje na straně Cizinců."

"Co navrhuješ, Gussi?"

"Zničit tyto stroje a pokračovat dál lodí," řekl Guss pevně.

Původně, během cesty do Evropy, jsem přemýšlel, že by bylo vhodné nějakou mimozemskou techniku získat. Samozřejmě jsme měli v plánu dobýt mezihvězdnou loď, ale já si pořád opakoval, že pancéřáky a hlavně šípovitá letadla mohou být v dalším boji k nezaplacení. Úplně jsem viděl, jak takové letadlo ničí jedno město na domovské planetě Cizinců za druhým – a teď bychom se měli téhle možnosti vzdát!

Na druhou stranu jsem Gussův názor chápal – pokud pojedeme dál v našich vozidlech, mohou nám Cizinci vpadnout do zad.

"Tak teď babo raď," povzdechl jsem si.

"Jedinou babu jsi ze Saladinu vypudil," zašklebil se Ten druhý. Ani on se nemohl rozhodnout, jak pokračovat.

Nakonec jsem s těžkým srdcem povolil palbu. Saladin zajel do nejvzdálenějšího rohu místnosti (tohle označení se pro obrovskou prostoru hodí ještě míň, než pro Sklad) a začal likvidovat nejvzdálenější stroje. Když se nehýbají, dají se zničit velmi rychle. Počítače obou našich vozidel navíc začaly znovu spolupracovat (měl jsem podezření, že je to bavi) a tak se celé okolí proměnilo v strašlivé peklo – granáty hvízdaly, lodě Cizinců vybuchovaly (často pořádaly skupinové exploze – obzvlášť pěkné) a Ten druhý hulákal nadšením. Přiznám se, já taky.

Když se výbuchy lodí přiblížily a začalo to vypadat jako kdyby mi do Saladinu nějaký rošťák tloukl kladivem, počítač přešel na druhou stranu místnosti a začal likvidovat stroje v místech, kde jsme předtím stáli. Zakrátko bylo vymalováno – v podlaze byly neuvěřitelné krátery (ani mimozemský kov není evidentně nic moc extra, skoro bych až řekl, že podlahu někdo vyložení odflákl), na některých místech visely ze stropu zprohýbané pláty a výztuhy, a počítač mě tak laxe informoval o tlakových vlnách, které výbuchy způsobovaly – kdybych nebyl v Saladinu, skončil bych jako aerosol.

***

Následně se vynořil nový, nečekaný problém – z hangáru nevedly jediné dveře, kterými by mohl projet Saladin.

Byla tam jen řada takových nízkých obdélníkových dveří, jakoby vyrobených přímo na rozměry popelnice. Kdybych se jimi chtěl dát, musel bych ze Saladinu a do toho se mi vůbec, ale vůbec nechtělo. Nedokázal jsem si vzpomenout, jestli jsem kdy v životě cítil k něčemu takovou nechuť, jako k opuštění věrného stroje právě teď.

Takže jsme se s Gussem vrátili zpátky do Haly a počítač nám otevřel druhý kruhový vstup. Tentokrát jsem byl při stoupání klidnější.

Jak se ukázalo, právem. Vystoupal jsem do přesné kopie předchozího hangáru – všechny přítomné stroje se nehýbaly. Když počítač spustil palbu, už ano.

Bohužel, ani tady nebyl žádný otvor dostatečně velký, abych jím dostal Saladin. A to jsme znovu vytvořili několik opravdu úžasných děr – taková čtyřexploze bílého pancéřáku je něco neuvěřitelného. Moje podezření ohledně bavícho se počítače se ukázalo jako oprávněné – evidentně se snažil ničit co nejvíc lodí najednou, i když jsme nijak zvlášť nespěchali.

Po zevrubné prohlídce vyčištěného hangáru jsem zase sestoupil do Haly za Gussem. Ten zatím celou prostoru zevrubně prozkoumal – pořádné dveře v ní ale nenašel a do vyšších pater lodí se dá dostat asi jenom těmi dveřmi v hangárech. Guss sice našel místo, kde Cizinci vykládali a nakládali plošiny s lidmi a materiálem, ale jinak než do nějakých skladů tyhle nové dveře taky nevedly.

Během následující hodiny jsme prozkoumali každou skulinu, kterou by se dalo z Haly dostat. Objevili jsme obrovskou místnost s neuvěřitelným množstvím lidské vojenské techniky – byly tu tanky, děla, štábní vozidla, vrtulníky, stíhačky... to vše narovnané bok po boku na nesmírných, gigantických policích! Připadal jsem si jako v supermarketu v oddělení hraček.

V dalším skladu jsem se setkal se svými starými známými z německého Skladu – byly tu neprůstřelné vesty, helmy, uniformy... zkrátka všechno.

Pak jsme narazili na místo, kde se vykládali zajatí lidé – ani odsud nevedla dostatečně široká a vysoká vrata.

Mělo to svou logiku – veškerá nakládka probíhá přes halu a materiál je rozvážen rovnou do přilehlých skladů. Jako vedlejší efekt se znemožní postup dvou dobyvatelů v nejlepších pozemských strojích.

Jak ubýval počet neprozkoumaných východů z Haly, tak se mi horšila nálada – bylo mi jasné, co bude třeba udělat a věděl jsem, že je to sebevražda. Ne taková ta, kdy chcete přejít osm set kilometrů pouště pěšky jen s kanistrem vody. Ani ta, kdy sám samojediný jdete proti tankové armádě. Ani ta, kdy vezmete štábní bojové

vozidlo a zaútočíte s ním na nepředstavitelně vyspělou mimozemskou loď. Tohle byl ten druh sebevraždy, kdy vezmete do ruky pušku a doufáte v likvidaci veškerého odporu v té nepředstavitelně vyspělé mimozemské lodi.

"Š-í-l-e-n-s-t-v-í," hláskoval mi Ten druhý pomalu a schválně si vyndal chránič zubů, abych mu dokonale rozuměl.

"Jestli máš lepší nápad, políbím tě," řekl jsem mu na to a myslel to smrtelně vážně.

Lepší nápad ovšem neměl nikdo, včetně superinteligentního počítače a muže, který strávil bojem celý svůj život.

Abyste si nemysleli – samozřejmě jsme počítali i s variantou, že před námi nebudou otevřené dveře dokořán do celé lodi a dohodnutý postup byl přesně ten, do kterého se mně teď tak strašně nechtělo. Podle počítače totiž výstup z vozidla nebyl automaticky roven sebevraždě – pokud prý budu postupovat opatrně a nenarazím na mimozemská vojenská vozidla (pro daný případ vysoce pravděpodobné – když nejsou dostatečně velká vrata pro Saladin, nejsou ani pro pancéřáky), tak tedy, pokud nenarazím na lodi Cizinců, mám vysokou šanci na přežití. To všechno jsem věděl, ale stejně mi to připadalo jako to nejhorší, do čeho jsem se kdy pustil.

Což mě samozřejmě nezastavilo – vstal jsem a začal se strojit. Neprůstřelné kalhoty, vesta, stará dobrá kožená bunda, brokovnici na záda (v Ruffusově základně do ní byly nějaké speciální patrony – kuličky v nich jsou ocelové, polovičního průměru než normální brok a prachová nálož je dvojnásobná. Broky tak mají zhruba trojnásobnou účinnost a poloviční rozptyl) a kádvojkou do ruky.

To jsem možná zapomněl zmínit – Abdullah mi nepřekonatelnou zbraň speciálně na tuto akci zapůjčil – že by mi ji mohl vrátit nastálo, samozřejmě nenapadlo ani jednoho z nás. Obchod je obchod.

Platíčko kinetinu jsem si zasunul do náprsní kapsy – popelnice se čekat daly a tyhle tabletky mi dají potřebnou převahu. Když jsem nad tím tak uvažoval, vzpomněl jsem si, že v minulosti jsem s popelnicemi nikdy pod vlivem kinetinu nebojoval a přežil jsem i tak. Takže s kinetinem to může být i zábava.

"Jestli narazíme na *vampira*, bude po randě," zavrčel Ten druhý.

Měl pravdu, s upírem bych nesvedl nic. Na poradě před bojem jsme se ale shodli, že Cizinci žádného na lodi mít nebudou – ti, které na Zemi nechali, museli na dohled stačit a nemysleli jsme si, že Cizinci přiletěli doplňovat jejich stavy.

Ten druhý tomu tradičně nevěřil.

Já se místo planého teoretizování pustil do přípravy regenerátoru – pokud se do Saladinu vrátím, budu ho po kinetinu potřebovat a potom můžou rozhodovat vteřiny.

Na opasek jsem si ještě navěsil pár granátů – kombinace zápalných, tříštivých obranných a tříštivých útočných, do náprsní kapsy zasunul Dell (na otvírání dveří) a byl jsem připraven.

Guss se samozřejmě dostrojil už před deseti minutami, ale nebylo to tím, že bych byl tak pomalý – nejvíc času mi klasicky zabralo malování obličejů. Ten druhý samozřejmě měl shazovačné poznámky o nesmyslnosti takového konání při útoku na Cizince, na které bude mít moje válečné malování asi stejný účinek, jako má na člověka roztažení pavího ocasu.

Neuznal jsem to za hodno odpovědi – za prvé má Ten druhý nejspíš pravdu a za druhé jsem zkrátka nedokázal odolat a ksicht si nezvelebit – při pohledu do zrcadla jsem tentokrát skoro uskočil i já. Není přece možné, aby to na Cizince nezapůsobilo aspoň trochu.

Jako svůj výchozí bod jsme si zvolili první hangár – je pravděpodobné, že hned vedle jsou ubikace Cizinců a nám se podaří je zastihnout neozbrojené. Pokud v lodi ještě nějakí Cizinci jsou – nepřítomnost pilotů mě znepokojovala minutu od minuty víc.

Guss měl na zádech stejnou automatickou brokovnici jako já a v rukou třímal ákáčko. S mojí kádvojkou se samozřejmě takhle zbraň nemůže měřit, ale v rámci svých možností je to prvotřídní výrobek.

Dveře nám otevřel ještě palubní počítač – dál už budeme muset používat Dell.

Za dveřmi se táhla dlouhá, neosvětlená chodba. Končila dalšími dveřmi.

Dellu trvalo jejich otevření trojnásobek času, než palubnímu počítači, ale výsledek se dostavil – dveře zajely do stěn.

Za nimi se nenacházely ubikace popelnic (ani skládka), byla tam jen taková malá úzká místnost s zrcadlově hladkými kruhovými disky na podlaze a stropě. Připomínalo mi to takové ty teleportační plošiny ze Star Treku.

Z nějakého důvodu se mi na ně nechtělo šlapat, ale nedalo se jinak. Guss šel přede mnou a ani on nevstupoval na disky s velkou ochotou.

Když se nohou dotkl prvního, hlasitě jsem polkl.

Nic se nestalo.

"Možná si tu jenom popelnice kontrolují make-up, než vyrazí do boje," pokusil se mě povzbudit Ten druhý. Disky sice vypadaly jako zrcadla a měly stejný průměr jako popelnice, ale jinak mě ten vtip ani nepobavil.

Měl jsem čím dál tím horší pocit – jako by na mě něco ječelo, abych odtamtud vypadl, jak nejrychleji to jde. S každým dalším krokem nabývalo ječení na hlasitosti – po čele mi tekla nervozitou pot a pažba kádvojkou mi klouzala v ruce. Kinetin jako by tentokrát nezvládal svou úlohu tlumiče stresu – buď už na mně nemá po všech těch otravách vliv, nebo by mě bez něj v téhle situaci na místě skolil infarkt. Nevím.

Pak se stalo několik věcí najednou: Guss se bleskurychle otočil na patě a vypadal, že mu právě něco došlo. Než stačil vydat jediný hlásek, vylétla mu puška z ruky, utrhla mu několik prstů a neuvěřitelnou rychlostí se přilepila ke stropu.

Účinkováním kinetinu máte většinou pocit, že všechno kolem vás je hrozně zpomalené – teď jsem letící pušku sotva zahlédl a urvané Gussovy prsty mi připadaly jako rozmazané šmouhy. Jednotlivé kapky krve jsem nedokázal ani rozeznat.

Ještě než se hlaveň Gussovy zbraně dotkla stropu, získal jsem pocit, jako bych na Gusse koukal ve vypouklém zrcadle – zdál se mi jaksi menší. Pak mu na deseti místech z nohou vyrazily polámané kosti, utrhla se mu čelist, ruce se mu s příšerným zapraskáním nejdřív narovnaly podél těla a vzápětí s hnusným trhavým zvukem vyskočily z kloubů a skončily na podlaze. Hned nato si Guss sedl do nějaké odporné parodie tureckého sedu – nohy se mu ohnuly v kolenou naopak a následně se končetiny poskládaly pod tělo, jako by měly aspoň sto kloubů.

Pak se celé tělo najednou srazilo k zemi na tloušťku snad pěti milimetrů – lebka tou strašlivou silou pukla jako hliněný hrnec a mozek se rozplízl do změti krvavé a kostěné kaše, která tam najednou ležela místo těla. Kdybyste něco podobného chtěli udělat s tělem normálně, museli byste ho pustit asi tak ze stodvacátého patra mrakodrapu. Kdyby ten mrakodrap stál na Plutu a místo dopadu bylo na Zemi.

To vše se odehrálo dřív, než jsem stačil zařvat hrůzou, daleko dřív, než jsem vůbec otevřel ústa.

Hned poté mi kádvojka utrhla všechny prsty a já měl pocit, jako bych najednou vážil víc než Saladin. Za zvuků praskajících kostí jsem asi umřel.

***

Po smrti jsem přišel před nebeskou bránu – stál tam svatý Petr a zeptal se mně, jak se jmenuju.

"Maxmilián," odpověděl jsem a přemýšlel, proč svatý Petr nemá svatozář a vznáší se přede mnou v nějakém těsném válcovitém akváriu – vypadal, jako by ho tam někdo napresoval hydraulickým lisem a po vousaté tváři mu tekly slzy bolesti. Na dně akvária se mísily s krví.

"Nebyl jsi dobrý člověk, Maxmiliáne," pokýval svatý Petr hlavou a narážel přitom čelem do stěny akvária.

"Způsobil jsi smrt mnoha lidí, přijdeš do pekla," zasmušile se na mě podíval.

"Do pekla?" nevěřil jsem vlastním uším, "vždyť jsem zachránil svět od nadvlády šílence, co se spojil s mimozemšťany!"

"Zachránil jsem malé dítě, které by jinak sežrali mrtváci!"

"Singhaiu jsem taky nenechal umřít – zabránil jsem kanibalismu!"

"A chtěl jsem zničit Cizince, aby mohli lidi přežít!" vyjmenovával jsem svoje zásluhy.

"Ano, ano," pokýval svatý hlavou rázně, až mu pukla kůže na čele a krev se mu na tváři smísila se slzami, "byl jsi mstivý, zabíjel jsi a nechal jsi umřít všechny, kteří za tebe bojovali."

Z vrchu zlaté nebeské brány někdo spustil sněhobílé plátno. Za okamžik na něm naskočilo zrnění, jako kdyby ten někdo pustil nenaladěnou televizi.

Zrnění přešlo postupně do krystalicky čistého obrazu.

Byla na něm chodba, ve které jsem umřel.

Znechuceně jsem sledoval, jak se Gussovo tělo hroutí.

Ačkoli jsem se nechtěl dívat, nedokázal jsem otočit hlavu a když jsem si chtěl zakrýt oči, zjistil jsem, že nemám prsty na rukou.

Umírajícího Gusse vystřídal pohled na Salazar brázdící zemi před ohromnou kulovitou lodí Cizinců.

Blesky z lodi zapalovaly zemi na místech, kudy vozidlo projelo. Z jeho kanónu létaly nepřetržitě granáty, a likvidovaly bílé pancéřáky jeden po druhém. Ve chvíli, kdy Salazar měnil směr, ho jeden z blesků náhodou zasáhl. Viděl jsem, jak se z krystalové vrstvy zakouřilo. Dřív, než počítač dokázal jakkoli zareagovat a dřív, než krystaly povrch zalily, zasáhly Salazar další tři blesky. Nějak jsem věděl, že onen osudný náhodný zásah umožnil zaměřovacímu systému Cizinců, aby vozidlo spatřili na svých zaměřovacích systémech a že jim to stačilo. Dopadající paprsky odkrývaly další a další viditelné skvrny na povrchu vozidla a po desátém zásahu stroj zmrtvěl – výboje měly očividně podobné vedlejší účinky, jako na nás tehdy na břehu Innu megablesk.

Stále jsem se nemohl odvrátit ani zavřít oči a tak jsem byl svědkem toho, jak se Salazar doslova roztéká pod dalšími a dalšími ranami. Pancíř, který by vydržel zásah atomovou zbraní, nejdřív nabyl temně rudého odstínu, pak zesvětla, zežloutl a nakonec zbělel. To už dávno hořely pneumatiky a krystalová vrstva úplně zmizela. Pak se stroj jakoby zhroutil sám do sebe – jako by byl z plastelíny a někdo ho zapomněl na prudkém slunci. O nepředstavitelné teplotě zářící taveniny jsem si mohl udělat obrázek z tavícího se písku všude kolem stroje – nikdy dřív jsem neviděl, jak se křemenný písek přetavuje ve sklo. To sklo se teď vařilo.

Blesky z lodi přestaly létat až ve chvíli, kdy se roztekl průlez Salazaru a zevnitř vyšlehl plamen – veškeré vybavení se muselo proměnit v popel už dávno. Na Singhaiu jsem se snažil ze všech sil nemyslet – samozřejmě jsem si nemohl pomoci a tak mi před očima vyvstával obrázek smažící se lidské postavy, která se nejdřív snaží dostat co nejdál od žhavých stěn a pak už jen v ukrutných bolestech padá na podlahu a pomalu se mění v kus uhlí.

Kdyby mi bělostné plátno ukázalo jedinou scénu z vnitřku Salazaru, věřím, že bych se před nebeskou bránou zbláznil. Jen moje představivost mě stála podstatnou část zdravého rozumu.

"A to byli jen ti, kteří tě následovali z vlastní svobodné vůle," promluvil svatý Petr do ticha.

"Ale ty jsi přinutil mnoho lidí k tomu, aby tě milovali a zemřeli za tebe," hlas svatého v akváriu nabyt na intenzitě, "způsobil jsi, že cítili nekonečnou oddanost a nechal jsi je pozabíjet bez výčitek svědomí!" Na konci věty už hlas nezněl jako lidský, byl skřípavý a po okraj naplněný nenávistí.

Obraz na promítacím plátně se začal měnit vysokou rychlostí. Sledoval jsem, jak explodují naše pancéřáky s bratry uvnitř – usmívali se i ve chvíli, kdy jim výbuchy trhaly končetiny a drtily tělo na atomy.

Z našich hořících aut vyskakovaly planoucí postavy, které se usmívaly, i když jim kůže na tvářích bublala žářem.

Znovu jsem byl svědkem Ruffusovy smrti.

Viděl jsem, jak výbuch nákladáku pokropil hořící naftou spoutané lidi, které jsme přivezli jako návnadu pro Cizince. Po dobytí mezihvězdné lodi jsme je samozřejmě chtěli propustit – teď, když na nich hořely šaty a oni se nemohli ani hnout, jim podobné sliby byly k ničemu.

Když plátno zmizelo, pocítil jsem úlevu, která byla rychle vystřídána pocitem zoufalství a hlubokého, strašlivého, nekonečného smutku. Jako by ze mně veškerá otrlost spadla a já byl náhle úzkostným, pětiletým dítětem. Cítil jsem vinu za všechno, co jsem v životě udělal a chtěl umřít. Pak jsem si vzpomněl, že už mrtvý jsem a bylo mi ještě hůř.

Potom znovu promluvil svatý Petr; obličej už měl celý od krve a z dolního rtu si bolestí vykousal kousky masa.

"Odsuzuji tě k věčnému utrpení v chřtánu pekelném, Maxmiliáne."

Malé dítě ve mně zavřísklo hrůzou.

***

V pekle nebyl jediný čert. Nebyly tam plameny pekelné, kotle s hříšníky, nic. Nebylo tam nahoře ani dole, neexistoval žádný obzor a nebylo tam ani světlo.

Přesto nebylo peklo prázdné – byla tam bolest.

Vyplňovala celé nekonečné neohraničené prostranství a všechna byla jenom moje.

Nikdy jsem nic takového nezažil – měl jsem pocit, jako bych se koupal v moři agónie, jako bych plaval ve vařící kyselině, jako by mi každý milimetr čtvereční těla pálily dobřela rozžhavené elektrody.

Bolest měla barvu týden starého hnisu a tak pomalu se převalovala peklem sem a tam. To taky bolelo.

Kdybych mohl umřít, umřel bych tisíckrát v první vteřině. Bohužel jsem sem už mrtvý přišel a tak neexistovalo vykoupení – budu se v oceánu bolesti vznášet navždy.

***

Pak jsem se probudil.

***

Ležel jsem na těch zrcadlovitých discích na podlaze mezihvězdné lodi a pár centimetrů před očima jsem měl nechutnou kaši, v které se povalovalo zdeformované ákáčko.

Připadal jsem si, jako by někdo vzal kladivo o velikosti Saladinu a zarazil mě jím do podlahy. Když jsem se zkusil pohnout, stálo mě to asi pět minut v pekle – od poslední návštěvy se tam nic nezměnilo.

"Kinetin, musíš si vzít kinetin, nebo tu chcípnu," zachroptěl Ten druhý.

Bylo mi tak hnusně, že jsem se s ním ani nehádal.

Pak jsem zjistil, že mám nejspíš zlomenou pravou ruku – nešlo s ní pořádně hýbat. Tedy šlo, ale než bych s ní zvládl jemnou manipulaci s platíčkem kinetinu, asi bych se na místě zbláznil.

Levá ruka na tom byla překvapivě líp – kosti byly v celku a dokonce jsem měl všechny prsty – ty sice vypadaly jako takové pokroucené rudohnědé větve, ale byly tam a palcem a ukazováčkem se dalo normálně hýbat. Těmi zbylými ne, byly buď polámané nebo vykloubené.

Sice jsem už zažil horší věci, ale vyprchávací dávka kinetinu má u mně za následek mírné snížení prahu bolesti. I když, mírné... Jak jsem sunul ruku ke kapse s kinetinem, polámaná žebra mě bolela tak strašně, že jsem těch čtyřicet centimetrů zdolával snad půl hodiny.

"Dělej, každou chvíli tu můžou být Cizinci!" povzbuzoval mě Ten druhý.

To celé věci vůbec nepomáhalo.

Nakonec jsem platíčko držel mezi dvěma prsty. Abych tabletku ještě vybaloval, na to jsem neměl dost duševních sil – radši jsem ji rozkousal i se staniolem a tou průhlednou fólií. Kinetin chutnal tradičně hořce, staniol kovově a umělá hmota uměle.

Během pěti minut mi bylo skvěle. Vzpomněl jsem si na neznámého vojáka, který dokázal přejít po pahýlech ustřelených nohou celou poušť. Já bych to teď taky dokázal, ale polámaná noha nějak nechtěla spolupracovat a pořád se ohýbala v místech, kde jsem to neplánoval.

"Přestaň s tím, kurva, kost ti propíchne žílu," ječel na mně Ten druhý.

Pod vlivem kinetinu mi nepřijdou otravné ani takovéhle řeči.

Pak jsem zjistil, že noha v protéze je celá, stejně jako jedna ruka.

"Zlatá protéza," zazubil jsem se a pokusil se ji políbit.

Zjišťuji, že tak hluboko se neohnu.

Odložil jsem tedy výraz vděku na později, doplazil se po břiše k nejbližší stěně a za pomoci té zdravé nohy a ruky se vysoukal do stoje. Chtěl jsem udělat Tomu druhému radost a tak jsem polámanou nohu nezatěžoval.

Pak jsem chtěl zase líbat protézu, ale zas to nešlo – to, když jsem zjistil, že se s ní dá normálně poskakovat jako s živou nohou. Kdyby to nešlo, musel bych imitovat pídalku až k Saladinu a do vytírání Cizineckých podlah se mi vůbec nechtělo. Takže jsem se opíral rukou o zeď, poskakoval na jedné noze a vracel se ke svému vozu. Ve všech zlomeninách mě tak tlumeně bodalo, ale to nevadí.

Doskákal jsem až ke dveřím, kudy jsme sem přišli a nechal Saladin přijet co nejbliž.

Pak jsem se vydrápal do objevivšího se tmavého otvoru a následně se složil na palandu, zavedl si infuzi s regenerátorem a usnul/omdlel.

***

Probuzení nebylo žádá sranda.

V Saladinu panoval nepříjemný hluk z toho, jak jsem ječel. Není příjemné probudit se s několika zlomeninami, se kterými jste den předtím poskakovali po mimozemské lodi, opravdu ne.

Bylo to o to horší, že mi bylo jasné, že si nemůžu vzít další kinetin – bolest byla tak hnusná právě díky mírné otravě tímhle svinstvím.

Tabletky proti bolesti jsou ale něco jiného, ty si vzít můžu.

Zabraly za pět minut.

Nejsou sice tak účinné jako kinetin, ale zato po nich můžu normálně uvažovat a neblbnu z nich.

Opatrně jsem se vysoukal z kalhot, vesty, bundy a košile a dal se do prohlídky svých zranění.

Opravdu netuším, co se to v té chodbě stalo, ale měl jsem z toho polámaných několik žeber, stehenní kost v levé noze a předloktí i s nadloktím v pravé ruce. Až na ty dva pohyblivé prsty na levačce jsem měl ty ostatní vykloubené a odřené až na maso – nemohl jsem se rozhodnout, jestli to hnusněji vypadá, nebo bolí. Možná tak nastejno.

Naštěstí, a u toho jsem se i ulehčeně zasmál, naštěstí nemám ani jeden prst utržený. Muselo se mi to předtím zdát.

"Bez prstů bys byl asi v hajzlu," poznamenal Ten druhý a z hlasu byla znát úleva i jemu.

"Takže jako vždycky," řekl jsem já, "pustíme se do oprav." Tentokrát jsem bohužel nemyslel Saladin, ale své tělo.

Nejdřív musím spravit prsty, to je jasné.

Rozkousal jsem ještě dvě tablety proti bolesti a když mi začalo být do zpěvu, pustil jsem se do opravy prstů. Nejdřív ty na polámané ruce – zatáhl jsem nejdřív za prostřední článek každého prstu a pak jím jemně otáčel sem a tam, dokud kloub nezapadl s takovým tlumeným lupnutím do jamky. Pak jsem to zopakoval i s posledním článkem prstu – u toho jsem si musel dávat pozor, abych si zas nevyhodil už nasazený kloub.

"Možná bys měl nasazovat nejdřív ten poslední kloub," začal zase kibicovat Ten druhý.

"Chceš to dělat sám?" zeptal jsem se výhružně já.

Samozřejmě nechtěl.

U třetího prstu jsem přišel na to, že je dobré si ho přidržet při tom nasazování v zubech. Pak už to šlo bez problémů. Relativně.

Zlomená ruka je pro jakoukoli jemnou lékařskou práci efektivně ztracena – pro renovaci prstů na zdravé ruce jsem mohl používat jen ty zuby. Když si potřebujete potáhnout prst dost silně na to, aby kloub vklouzl do jamky, a můžete používat jen zuby, nějaké té bolesti z pokousání se nevyhnete.

Následně bylo třeba opravit veškeré zlomeniny.

"Bude to chtít dlahu, sádrové obvazy a šikovní ruce. Ruku." vypočítával Ten druhý, co si zapamatoval z frontového lékaře a vojenských kurzů první pomoci.

"A nic z toho nemám na dosah," povzdechl jsem si já.

Absolutně nevím, jak jsem se včera ukládal na palandu, ale teď jsem byl víc než metr a půl nad zemí – jak už jsem říkal, spodní palandu nahradila úložná skříň pro municí.

A musím dolů – lékařské vybavení mám ve skříňkách, to jen tablety proti bolesti nosím tradičně po kapsách.

Dostávat se z horní palandy Saladinu, když máte jednu nohu vejpůl a na druhé protézu, není žádná sranda, ani když se nacetete tisíci léky. Pokud se můžete přidržovat jen jednou rukou, je to ještě horší. A pokud ta druhá ruka je nadvakrát zlomená, taky to věci neprospěje.

I přes to všechno se mi podařilo seskočit, aniž bych zařval nebo sebou švihl na zem. Můžu za to poděkovat tabletkám, které se evidentně začaly dostávat do té správné nálady, a protéze, které už dlužím třetí vděčné políbení.

Na zemi jsem ale stejně skončil – bude lepší se pro potřebné propriety doplazít, než pro ně doskákat. Naštěstí jsem si pamatoval, kam jsem co dal a tak jsem měl vedle sebe brzy hromádku všech potřebných věcí. Ještě vodu na sádrové obvazy a můžu se pustit do díla.

Nejdřív nohu.

Není opravdu jednoduché přidělovat kamkoli dlahu, když máte jen jednu ruku. Já potřeboval obě – jednu na přidržení dlahy a druhou na aplikaci obvazu.

"Dělej, ztuhne ti sádra," popoháněl mě Ten druhý.

"Mlč sakra, když už nepomáháš," vrčel jsem já a plazil se co nejrychleji ke spižárně. Vzpomněl jsem si, že na sklenicích s marmeládou jsou takové široké těsnící gumové pásky. Dlahy budou držet skvěle.

S gumičkami šlo všechno ráz na ráz – přidělal jsem si dlahy, narovnal nohu do předepsaného úhlu a pustil se do aplikování sádrového obvazu. Příjemně to studilo.

"Jestli sis nejdřív tu nohu neměl oholit – při sundávání si takhle užiješ hodně srandy," ozval se Ten druhý.

Nezabili byste ho?

Povzbuzen úspěchem s nohou (a stále více se projevujícími tabletami) jsem se pustil do fixace ruky. Díky nedávno nabytým zkušenostem mi to šlo skvěle – gumičky na zápěstí, loket a pod paží, zastrkat dlahy, obalit obvazy a je hotovo.

To fixace žeber byla něco úplně jiného. Nevím, jak to popsat nejlépe – snad jen, že obalit si trup mokrým tuhnučím obvazem není jednoduché ani v případě, že máte obě ruce a zkušenosti. Já si musel polámanou ruku opřít o nějakou bedničku, aby nepřekážela a pak se snažit omotat si tělo co možná pevně, ale zas ne tak, abych se proměnil v živou sochu. Nakonec se mi to povedlo, ale absolutně jsem netušil, jestli to bude mít nějaký efekt. Snad ano.

Pak jsem na podlaze asi usnul.

***

Na nepříjemná probuzení si už začínám zvykat. Tohleto sice nebylo tak bolestivé, jako to předchozí, ale stejně nic, co bych vám přál.

Prsty mě bolely v kloubech a odřená kůže páčila jako čert, ale dalo se s nimi hýbat a to je hlavní.

Horší bylo se zvednout z podlahy. Připadal jsem si jako v pitomé komedii, ale prostě jsem se přisádroval ke koberci. Ne že bych byl tak neschopný, ale tišící tabletky mě sejmuly dřív, než sádra kolem těla stačila zatuhnout. Je jasné, co se stane, když položíte čerstvou sádku na koberec. Chytí se do ní chlupy.

"Jak jsem ti tenkrát říkal o nejbližší smrti na světě, tak se omlouvám, neměl jsem pravdu," dusil se smíchy Ten druhý, "z tohoto bude nejbližší smrt na světě – umřít hladu napevno přilepený ke koberci."

Rozdrtil jsem mezi zuby nějakou kletbu a začal se pomalu odtrhávat. Sádra se chytla opravdu fest a já se mohl vzepřít jenom jednou rukou (a ještě mě pekelně bolela žebra, jak se Ten druhý smál), tak to celkem trvalo, ale nakonec jsem byl volný.

Píchnul jsem si triádu (pomáhá při hojení) a dal se do vymývání sádky z hojících se ran na prstech. Nebylo to příjemné, opravdu ne, ale tabletku proti bolesti jsem si brát nechtěl. Závislost na kinetinu mi úplně stačí, nemusím si vyrábět druhou.

"A co teď?" zeptal se Ten druhý, když zmizela černá kola před očima.

"Asi bych se měl dostat do křesla, kdyby se konečně objevili Cizinci," odpověděl jsem mu já.

Jak jsem řekl, tak jsem udělal.

"Cizinci," zamyslel se Ten druhý, když jsem byl bezpečně připoután, "není ti divné, že se neukázali?"

"Je," souhlasil jsem, "a to hodně. Nějak se mi nezdá, že bysme vyhubili všechny v té Hale."

"Taky bych řekl, a navíc si myslím, že v té chodbě to byla past, kterou tudíž musel někdo spustit."

"Myslíš něco jako gravitační dekompresní komora?"

"Jo, popelnice jsou nejspíš zvyklé na jinou gravitaci a tak tohle potřebují."

"To se mi nezdá, kdyby to bylo takhle, tak jsme skončili na kaši oba, nejenom Guss." Při vzpomínce na bojovníkův konec mi z žaludku vystoupalo až do krku něco kyselého, horkého a živého. Asi žaludek.

"No jo, na tom něco bude," souhlasil po chvíli Ten druhý, "ale co to teda mohlo být jiného, než past?"

"Nemám zdání, ale kdyby šlo o past, asi by mě odtamtud nenechali odhopsat zpátky do Saladinu. Mám pocit, že před nebeskou bránou a v pekle jsem strávil celkem dlouhou dobu. Určitě dost dlouho na to, aby si pro mě Cizinci přišli i pěšky."

"No krev ti z rukou už moc netekla, když ses probral, to je fakt," souhlasil Ten druhý, "takže za tím bude něco jiného. Co chceš dělat?"

"Dál do lodi nemůžu, to je jasné," chmurně jsem stiskl zuby. "Musíme jediné ven a zjistit, co se stalo."

"Venku nás sejmou z lodi, já bych zůstal tady a počkal, jak se to vyvine."

"Tak jo," souhlasil jsem, "ty si zůstaň tady, já jdu ven."

***

Bohužel se ukázalo, že tu budu muset zůstat s Tím druhým. Počítač mi totiž dodal předběžný odhad doby, za kterou se mu podaří otevřít vstupní vrata. Dvacet osm hodin.

"Mohli jsme dopadnout hůř," spokojeně se usmál Ten druhý. Měl jsem pocit, že ho neplánované zdržení těší. Co pocit, jistotu.

Kontaktoval jsem bratra v pontonu. Úplně jsem na něj zapomněl a přišel mi na mysl až ve chvíli, kdy jsem potřeboval zpátky do Haly. Kupodivu nebyl mrtvý, takže gravitace působila asi jenom v té komoře.

"Během nepřítomnosti osoby Maxmilián došlo na dvě celé, třicet pět vteřin k nárustu gravitace na sedminásobek obvyklé hodnoty," ozval se počítač do mých úvah.

"No sakra," podivil jsem se, "takže tím teorie dekompresní komory definitivně padá."

"Mě by spíš zajímalo, co ti polámalo kosti," řekl tak moudře Ten druhý, "takoví astronauti zažívali i dvanáct gé a nohy a ruce jim to nelámalo."

Chtěl jsem se začít hádat, že kdybych seděl v křesle, asi by se mi taky nic nestalo, ale pak jsem si vzpoměl na Gusse – sedminásobek zemské přitažlivosti by člověka nedokázal rozdrtit na placku.

"To se mi líbí čím dál tím míň," dumal jsem, "začíná to vypadat, jako by s tím Cizinci neměli vůbec nic společného."

"Tak kdo? Planeta se naštvala a zvýšila gravitaci?"

"Uvidíme, až budeme venku," rázně jsem utnul debatu. Tady nic nevymyslíme a debaty o přitažlivosti mi jenom připomínají, jak dopadl Guss.

***

Původní odhad se prodloužil o dvě hodiny a to jsem byl minutu od minuty nervóznější. Zatímco počítač pracoval, vyzkoušel jsem na vratech všechno možné – bratra jsem do nich nechal pálit diskrétními potenciály, otestoval jsem na nich všechny typy střeliva, které jsem měl k dispozici a nakonec se je pokusil propálit pohledem. Bylo to jen zprostředkovaně přes monitor, tak to nešlo.

Počítač Salaferu mi po prvních zásazích granáty dodal údaje o pevnosti vrat. Ačkoliv mi podlaha uvnitř lodi připadala jako odfláknutá, dveře byly něco úplně jiného. Salva všech tří typů granátů do jednoho místa vytvořila jen milimetr hlubokou prohlubeň. Kdybych takhle chtěl vyrobit dostatečně velkou díru pro svá vozidla, spotřeboval bych veškeré granáty, které kdy byly na Zemi vyrobeny. Nemluvě o tom, že by mi to trvalo asi týden nepřetržité palby, během které by se kanón roztavil. Po důkladném zvážení těchto faktů jsem tedy nechal pracovat počítač.

Během čekání jsem si sundal protézu a zjistil, že mě uchránila od další zlomeniny – v místech, kde mi nohu svíraly objímky, jsem sice měl černomodré modřiny (jako by mě do protézy někdo zarazil palicí), ale to byla jediná újma na zdraví. Před opětovným nasazením na nohu jsem tedy protézu políbil čtyřikrát.

Když se na monitoru rozsvítila zpráva "Nabourání systému dokončeno", nedočkavostí jsem až poposedl.

Obrovská křídla se začala zasouvat do stran a mě bodl do očí paprsek světla. Jak vidno, je venku den.

Po chvíli jsem si tím už nebyl tak jistý – bylo tak nějak divně pošmourné.

Během chvíle se vrata rozjela na plnou šířku.

Čekal jsem rafinovaný útok ze zálohy.

Čekal jsem, že uvidím prázdnotu vesmíru.

Čekal jsem vzdávající se Cizince s rukama nad hlavou (pokud mají ruce a hlavy).

Co jsem nečekal, byl naskytnuvší se pohled.

Kam až oko dohlédlo, táhl se šedivý písek pod šedivou oblohou. V dálce jsem spatřil něco, co mohlo být deštným pralesem, ale co teď vypadalo jako kůly s rychle opadávajícím listím. A všude divný mlžný vzduch.

"Pozor, radioaktivita zvýšena na kritickou hodnotu," promluvil počítač naléhavým hlasem.

A ještě toho trochu.

Se staženým hrdlem jsem přikázal bratru v pancéřáku, aby nás vynesl na pevnou zem.

Když klesal se Salaferem, dostalo se mi potvrzení slov počítače.

Mě v Saladinu radioaktivita neuškodí, mimozemský pancéřák ale tak kvalitní ochranu neskýtá.

Našedlý písek vystříkl snad pět metrů do vzduchu, jak ponton havaroval. Počítač v Salaferu naštěstí pochopil situaci a tak plnou rychlostí "seskočil" ještě před dopadem – ne že by mu pád z tak malé výšky mohl ublížit, ale nikdo nemohl vědět, jestli to ještě nebouchne.

Nebouchlo.

Teprve potom mi došlo, že po mně nikdo z lodi nestřílí, i když jsme určitě v palebném úhlu mezihvězdné lodi.

Když mi došlo i to, že jsem měl poslat nejdřív na průzkum samotný pancéřák a ne se hrnout ven jako první, zastudilo mě na zádech něco malého a ledového.

"Pozdě bycha honit," pokrčil jsem rameny.

Před námi se rozprostírala zoraná zem plná toho, co zbylo z naší armády. Spálený nákladák tuhle, střepiny z pancéřáku támhle, lidské mrtvoly tuhle i támhle.

Jen Salazar jsem nikde neviděl.

Z pochopitelných důvodů mě to zároveň těšilo i netěšilo – na roztavené trosky jsem se netěšil, ale je vždycky lepší znát pravdu, než si domýšlet to nejhorší.

"Třeba to byl jen sen," dodával mi odvalu Ten druhý. Ještě nikdy jsem si tolik nepřál, aby měl pravdu.

Jelikož se nikde nic nehýbalo, poslal jsem Salafer na objížděku lodi z jedné strany a sám jsem se vypravil z druhé.

Na Salazar jsem narazil já.

***

Na neviditelné štábní vozidlo nemůžete narazit jinak, než že na něj opravdu *narazíte*.

Ve všech zlomeninách mě bodlo, ale ze srdce mi zato spadl velký kámen. Opravdu velký. Jestliže Salazar není vidět, pak můj sen o jeho roztavení byl opravdu jen sen.

"Počítači, kontaktuj Singhaiu," vyzval jsem počítač a po čele mi tekla pot.

"Maxmiliáne, nečekala jsem, že budeš na živu," ozvala se Singhaia po chvíli.

"Nápodobně," odtušil jsem.

"Co se to tu probíhá stalo, člověk si chvíli odskočí a vypadá to tu... takhle!"

"Když jste s Gussem vstoupili do lodi, probíhalo všechno podle plánu," rozpovídal se Singhaia, "Bratři s členkami útočili v lodích Cizinců, já sestřelovala nepřátelské bojovníky a z velké kulové lodi blesky doslova pršely. Pak jsem viděla, jak se uzavřel hlavní vstup na lodi a uvěznil vás s Gussem uvnitř. Můj počítač se snažil vás kontaktovat, ale nešlo to. Potom nám začaly docházet útočné síly a blesky z lodi začaly zasahovat i granáty, kterými jsem střílela."

"Měla jsi přerušit útok, sakra," vyjel jsem nervózně, "přece jsme se dohodli, že Salazar by nemusel zasah z lodi vydržet."

"Klid, Maxmiliáne, zapomínáš, že jsem strávila bojem celý život," ohradila se Singhaia, ani ne moc dotčeně.

Já jsem sice na její minulost nezapomněl, ale taky jsem si pamatoval, jak jednou skočila před kulomet a snažila se ho trefit do hlavně. Ještě teď se mi dělá husí kůže, když si na to vzpomenu. A potom jí věřte, že se stáhne z boje.

"Postupovala jsem tedy podle plánu a ve chvíli, kdy se palba z lodi začala soustředit na můj stroj, vydala jsem příkaz ke stažení. I přes rychlost počítače nás Cizinci málem zničili – ve chvíli, kdy se ukrýval kanón, jsme dostali zásah přímo do hlavně. Počítač naštěstí dokázal zavřít kryt, takže jsme už nebyli vidět."

"Takže máme po kanónu," povzdechl jsem si. Že jsem měl poslat Salazar do boje bez lidské obsluhy, jsem už nedodal. Říkat některé věci nahlas není bezpečné, ani když sedíte v Saladinu, ale stejně jsem si myslel, že samotný počítač by se stáhl dřív – o ten kanón jsme přijít nemuseli.

"Ale co se stalo potom?" radši jsem se zeptal.

"Pak se ozval divný zvuk," pokračovala Singhaia takovým roztřeseným hlasem, "a z oblohy najednou sestoupilo mnoho cizích lodí. Nevypadaly tak, jako lodi Cizinců – měly nezvyklé tvary a vydávaly podivný hluk."

Zalapal jsem po dechu – to museli být Protivníci, nepřátelé Cizinců!

"Velká loď stále ještě střílela po našich bratřích, takže nové lodě měly moment překvapení na své straně. Rozdělily se do dvou formací a začaly střílet do lodí Cizinců. Pak jsem viděla, jak se z největší lodi oddělil nějaký tvar a obrovskou rychlostí překonal vzdálenost mezi oblohou a kulovitou lodí. Za svůj život jsem už viděla pohybovat se mnoho střel, ale žádná neletěla tak rychle. Přesto si myslím, že by ji obrana lodi dokázala zničit, kdybychom neútočili my. Takto ale střílela zasáhla loď a pak jsem měla chvíli pocit, jako bych vážila čtyřikrát víc."

Zpozorněl jsem, jestli to ještě víc vůbec šlo.

"Počítač Salazaru mi přiblížil, co se stalo s lodí. Vypadalo to, jako by někdo šlápl na plechovku od džusu – plášť lodi se na několika místech potřhal a klesl o několik desítek metrů k zemi. Pozorně jsem se dívala i na tu zem – i tam to vypadalo, jako by ji něco tlačilo dolů nepředstavitelnou silou."

Já jsem si tu sílu celkem představit uměl.

"V té chvíli přestaly z lodi létat blesky a nové stroje se znovu seřadily kolem té, z které vylétla bomba."

Slyšel jsem, jak Singhaia polkla a zdálo se mi, že trochu zbledla.

"Potom vylétly podobné věci ze všech lodí, jen byly menší a některé mířily k obloze místo k zemi. Ještě než bomby dopadly, rozletěly se stroje do všech stran a dokud je počítač dokázal sledovat, vyhazovaly nad krajinou další a další bomby. Pak vybuchly ty první. Ty, které byly ve vzduchu, vzplály jasným plamenem – měla jsem pocit, jako by zapalovaly samotnou oblohu. Ty pozemní výbuchy vypadaly jako úplně obyčejné lidské bomby – počítač mi začal hlásit zvyšující se hladinu radioaktivity. Potom se oheň na obloze slil do jedné plochy a uhasl teprve po několika hodinách. Nevím ani, kdy nové stroje odletěly."

O mně se chvílemi pokoušela nevolnost, chvílemi mi všechno kolem tak nějak rudlo vztekem a chvílemi jsem si představoval palec u nohy v lučiku spouště.

Jestli se hodně nepletu, pak se stalo to, že se konečně objevili nepřátelé Cizinců, kteří se mohli stát našimi spojenci. Místo toho, abych se jim ozval a vysvětlil jim situaci lidstva, jsem byl zapíkolovaný v nepřátelské lodi a pocítil na sobě účinky té jejich gravitační bomby. A to nejlepší nakonec – zatímco oni sterilizovali planetu, aby z ní Cizinci nemohli dál čerpat vojáky, jsem se já válel s polámanými hnáty na podlaže a nechal si zdát o svatém Petrovi.

Vlny bezmoci a vzteku se mi převalovaly hlavou, až jsem nevěděl, co kdy cítím. Pak ve mně něco povolilo: "Kurvadrátdoprdeleprádechimlkurevsedum, já se na to vyseru, vezmu si jednou za dva roky blbou dovolenou a hned se mi do toho musí nasrat nějaký debilní mimozemšťani. Potom se zamiluju do svalnatýho zelenýho mozku v bílým obleku a když chci ty zasrané popelnice zlikvidovat, tak se objeví další hnusáci, málem mě rozmačkaj na sračky a potom nám zničej Zemi, aniž by se obtěžovali chvíli počkat, jestli proti tomu někdo něco nemá. Kurva. Do prdele. Himl."

Dva dny poté mě ještě škrábalo v krku, jako bych polykal střepy, ale o škodlivosti potlačovaného stresu jsem se myslím už zmiňoval.

"Kde je náčelník Guss?" zeptala se do toho Singhaia.

To mi taky nepřidalo.

Po chvíli jsem se sebral natolik, abych jí mohl vylíčit situaci i se všemi mými domněnkami.

"I mně to napadlo, Maxmiliáne," tak smutně pokývala hlavou Singhaia (smrt Gusse jí zasáhla stejně jako mně, byl to dobrý člověk a bude nám chybět oběma), "ale nedalo se nic dělat. Když střílela loď, nemohla jsem se pokusit nové bojovníky kontaktovat, Cizinci by lokalizovali Salazar."

"Já vím," složil jsem hlavu do dlaní, "s tím se netrap. I kdyby se ti podařilo je kontaktovat, stejně by ti nerozuměli. Kromě toho jsi nemohla vědět, že se chystají zlikvidovat planetu."

Zlikvidovat planetu – znělo mi to jako z hodně špatné science fiction.

Ale přesně o to tady šlo – radioaktivita byla stále na smrtelně vysoké úrovni, vzduch byl najednou plný toxinů (počítač natáhl malý vzorek venkovního ovzduší a ačkoli směs byla dýchatelná, po pár hodinách by se z ní každý člověk složil) a co se stalo s vegetací, jsme mohli sledovat na nedalekém pralese. Jestli to byl vliv radiace nebo vzduchu nevím, ale listy hnědly a opadávaly přímo před očima. Nebe bylo zatažené jakousi nepřírozenou vrstvou mraků a na zem se pořád snášel nějaký popel nebo co. Nejspíš atomový spad.

"Co budeme dělat, Maxmiliáne?" zeptala se Singhaia a poprvé jsem z jejího hlasu cítil podivnou odevzdanost.

"Nevím. Vrátime se do pevnosti. Tady nemohl nikdo přežít." ani mně nebylo zrovna do zpěvu. Když propadá depresi taková nezdolná amazonka, co teprv já. Nebýt předchozích hnusných zážitků, na místě bych si vystřelil mozek. Takhle se ve mně zvolna začalo něco znovu rozhořívat – zlost, samozřejmě, ale taky odhodlání.

"Cesta krve ještě neskončila," usmál jsem se nakonec. Dívat se v té chvíli do zrcadla, z toho úsměvu by nejspíš prasklo.

"Půjdu a vyhledám Protivníky," řekl jsem Singhaie, "řeknu jim, co se stalo a pomůžu jim zničit Cizince."

"Myslíš, že tě vyslechnou?" zeptala se kupodivu Singhaia. Spíš jsem čekal, že začne mluvit o bláznecích a tak podobně. Ale vlastně jsem to měl čekat. Co ji znám, nikdy se nevzdávala.

To Ten druhý, to je úplně něco jiného. Ani nemá cenu opakovat, co k tomu říkal on. Samé rádobylogické řeči o sebevraždě a tak podobně. Pesimista.

Singhaie jsem neodpověděl a ono to ani nebylo třeba. Oba jsme věděli, jaké máme šance.

Nejdřív jsem se zajel podívat na místo, o kterém mluvila. To, na které zapůsobila gravitační bomba.

Když jsem uviděl, co to udělalo s lodí, lehce jsem zezelenal. Obrovské, gigantické kusy pláště byly zmačkané jako alobal, v každém se táhly řady trhlin a některé kusy dokonce popadaly na zem. Nechal jsem Saladin přejet na zvláštně udusanou zem a od počítače dostal vyhodnocení její pevnosti – písek ta síla ušlapala do masivu o tvrdosti žuly. Praštil jsem zdravou rukou do opěradla – nás s Gussem uvnitř lodi zasáhl jen okraj toho gravitačního efektu, kdybychom byli při opouštění vozidel o dvě minuty pomalejší, mohli jsme žít oba. Na druhou stranu, být o dvě minuty rychlejší, byla ze mně nechutná placka, kdežto Gusse by to rozmazalo na tloušťku atomu.

Všiml jsem si, že loď už nevisí ve vzduchu, ale dosedla na pevnou zem. Což asi znamená, že je po obsluze.

"Nejdřív musíme zjistit, kde mají Protivníci mateřskou loď, nebo základnu," zauvažoval jsem.

"Možná by to šlo přes nějaký satelit," napadlo Toho druhého.

Jak může radit, je ve svém živlu. A vůbec mu nepřekáží, že se plánu na kontaktování Protivníků ještě před deseti minutami hystericky smál.

"Jo," souhlasil jsem, "počítači, můžeš kontaktovat nějaký satelit?"

Trvalo to půl hodiny, ale nakonec jsme na oběžné dráze jeden našli. Byl vojenský, přísně tajný a kdyby se počítač nenaučil nabourávat mimozemské systémy, nikdy by satelit nepřinutil k odpovědi.

Takhle mu zadal úkol a během několika minut začal dostávat kvanta informací o blízkých vesmírných tělesech.

Bylo mezi nimi plno šrotu, nějaký ten meteorit, ale po flotile Protivníků ani vidu ani slechu.

Naštěstí měl satelit původně za úkol monitorovat dění poblíž Země. Nevím, jestli byly naše zelené mozky natolik šílené, že se bály útoku mimozemšťanů (čili ne šílené, nýbrž prozíravé), nebo čekaly nějaký jiný útok

z oběžné dráhy, ale teď jsem byl za záznam uložený v satelitu hluboce vděčný. Zachycoval totiž, odkud se Protivníci před útokem vzali.

Když počítač data zpracoval, měli jsme jasno – flotila buď musela prolétnout Měsícem, nebo tam mají Protivníci základnu.

„Takže na Měsíc. Jak?“ zeptal se Ten druhý.

Podíval jsem se zkoumavě nahoru – odpověď se vypínala přímo nad námi. Bohužel v ní byly nehezské díry, a taky jsem si nemyslel, že by bylo dobré jít na návštěvu v lodi úhlavních nepřátel Protivníků. Nemluvě o tom, co musela ta strašlivá gravitace udělat s počítači a vůbec vším. Loď si nesesla na zem jen tak pro nic za nic. Takže zas nic, sakra.

„Vím o jediném prostředku, kterým bychom mohli opustit Zemi,“ vyrušila mě z chmurných úvah Singhaia, „Cizinci přeci nezničili stroje, kterými lidé létali do vesmíru před jejich útokem.“

„Jasně, raketoplán!“ pleskl jsem dlaní do opěradla. Za tu bolest to nestálo.

V době před útokem bylo několik velmocí, které provozovaly vlastní vesmírný program. Tradičně USA, Rusové, Čína, Indie ... a Jihoafrická republika. Se svými zlatými a diamantovými doly si mohla dovolit nejen perfektní obranu proti šílenství války, ale taky normálně prosperovat jako stát. Takže měli i vlastní kosmodrom.

„Ne, všechno, cokoli řekneš, jenom ne do jižní Afriky,“ zaúpěl Ten druhý.

Mě už ale nemohlo nic zastavit. Zjišťuji, že když mám životní cíl, mám taky chuť do života.

***

Bylo důležité všechno si důkladně promyslet. Ke kontaktu s Protivníky bude rozumné předpokládat, že nebudou umět česky. O angličtině ani nemluvě. Takže bude dobré prozkoumat počítače na lodi Cizinců, jestli neobsahují nějaké užitečné informace o jejich nepřátelích. Když mi došlo, že jsem pořád v sádře a k počítači bude muset Singhaia, už mi to tak moc jako dobrý nápad nepřipadalo.

„V životě jsem se o sebe musela postarat sama tolikrát, že si to neumíš představit,“ zasyčela Singhaia, když pochopila, že bych ji do lodi nejradši nepustil. Chápu, že se jí můj ochranný postoj dotkl, s tím staráním má samozřejmě pravdu, ale stejně o ni nechci přijít. Nejen proto, že jsme teď možná jediní dva živí lidé na celé Zemi.

„Jako Adam s Evou v ráji,“ ušklíbl se Ten druhý.

„Jo, i hada – našeptávače máme,“ ušklíbl jsem se já.

Zaparkovali jsme všechna tři vozidla před otevřeným vchodem do lodi a Singhaia se začala strojit do atombordelu. Když jsem jí poradil, aby si nevěšela na opasek granáty, než se do toho obleku nasouká, jen pohoršeně zakroutila hlavou.

Co jí mám vykládat, že stát se to může.

Když byla oblečená, došlo mi, že nevím, jak se do lodi znovu dostat. Vstup dělila od hrany srázu desetimetrová propast, kterou jsme předtím překonali na střeše pancéřáku. Ten teď ležel zaražený v písku se světlou usmívající se mrtvolou uvnitř.

„Co teď, kruci,“ bubnoval jsem prsty po opěradle.

I kdyby se Singhaia dostala přes propast, ještě by musela do rozbombardovaných hangárů a tam taky výtah nejede.

Lepší řešení, než tradiční lano s hákem, jsme nikdo nevymysleli. Singhaia tedy nejdřív překoná na laně propast, a následně se pokusí najít cestu k nějakému počítači. Nějak mi nedošlo, že bude moci jít normálně dveřmi, přes hangáry nebude vůbec muset.

Počítač Salazaru rutinně natlakoval kabinu a během dvou vteřin za Singhaiou průlez uzavřel. Zase jednou mě napadlo, jak to udělá, až Singhaia půjde zpátky.

Napjatě jsem ji v řidičských brýlích sledoval, jak v obleku s pilkou v ruce hledá mezi troskami nákladáků něco, z čeho by šel vyrobit hák.

Pak jsem zase sledoval, jak pilně řeže a jen jsem se modlil, aby se na ní nezačal z ničeho nic rozpouštět atombordel, nebo tak něco. Kdo ví, co za svinstvo Protivníci do vzduchu vůbec vypustili.

Naštěstí k žádnému dramatickému zvratu nedošlo, Singhaia vyrobila hák, připevnila ho k lanu, jeho druhý konec přivázala na hlaveň vulcanu a hák mrštila do otevřeného průlezu lodi. Zachytil se na první pokus.

„Kdo umí, umí,“ neodpustil si Ten druhý.

Pak Salazar poodjel na takovou vzdálenost, že se lano krásně napnulo a Singhaia se mohla do Cizinecké lodi snadno přepídit.

Šlo jí to rychleji než mně, takže za chvíli stála v lodi. Pak mi zmizela z očí.

Příští dvě hodiny jsem seděl jako na jehlách – počítač byl sice s dívkou v kontaktu, ale kdyby se na ni vrhly najednou popelnice, nemohl by s tím nic dělat.

Podle počítače našla nějaký Cizinecký terminál a přes Dell ho propojila se Salazarem.

Jelikož jsme předtím zkoumali systémy Cizinců, nebyl pro počítač až tak velký problém data zkopírovat. Na jejich překlad budeme mít dost času při cestě Afrikou.

Když se Singhaia objevila ve vratech lodi, zhluboka jsem si oddechl. Když stála zase na pevné zemi, oddechl jsem si ještě jednou.

Tak mlhavě mě napadlo, jestli se bude chtít vrátit do Salazaru, nebo se nakvartýruje ke mně. Nějak jsem nevěděl, co by se mi líbilo víc.

Singhaie takové úvahy na mysl buď nepřišly, nebo se jí zalíbilo ve vlastním stroji, nevím. Každopádně zamířila zpátky do Salazaru.

Sledoval jsem, co bude dělat počítač. Postupoval stejně, jako když Singhaia lezla ven. Nejdřív natlakoval kabinu, pak ji vyzval, aby se připravila k co nejrychlejšímu nástupu a sotva byla uvnitř, zase průlez bleskově uzavřel.

Zeptal jsem se počítače, jestli radioaktivita uvnitř nebude nebezpečná, ale dostalo se mi ujištění, že díky tlaku se dovnitř dostalo jen nepatrné množství spadu a pokud Singhaia dodrží postup pro dekontaminaci atombordelu a brokovnice (která jediná ze zbraní byla vystavena působení okolí), nemůže se nic stát. Počítač nicméně doporučoval vycházet ven co nejdříve.

Navečer jsme vyrazili k Viktoriinu jezeru.

***

Cesta byla velice pochmurná. Zpočátku jsme se Singhaiou konverzovali, ale při pohledu na okolní krajinu nám řeč nějak vážla. Ze stromů zbyly už jenom holé kůly trčící k nebi, ze kterého se snášel stále ten šedivý prach. Podle počítače už ale začíná řídnout.

Uvažoval jsem, jestli má vůbec cenu Protivníky kontaktovat. Jak už mě napadlo dřív, je možné, že jsou to v širším měřítku ti zlí a že mě odstřelí hned, jak mě uvidí. Na druhou stranu, nepřítel nepřítele je přítel, vybavil jsem si staré rčení. Takže je možné, že mě naopak uvítají s otevřenou náručí a budou rádi, že se k nim se svými stroji přidám. Hlavně jsem doufal, že mají i nějaký opačný postup k tomu, jak zlikvidovali všechno živé na povrchu Země. Něco jako terraformaci, nebo tak. Jestli ne, je to definitivní konec lidstva. Jestli někde někdo přežil, dostane ho radiace, toxiny ve vzduchu nebo časem hlad.

"Myslíš, že v pevnosti všichni přežili?" zeptal se Ten druhý.

"Doufám. Je to jediná šance na znovuoobnovení populace." Ani se mi nezdálo, že to zní nějak nadneseně. V naší situaci šlo o holou skutečnost – jestli pomřelo obyvatelstvo naší pevnosti, jsme poslední lidé my dva se Singhaiou. I kdybych plánoval založení rodiny, dostatečný počet dětí pro přežití rasy nikdy mít nebudu. Nemluvě o tom, že celé budoucí lidstvo by muselo žít v našich třech bojových strojích – pokud neuchránila lidi před smrtí naše pevnost, pak neexistuje místo vhodné pro život na celé planetě.

"A to by byl konec," truchlivě pronesl Ten druhý, "na celém světě by nebyl nikdo, kdo by ti postavil sochu, ó, spasiteli světa."

"Vole," řekl jsem já a radši se pustil do probírání budoucnosti se Singhaiou.

"Myslím, že naši lidé ještě žijí," řekla Singhaia, "nezapomínej, jak jsi zničil atomový tank přímo před pevností a uvnitř se nikomu nic nestalo."

Taky jsem na to vzpomínal. Proti radiaci by pevnost měla být chráněna, starost mi spíš dělalo to svinstvo ve vzduchu. Jestli v pevnosti nemají kvalitní filtry...

"Na jak dlouho myslíš, že vydrží zásoby jídla a vody?"

"Nejsem si jistá, ale řekla bych, že alespoň na rok, pokud se jídlem nebude plýtvat."

Takže za rok všichni umřou ideálně štíhlí.

***

Když jsme se dostali na dosah vysílačky, se srdcem v krku jsem nechal počítač kontaktovat pevnost. Chvilí se ozýval jen statický šum, ale pak se naprosto jasně ozval hlas bratra, který tam teď velel. Na kameny padající ze srdce si už začínám zvykat.

Než jsme se k Viktoriinu jezeru dostali, už jsem se začal zase celkem nudit. Většinu knih jsem přečetl dva a vícekrát a tak nějak mě začínalo štít, že Singhaia je v jiném voze, než já. Jasně, jasně, pořád se nechci už nikdy na nikoho vázat, ale zkuste si takhle navečer poslouchat její svůdný hlas a potom bez problémů usnout. To prostě nejde.

"Ale stejně by sis kvůli těm sádrám moc neužil a ty prsty taky ještě nemáš tak úplně v pořádku..." tak zlomyslně nadhodil Ten druhý.

"Mlčet!!"

V pevnosti jsme všechna tři vozidla zaparkovali v chodbě, do které jsem se tenkrát propaloval termitovými granáty. Sice se kolem nich člověk musí soukat přilepený na stěnu, když chce ven, ale to je jen akademický problém.

Ze Saladinu mě museli vynést na nosítkách. Singhaia mě viděla se sádrou poprvé a při té příležitosti prohlásila: "I jizvy, které nejsou vidět, bojovníka ctí."

Pohladila mě přitom po tváři a já měl najednou nějak sucho v krku a krev mi šuměla v uších.

"Nějak to s tebou mlátí," zašeptal Ten druhý potutelně.

"The second, i tebe ráda vidím," usmála se Singhaia a pohládila po tváři i jeho. Nějak jsem začal tušit, že se dnes v noci moc nevyspím.

Doktorka mě viděla taky moc ráda, stejně jako všichni s členkami. Sice na ní bylo vidět, jak jí pohled na moje sádrové obvazy nedělá dobře, ale to nevadí. Hlavně že se o mě zas někdo postará.

"Co myslíš doktorko, za jak dlouho to budu moci sundat?" zeptal jsem se jí.

"Šest týdnů, pane, maximálně sedm," zatvářila se profesionálně nesmlouvavě, "samozřejmě v klidu a s minimem pohybu."

Vzpomněl jsem si na automatické zbraně jižní Afriky a nějak mě napadlo, že to asi nebude to právě ořechové pro léčbu zlomenin.

"Taky bys tu mohl chvíli zůstat," pustil se do agitace Ten druhý, "vyléčíš se, nabereš síly a třeba tě i přejdou ty halucinace o mírových rozhovorech s mimozemšťanama."

Od té doby, co jsem z úst vypustil magická slova "kontaktovat Protivníky", se mě snaží přesvědčit, že to není dobrý nápad. Mírně řečeno. Když jsme o tom mluvili naposled, pokusil se mně zlomit *logickými argumenty*:

"Tak jo," začal, "probereme si to hezky krok po kroku a jestli s něčím nebudeš souhlasit, hned mi to řekni."

Co jsem mu na to mohl namítnout?

"Za prvé: nepřátelé Cizinců přiletěli a zlikvidovali veškerý život na planetě. Je to tak?"

"Jo," pokrčil jsem rameny.

"Za druhé: absolutně se nezajímali, jaký to bude mít dopad na případné přeživší lidi, že?"

"Vypadá to tak."

"Výborně," zamnul si Ten druhý ruce, "takže je možné z těchto faktů vyvozovat, že jsou to ještě horší svině, než Cizinci, ano či ne?"

"Ale jo," nechtěl jsem mu kazit radost.

"Fajn, takže připouštíš tu vysoce pravděpodobnou možnost, že tě rozstřílejí na sračky, jen se k měsíci přiblížíš?"

"Ta možnost tu je," souhlasil jsem.

"Tak proč chceš kurva za každou cenu na ten pitomý Měsíc?" nevydržel už Ten druhý s nervy. V poslední době je nějak psychicky nevyrovnaný.

"Tak za prvé je to jediná možnost, jak se pomstít Cizincům," začal jsem předkládat svoje *logické argumenty*.

"Za druhé," nenechal jsem Toho druhého skočit mi do řeči, "za druhé: je možné, že dokážou napravit škody na Zemi. A doufám, že i tobě je jasné, že za stávajících podmínek je s lidma konec."

"No jo, ale vždyť jsi lidi nikdy neměl rád," zkusil to Ten druhý s psychologií, "klidně bys mohl zůstat tady, mít kupu děcek, pokud bys chtěl a žít si tu spokojeně až do smrti. Dalšího útoku nějakých vesmírných hnusáků by ses bát nemusel, se Zemí už asi všichni skoncovali, tak mi řekni, co by ti chybělo. No co?"

"Jo, kdybych postřílel všechny zbývající lidi, tak by mi asi jídlo vydrželo na dost dlouho, to jo. Ale co moje pomsta?"

"A to se musíš mstít, sakra, nemůžeš jim, hm, odpustit?"

"Ne. Absolutně ne. Nikdy. Na to, co udělali, neměli právo. Ty by ses mohl podívat sám na sebe do zrcadla, kdybys teď zalezl do nějaké díry a do konce života nevystrčil noc na denní světlo?"

"Jak to mám vědět, nedáš mi šanci si pár roků ten pohled do zrcadla zkoušet," zoufale vyjel Ten druhý. Pak se na chvíli odmlčel a já cítil, jak si to přebírá ze všech stran. Nic jsem neříkal a nechal ho přemýšlet – já tohle dilema taky řešil za bezesných nocí, když jsem se vracel do Evropy. Dospěl jsem k závěru, že vzdát se své pomsty by bylo stejné, jako kdyby ze mě Cizinci udělali mrtváka. A asi to zní jako děsné klišé, ale opravdu bych se na sebe nemohl do toho zrcadla už nikdy podívat. Kdo to nechápe, neprožil co já.

"Asi máš pravdu," ozval se po chvíli Ten druhý, "neříkám, že to není ta největší hovadina, cos kdy vymyslel, to ani náhodou, ale udělat to musíme. Sakra!"

Cítil jsem s ním.

Nicméně jsem uvažoval nad tím, že v pevnosti nějaký čas zůstanu. Potřebuju opravdu vyléčit zranění – moje imobilita by nás mohla stát úspěch celé akce.

Když za mnou večer přišla Singhaia, navrhl jsem jí krátkou dovolenou. Nebyla proti, i když taky ne z lenivosti – dívala se na problém stejně jako já. Naštěstí – přišla čerstvě vysprchovaná, jen v županu, s vlasy vonícími šampónem a tělem vláčným a vonícím mýdlem, takže by jí nedělalo problémy přesvědčit mě, že se mám hned teď sebrat a doskákat do Jižní Afriky po jedné noze. Tu noc jsme toho opravdu moc nenaspali.

Ráno jsem zažil po dlouhé době moc pěkné probuzení – bylo mi jedním slovem nádherně, nikam jsem nemusel, vedle mě ležela krásná žena... kdyby Ten druhý spustil svoji argumentační kanonádu teď, asi bych podlehl. Škoda, že jsem ho tenkrát přesvědčil.

Po probuzení mi Singhaia přinesla ukázat Džounasin. Holčička trochu vyrostla a já měl dojem, že mě poznala. I když těžko říct, taky se jí mohl jenom líbit můj obličej, jak poznamenal Ten druhý.

Následujících šest týdnů jsem se povaloval v posteli, nechal si píchat nějaké kalciové injekce a krmil se vitamíny. Trochu jsem přibral, ale to mě netrápilo – po Singhaině kuchařském umění zase budu jako proutek. Ano, Singhaia chce jet na ten Měsíc se mnou. Snažil jsem se jí to vymluvit já, Ten druhý, pak zas já a pak jsem spal asi týden každou noc sám a povídat jsem si mohl jen s personálem. Nic platno.

"Copak jsem nějaká tvoje postelová hračka?" ječela Singhaia poprvé od doby, co jí znám, "v boji jsem lepší než ty a kdyby mě nebylo, dávno by se tvoje kosti blýskaly na slunci!"

Snažil jsem se použít metodu Toho druhého, ale moje *logické argumenty* nepadaly na úrodnou půdu. Spíš se tak jako odrážely od stěny, jako zrnka hrachu.

"Proč bys měla jezdit se mnou," zvyšoval jsem hlasitost svého projevu i já, "na řízení strojů je nejlepší počítač a tak budeš jenom zbytečně riskovat život."

"Může přijít chvíle, kdy se budeš muset svých strojů vzdát," nedala se Singhaia, "a potom bude lepší, když budu s tebou."

"Ani nápad, že Saladinu nevylezu celou cestu. Posledně to taky chtělo jenom zapřemýšlet – mohli jsme si nějaký pochod přes poušť ušetřit!"

"Nevíš, co tě v jižní Africe čeká! Proti automatickým zbraním, které jsou tam, mohly být ty dosavadní jenom hračky!"

"A to mi chceš říct, že tyhleto automaty, které mi podle tebe zlikvidují všechny stroje, zastavíš ty?!"

"Ne, ale mám zkušenosti, na rozdíl od tebe!"

"A navíc, při startu raketoplánu budeš potřebovat pomoc," vynesla Singhaia svůj trumf.

Co jsem na tohle měl říct? Samotného mě napadlo, že ani s pomocí počítače nebudu schopen start uskutečnit jedině proto, že mi budou chybět další dvě lidské ruce. A tak jsem kapituloval – s těžkým srdcem, vyhlídkou na řeči o bačkorách ze strany Toho druhého, a s možností, že přijdu o posledního člověka, kterého mám rád.

"Neměls šanci," překvapivě prohlásil Ten druhý, když jsme osaměli.

"Ženský zatracený, proč nemůžou používat mozek," vrčel jsem já, "copak nechápe, že ji nechci ztratit?"

"Že jo," horlivě přikyvoval Ten druhý, "člověk by čekal, že jí ta tvoje starost o ni zahraje na romantickou strunku a ona zatím začne připomínat svoje válečné zásluhy. To je tak, když má malá holka na hraní samopal místo panenky."

***

Následujícího dne po mé potupné porážce se dostavila doktorka s tím, že je třeba mi konečně sundat sádku.

Usadil jsem se do pojízdného křesla a nechal se odvézt na sál. Tam mi doktorka přeopatrně rozstříhla sádkový obvaz na noze a co nejjemněji se mi ho pokusila sundat. Jak tehdy poznamenal Ten druhý, nebyla to žádná sranda. Upřímně nechápu, jak si ženské můžou dělat dobrovolně depilaci – já u toho zatínal zuby a utěšoval mě jenom pohled na doktorku – jím moje utrpení taky nedělalo dobře.

Ruka šla vysvobodit v pohodě.

Krunýř z trupu měl na zádech moc hezkou šedivou srst.

Následoval rentgen, při kterém se zjistilo, že mi kosti srostly krásně rovně. Až jsem se podivil – při tom sádkování jsem považoval za úspěch, když mi funkční ruka nezůstala přisádkovaná k noze. Možná ve mně dříme doktor.

"Nebo zedník," neodpustil si Ten druhý.

Když jsem se tedy mohl konečně pořádně hýbat, vypravil jsem se na prohlídku Salazaru – ještě jsem neviděl, co se to s tím dělem vlastně stalo.

Chodba byla vzorně vyčištěná, odmořená a vznášel se tam takový ten doktorský zápach, co býval v nemocnicích.

Vyzval jsem počítač k přehlídce a napjatě sledoval, co se objeví.

"S tím už si nezastřílíš, kdybys okolo tancoval s rozbrušovačkou celý den," temně pronesl Ten druhý, když se dělo Salazaru vynořilo z krytu.

"No kurva," temně jsem pronesl já.

Kanón nevypadal úplně nepoužitelně, to ne. Například jako základ skalky by se použít dal a v muzeu postmoderního kubismu by nad ním přímo zajásali.

Zásah mimozemskou zbraní hlaveň v jediném okamžiku roztavil a zdeformoval do prapodivného tvaru. Vypadalo to jako kanalizační potrubí zkroucené akutními žaludečními problémy a visely z toho dlouhé kapky, jak kov doslova tekł.

"To budeme muset uříznout celé," prohlásil jsem pevně. Bohužel náhradní dělo nemáme, ale je lepší mít prázdný kryt, než s sebou tahat tunové umělecké dílo.

"Co to takhle vyměnit za něco jiného?" navrhl Ten druhý po chvíli.

"Myslíš jako přimontovat místo kanónu nějakou jinou zbraň?"

"Jo."

To nebyl vůbec špatný nápad, jenže otázka zněla, jestli to vůbec půjde. Zeptal jsem se počítače a ten mi byl po chvilce přemítání nad aplikovanou strojařinou schopen navrhnout hned několik alternativních zbraní – kulomet, minomet, výmetníci raket a dokonce vrhač diskrétních potenciálů.

Kulomet jsem zavrhl hned – máme vulcan a potřebuju něco účinnějšího. Nad výmetnicí jsem chvíli uvažoval – taková raketa s mimozemskou náplní dokáže dělat hrozné věci – ale nakonec jsem ji zamítl – raket bych mohl vézt jenom pár a konstrukcí nabíjecího mechanismu bych strávil aspoň půl roku. Vrhač diskrétních potenciálů bych bral všemi deseti, ale byl tu malý problém – žádný nám nezbyl. Takže minomet. Když jsem si poslechl detailnější informace o tomhle návrhu, rázem jsem minomet přestal považovat za nouzové řešení. Sice nebude mít dostřel a kadenci kanónu, ale bude jím možné vystřelovat několik druhů min – dokonce i ty vibrační. Představil jsem si práci vibračních min mezi automatickými pastmi a docela jsem se na jižní Afriku i začal těšit. Tak trochu.

Instalace minometu trvala celý měsíc. Nejdřív bylo třeba uříznout kanón, pak přilepit minomet, pak přidělat elektroniku, aby zbraň mohl ovládat počítač, pak provést různé testy... A to ještě bude nutné zbraň vyzkoušet, v úzké chodbě to pochopitelně nešlo a pouštět stroje ven jenom kvůli zastřílení minometu jsem nechtěl – zas by se musela čistit celá chodba a vůbec.

Zatímco se pracovalo na minometu, nechal jsem do strojů dopravit všechno, na co jsem si vzpomněl – jídlo, léky, munici, neprůstřelné vesty... Ruffus byl v tomhle ohledu dobře vybaven a já při svém posledním doplňování zásob nepočítal s tím, že se vnutí i Singhaia.

Bylo celkem zajímavé sledovat, jak se bratři škrábou přes dva stroje, aby se dostaly k tomu vpředu – samotný člověk se mohl protáhnout mezi pancířem a zdí, ale na bednu munice už tam místo zkrátka nebylo. Bylo kouzelné sledovat bratry, jak tahají těžké bedny na střechy strojů a pak je po neviditelných pancířích přenášejí – já na jejich místě bych u toho nadával jak dlaždič, oni se mohli rozplynout štěstím z toho, že můžou pracovat v mé blízkosti.

Já se do práce pro jednou nezapojil – nemusím přece dělat všechno pořád sám.

"Práce mě fascinuje, vydržel bych se na ni dívat celé hodiny," souhlasil se mnou Ten druhý.

***

Pak bylo všechno přichystáno na cestu.

Do našeho návratu (optimistický předpoklad) bude velitelem Ruffusův pobočník – je schopný a má s velením zkušenosti. O Ruffusově smrti jsme nikomu neřekli – absolutně netuším, co by s bratry mohla udělat zpráva o smrti jejich boha. Určitě nic dobrého. Pokud budou věřit, že jen pobývá někde jinde, bude všechno v pořádku.

Tentokrát se Singhaia automaticky nastěhovala do Saladinu, úplně jako za starých časů. Nenapadl mě žádný taktní způsob, jak se zeptat, proč nešla do Salazaru. Odpověď jsem ale znal – určitě by mi řekla, že jsem měl pravdu s tou zbytečnou obsluhou v dalším stroji. Mám podezření, že se mi ještě bude chtít pomstít za to, jak jsem ji dlouho odmítal vzít s sebou – nejspíš začne vařit. Ještě včera jsem se jí lstivě zeptal, co bude s Džounasin – odvětila, že zůstane v péči doktorky a v očích ji nebezpečně blýsklo. Tak jsem se vzdal definitivně.

Nasoukali jsme se do strojů (buď jsem vážně přibral, nebo se srazila mezera mezi zdí a pancířem), počkali, až bude chodba bez lidí a otevřenými vraty vyjeli ven.

Podle hodinek mělo svítat, ale na obloze to nějak nevypadalo – všude byly pořád stejné šedé mraky, jako by každou chvíli mělo začít pršet. Podivný prach přestal padat už před čtyřmi týdny, ale mraky nám nejspíš už zůstanou navždy.

Ještě jsem se naposled podíval na sošku našeho boha v zemi a pak už jsme jeli.

***

Tentokrát byla cesta příjemnější – Protivnický útok si nejspíš začal vybírat svou daň na klimatických pochodech planety. Nechal jsem si zobrazit nějaké všeobecné informace o počasí a například teplota klesla už o deset stupňů a písečnou bouři jsme taky nezažili. Zeptal jsem se na to počítače a dozvěděl se, že časem by mohlo dojít k vyrovnání teplot na celé planetě, pokud husté šedivé mraky fungují jako odrážecí slunečních paprsků. Dále v budoucnosti by mohla buď nastat doba ledová, nebo naopak bude všude tropické klima. Závisí to na vlastnostech toho příkrovu, které jsme neznali. Takže jsem se vlastně dozvěděl kulové, až na to, co jsem mohl sledovat venku. Ne, že bych se ven díval jakkoli rád. Z deštného pralesa zbyl les kůlů, moji zachránci před smrtí hlady zmizeli úplně a jejich pavučiny byly plné popadaného spáleného listí a trhaly se pod vahou radioaktivního spadu. Když jsme nakonec vjeli do pouště, skoro se mi ulevilo – poušť je jen jinak barevná, nic víc se na ní nezměnilo.

Singhaia se opravdu ujala své tradiční role kuchařky. Znovu a znovu jsem se ji snažil přesvědčit, že opravduopravduopravdu není dobré kombinovat veškeré dostupné potraviny v jediném chodu. Marně.

"Copak jsem ti neříkala, že každé jídlo má být co nejvíc energeticky výživné?" maračila se na mě s rukama v bok, "a že vařením se ničí vitamíny?"

Ano, ano, to všechno mi říkala už několikrát, ale já opravdu nedokážu ocenit, když mi v studených fazolích mezi kousky kompotových meruňek plavou kostičky čokolády. Pejsek s kočičkou by měli radost.

Nakonec tahle situace vyústila v dvoudenní tichou domácnost – to když jsem pevně prohlásil, že pro sebe si budu vařit sám. Singhaiu to nejdřív urazilo, pak se rozhodla mé vaření ignorovat a dál připravovala jídlo pro dva a nakonec se s tím jakž takž smířila a oficiálním kuchařem jsem se stal já. Sice jsem musel u každého oběda poslouchat, že ona by dokázala udělat z tolika surovin čtyřnásobné množství porcí, ale já vím, že jenom nechce přiznat, jak jí moje výtvary chutnají.

***

Po čtyřech měsících cesty skončila pohoda náhle a brutálně. Zrovna po snídani jsem se chtěl usadit v křesle, když tu najednou počítač prohlásil: "Útok na Salafer, připoutejte se prosím," a já na monitoru zahlédl, jak z šedivého písku vyráží na povrch nějaký raketomet na pásech.

Skočil jsem do křesla a ještě než jsem dopadl, Saladin prudce zrychlil. Singhaia to kupodivu ustála a za chvíli mi seděla po boku. Nasadil jsem si řidičské brýle a sledoval, jak raketomet pálí na Salafer, který jsme nechali jet jako první. Tedy – snaží se pálit. V místech, kam rakety dopadaly, už stroj nebyl. Já jsem na monitoru viděl, co náš Salafer dělá, ale raketomet se musel orientovat buď podle zvuku, nebo podle stop v písku. Což není nejpřesnější.

Salafer zapnul forsáž a bleskurychle vpadl raketometu do boku. Saladin v plné rychlosti vystrčil kanón a vypálil průrazným granátem. Ve stejnou chvíli vystřelil i Salafer a kdybych to neviděl, neuvěřím – granáty dosáhly svého cíle v naprosto stejný okamžik. Raketomet tak vybuchl na místě – tlakové vlny se přesně vyrovnaly.

Další útok jsme zažili k večeru – tentokrát to byl takový menší tančík ve spolupráci s plamenometem. I v tomhle případě došlo k likvidaci obou nepřátel bez jediného zásahu a ještě jsem konečně mohl otestovat minomet – funguje bezvadně.

"Bude se to každým dnem zhoršovat, Maxmiliáne," řekla Singhaia, když bylo po boji, "blížíme se k hranicím Jihoafrické republiky."

Věděl jsem to a měl jsem trochu strach. Absentující písečné bouře nám prokázaly obrovskou laskavost tím, že mi neničily na strojích neviditelný potah a kromě toho jsem měl strojů trojnásobek než poprvé, ale stejně jsem se bál. Posledně byl Saladin skoro zničen a to jsme byli od hranic na kilometry a kilometry daleko. Věděl jsem, že hustota automatických zbraní bude časem tak velká, aby dokázala zastavit jakoukoli armádu. Jestli se budu schopen přes něco takového dostat, to jsem absolutně netušil.

"Ale co, umřít můžu stejně jenom jednou," zakončoval jsem pravidelně takové úvahy. Věta sice blbá, ale pravdivá. Singhaie se zdála jenom pravdivá.

***

Kolem poledne následujícího dne (těsně před obědem) se počítač ozval: "Tři cíle na dvanácti hodinách. Koriguji kurs, abych se vyhnul střetu."

Na monitoru jsem sledoval, jak se naše tři stroje odklánějí čtyři stupně na východ od původního kursu. Červené body, znázorňující nepřítel, překvapivě změnily směr taky.

"To přece není možné, nemůžou nás vidět," nevěřičně jsem zakroutil hlavou.

"Sledovat nějaký víření písku na takovou dálku taky není možný," souhlasil Ten druhý.

"Co si o tom myslíš, počítači?" zeptala se Singhaia.

"Sledování probíhá na základě neznámého faktoru, vyhodnocuji data...", řekl počítač.

Zatím se tři cíle přiblížily a během cesty několikrát změnily směr, jak se náš počítač pokoušel uhnout.

"Do půl hodiny jsou tu," odhadla Singhaia a stejně jako já si dotáhla popruhy v křesle. Gentlemansky jsem jí nabídl nový boxerský chránič zubů – čekal jsem nepříjemnosti.

Nastaly přesně za dvacet pět minut, třicet sekund. To už jsme věděli, že se k nám blíží dva tanky provázené jedním... snad rotačním raketometem, nevím, jak jinak to nazvat – nikdy jsem podobnou příšernost neviděl.

Naše stroje tradičně zrychlily a já se zakousl do chrániče.

Oba tanky vyrazily do stran, vstříc Salaferu a Salazaru, které se pokusily o obchvat – padla na mě z toho hrůza, tanky přesně věděly, kde stroje jsou.

Pak vypuklo peklo.

Salafer vymrštil kanón a pustil se do prvního tanku, který začal zároveň střílet a prudce měnit směr.

Salazar vysunul minomet a zdánlivě nesmyslně vypálil pár min směrem k obloze.

Do nás se pustil raketomet.

Saladin uhnul, raketa se zabodla do písku a tlaková vlna nás posunula o dva metry. Ve všech zraněních mě bodlo jako za starých časů.

To už jsme stříleli.

Průpalný granát zasáhl raketomet do jedné výmetnice, ale počítač nestihl vyrovnat tlakovou vlnu, tak to jen tak zasyčelo a granát sklouzl.

To už raketomet současně vybíral zatáčku a otáčel svazkem výmetnic.

Saladin prudce zastavil a zařadil zpátečku – písek nám z pod kol létal jako zběsilý.

Když mi raketa proletěla dva centimetry před obličejem, rozhodl jsem se sledovat dění jen na monitoru a sundal si řidičské brýle – tedy pokusil sundat. Saladin v té chvíli zakontroval a já si dal vlastní pěst do zubů. Tak jsem se radši pevně chytil opěrek a na brýle se vykašlal; tak dobrý přehled o bitvě bych nikomu z vás nepřál.

Sledoval jsem, jak počítač vypálil salvu průpalných granátů, které sklouzly po výmetnici raketometu. Na povrchu to zanechávalo kouřící stopy, ale jinak nic – tedy až do chvíle, kdy jeden granát konečně vklouzl dovnitř. Ozval se tlumený výbuch a roura se roztrhla – vyšlehly plameny, kov se na několika místech protrhl, ale jinak se nic nestalo. Raketa asi ve výmetnici nebyla, jinak už by bylo po problémech.

Počítač takový neúspěch nečekal a tak nás tentokrát raketa trefila. Hodilo to se mnou na stranu, ale to bylo naštěstí všechno – žádné škody na Saladinu nenastaly.

Potom se počítač nejspíš našel. Provedl oblíbené zastavení na místě následované prudkou zpátečkou a vymrštil vulcan. Pak se vše odehrálo šíleně rychle – raketomet zrovna vystřelil, když vulcan spustil palbu. Přímou na raketu. Jako v zpomaleném filmu jsem viděl, jak na špici rakety vyskakují jiskry a pak se vše slilo do jediného výbuchu. Raketa explodovala dřív, než stačila opustit výmetnici a zbylé rakety následovaly příklad své sestry a vybuchly taky. Následná tlaková vlna nás posunula jako po ledě.

Zatnul jsem prsty do opěrek a očekával útok na zbylé tanky. Zbytečně. Počítač mi ukázal dvojici hořících trosek a úslužně nabídl videozáznam. Nechal jsem si ho pustit zrychleně a sledoval, jak Salafer provádí ještě šílenější manévry než Saladin, po několika vteřinách likviduje tanku pásy a následně za rychlého objíždění tanku do něj sází jeden granát za druhým. Pak to bouchlo a automat se odebral na věčnost.

Salazar na to šel jinak. Nezatěžoval se přílišným kličkováním, ale hned zpočátku nasadil vibrační miny. To jsem si nechal pro změnu zpomalit – minomet vystřelil pouhé dva kousky a pak se zatáhl. Salazar následně nečekaně zastavil, takže salva z tanku prolétla místy, kudy by stroj v následující sekundě projel. Potom dopadly kolmo vzhůru vystřelené miny. Požádal jsem o větší zpomalení. Miny dopadly na pancíř, odrazily se, přichytily se magnetickou plochou a vybuchly. Počítač mi přihrál pohled na břicho tanku, které se tak jako nafouklo a popraskalo. Potom tank umřel – z motoru či reaktoru uvnitř tanku musela být roztlučená dětská stavebnice.

Jen tak pro zábavu jsem si ještě nechal pustit zpomalený záběr toho, jak jsme se trefili do rakety – ty jiskry na ní opravdu vyskočily, i když mě Ten druhý přesvědčoval, že nic takového jsem nemohl vidět. A viděl.

"Teď si dáme oběd, než dorazí další posily," prohlásil jsem, spokojený s výkonem mých strojů – ani jeden neměl žádnou škodu.

"Objeven způsob, jakým nás nepřátelé lokalizují," ozval se počítač.

"Mluv!"

"Na sedmdesát osm procent je pravděpodobné, že naše viditelnost je způsobena radioaktivitou."

"Blbost," zamával jsem rukou, "na našem povlaku se nechytí prach a holý pancíř nikde nemáme."

"Přesně tak," souhlasil počítač, "na základě tohoto jevu se naše stroje jeví jako čisté plochy na radioaktivním pozadí."

"A kurva," pochopil jsem já, "takže kdybysme ty krystaly neměli, bylo by to pro nás lepší!"

"To by nás ale zachytily radary," byla Singhaia rychlejší, než počítač.

"No jo," uznal jsem, "jak je vůbec možné, že ty automaty dokážou sledovat cíle podle radiace? To přece nemohly nikdy potřebovat."

"Některé automatické jednotky jsou poháněny jaderným reaktorem a tudíž je výhodné mít schopnost radiaci sledovat. Jistě si vzpomínáte, že jsme se s takovou jednotkou již setkali."

Počítač začíná být nějak drzý.

"Máš nějaký nápad, co proti tomu dělat?" zeptal jsem se.

Samozřejmě neměl.

Stejně jako já, Singhaia a Ten druhý. Co taky dělat proti tomu, že se na vás nechytí prach, že. Kdybych krystaly pomazal lepidlem, stroje bych tím zviditelnil a byli bysme vidět normálně.

Tak jsme si radši dali oběd – byly to špagety s omáčkou – byly dobré, horké a bez strouhané čokolády, protože jsem vařil já.

Než jsem stačil sklidit nádoby do myčky, ohlásil počítač další skupinu cílů – tentokrát jich bylo šest. Singhaia mi pomohla naházet hrnce do přístroje (uvolněný kovový hrnec poletující Saladinem je strašlivá, hrozná věc) a už jsme zase seděli v křeslech.

Tentokrát vypálily všechny tři stroje naráz – z vulcanů. Nepřátelé totiž měli taky minomet – vibrační miny naštěstí vystřelovat neumožňoval. Trojicí dávek z kulometů neproklouzla ani mina, pak se do toho vložil Salazar a jeho miny nikdo sestřelovat nedokázal. Sledoval jsem, jak dávka obyčejných min zašla na návštěvu k cizímu minometu – setkání bylo očividně hodně vřelé. Cílů bylo už jen pět.

Dva tanky se nás pokusily sevřít do kleští, ale kam s tím na moje dva boční stroje – salva granátů do pásů, po jedné vibrační mině do každého pancíře a bylo po kleštích.

Pak mi do Saladinu kopl kůň. Velký. Singhaia i já jsme vyhekli, jak nás přední ráz vrhl proti upínacím pásům. Počítač mi zobrazil "koně" – byl to dlouhý bezzákluzový kanón na osmi balónovitých pneumatikách – vypadaly jako prababičky toho, co měly moje stroje. Kanón vypálil znova. V krčních obrátích mi křuplo, jak Saladin prudce změnil směr. Kdyby to udělal rychleji, projektilu by uhnul, ale nám se Singhaiou by to nejspíš zlámalo vaz. Tak nás projektil trefil z boku a Saladin se protočil snad o třicet stupňů. Trisetunový stroj!

Mrkl jsem na monitor (říkám pořád monitor, ale je to to virtuální oranžově rámované okno, které se zobrazuje v řidičských brýlích), co dělají Salafer se Salazarem. Počítač dokáže předvídat, co bych rád viděl a tak mi ukázal i to, s čím naše stroje bojují – bylo to rychlé, chrliklo to plameny a létaly z toho granáty – nejspíš nějaký plameno-granátomet. Viděl jsem, že plameny mají tak široký záběr, že jim mé stroje nedokáží uhýbat.

Další trhnutí hlavou mě vrátilo do našeho stroje – podobnost dělového podvozku s naším byla byla ještě očividnější – během pikosekundy se všechna kola děla otočila kolem svislé osy o devadesát stupňů a stroj provedl něco jako útok stranou. Kam s tím na náš počítač. Plnou rychlostí vpřed, otočka, smyk, zpátečka, zase vpřed a už sázel jeden průrazný granát za druhým do os kol. Bohužel, kanón se dokáže otáčet i sám na podvozku, a tak mi zas jednou vytryskla krev z nosu, jak Saladin uhnul před posledním výstřelem. Pak se mu povedl zásah do hlavně a balónovité pneumatiky se rozletěly do stran, jak automat zemřel.

Pak jsem zařval – do ksichtu mi letěl dlouhý oranžovo–bílý plamen. A rána.

"To je ten třetí plamenometogranátomet," zaječel Ten druhý, jako by to nebylo nám všem jasné. Málem jsem si kvůli němu překousl jazyk.

Saladin vypálil salvu granátů, ale výsledek se nedostavil – přes oheň omývající naši před se nedalo dost dobře poznat, kde útočník stojí.

Na monitoru zablikalo FORSÁŽ a Saladin se vrhl pozpátku od plamenů – v polámaných žebrech mi tak divně zaskřípalo a Singhaia vyhekla a zaskřípěla zuby – počítač bere v úvahu i to, že máme oblečené vesty a tak si dovoluje manévry opravdu nepříjemné – podle jeho dat nám to neublíží a vysvětluje mu, co je to bolest.

Nicméně se díky manévru po dvou sekundách zmenšila vzdálenost mezi plamenometem a námi natolik, že se dalo určit, kde má plamenný chvost střed – počítač tam poslal dávku průrazných granátů a použil i vulcan – nejspíš to celé začíná brát tak trochu osobně.

Kupodivu se neozval výbuch a nevykvetl květ hořícího napalmu – zní to sice neuvěřitelně, ale stroj dokázal *uhnout* naší salvě!

I počítač to tak překvapilo, že jsme schytali salvu granátů do boku – naštěstí nám takové věci nemůžou ublížit. Pak se počítač opravdu našel – na obrazovce znovu zablikalo FORSÁŽ a od kol vystříkly několikametrové gejzíry písku. Pak zaduněla strašlivá rána, před očima se mi na okamžik zatmělo, ucítil jsem cosi horkého a lepkavého na kalhotách a pak jsem viděl, jak nějaký cizí stroj s šesti koly a dvěma hlavními *rotuje vzduchem*. Přeběhl mi mráz po zádech – počítač začíná být nezdravě iniciativní. Na druhou stranu, nepřítel byl efektivně vyřízen. Než dopadl zpátky do písku, počítač do něj nasázel snad deset různých granátů. Tak hezký ohňostroj jsem v životě neviděl – taky jsem nikdy nezapaloval několik litrů napalmu, ve kterém plavou granáty, že.

Následně jsme se vrhli na pomoc Salazaru – s minometem se mu třefovalo o něco hůř než nám a jeho počítač nebyl správně nasraný. Než jsem dokončil tuhle myšlenku, už ano, nebo si jenom všiml účinnosti našeho způsobu boje – druhý stroj zarotoval vzduchem a teď už se dalo trefit i minou – bylo z toho ohně jak na silvestra.

Salafer jsme zastihli už jen na dohořívajícími troskami – podle počítače použil náš způsob boje i on.

"Jestli si ten počítač vymyslí ještě horší zvěrstvo, jdu na jih pěšky," prohlásil jsem pevně, když jsem si prohlédl krví nasáklé kalhoty – ta krev šla samozřejmě z nosu. Koukl jsem na Singhaiu a i ona byla zakrvácená – sice ne tolik jako já, ale i tak mi z toho pohledu nebylo dobře.

"Veškeré manévry byly vypočítány s ohledem na životy posádky," prohlásil počítač. Měl jsem dojem, že z jeho hlasu slyším trochu provinilý tón.

"Škody?" zeptal jsem se.

"Negativní."

"Aspoň že to."

***

"Nezdá se ti, že se ty automaty nějak zdokonalují, čím blíže jsme hranicím," zeptal se mě Ten druhý starostlivě.

"Jo, a něco mi říká, že to bude ještě horší."

"Jihoafričané předpokládali, že na obyčejnou armádu budou stačit slabší a levnější stroje," souhlasila Singhaia, "ale nevyučovali možnost, že někdo i tak pronikne dál. Proto nasadili lepší automaty blíže k hranicím a Guss předpokládal, že u samotných hranic budou válečné stroje nejdokonalejší."

"To máme pěkné vyhlídky," řekl jsem já.

Večer se Singhaina slova potvrdila – zničehonic doslova vybuchlo čelo duny, kterou jsme míjeli a vynořil se menší bratr starého dobrého Drobka.

Než se první zrnko písku dotklo země, Saladin se řítel kupředu na plný výkon.

"Z křesla se už nikdy nehnu," přísahal jsem si, zatímco mnou odstředivá síla mrštila o stěnu stroje. A podruhé. A znova.

Pak Saladin začal pálit a na místě zastavil. Rozsekl jsem si kůži na čele o opěradlo křesla, ale pevně jsem se chytil a vyškřábal se do něj.

Než jsem stačil zapnout poutací pásy, dostali jsme první zásah nějakou zmenšeninou mezikontinentální střely. Prásknul jsem čelem o monitor, kousl se do jazyka a pak už jsem byl konečně připoutaný. Singhaia to

stihla těsně po mně a dokonce se jí podařilo nějak se vyhnout kontaktu se vším tvrdým a do ničeho hlavou nepraštila. To jen já mám vždycky na takovéhle věci smůlu.

Salazar zatím stihl rozumně nasadit vystřelované vibrační miny.

Minisuperkiller bohužel disponoval taktéž rotačním kulometem a první dávku min bez problémů sestřelil.

Náš počítač si vzpomněl na rčení "v rychlosti je naše síla" a vyrazil šikmo proti tanku. Podařilo se mu uhnout raketě a pak už jsme byli za ním a prali mu jeden granát za druhým do pásů. Kupodivu držely.

Tank se chytře nepokusil otočit a místo toho se pustil do Salazaru. Ten uhnul první raketě, a druhou sestřelil vulcanem. Tlaková vlna smýkla strojem o pět metrů a nás posunula taky o kousek. Bohužel to znamenalo, že Salazar na chvíli nedokázal manévrovat a tak ho salva dvou minimezikontinentálek zasáhla naplno do kol. A znovu.

"Kurváá," řval jsem bezmocí, když u zádi stroje vybuchovala jedna salva za druhou. Pak se do toho vložily vibrační miny. Bohužel, nebyly naše.

Ve spodku tanku se otevřela taková nenápadná dvířka a z nich se vyrojily malé kotoučky. Saladin udělal na místě piruetu, aby se jim vyhnul a dal se do nich vulcanem.

Potom konečně povolil první pás a tank se konečně stal nepojízdným. Ne, že by to něco znamenalo, až do téhle chvíle stál na místě a jen to pral do Salazaru.

"Ústup!!!" zařval jsem a jazyk mě pekelně zabolet.

Všechny moje stroje vyrazily na plný výkon od tanku, Saladin se Salaferem po přímce, Salazar po vlnovce – podařilo se mu tak uhnout prvním dvěma raketám a pak už měl vulcan dost času na to, aby je sestřeloval. Následné tlakové vlny by spolehlivě zabily všechno uvnitř Salazaru, takže jsem jen v duchu děkoval bohu, že se Singhaia přestěhovala ke mně. Jinak by buď zemřela, nebo bych přišel o Salazar.

Salafer se Saladinem na ústupu pálily granáty přímo do zbývajících pásů, takže během několika desítek minut ztratil tank schopnost otáčení se.

"To bylo o fous, doprdele práce," zahuhlal jsem ulehčeně, když jsme byli mimo dostřel.

"Jaké jsou škody?"

"Saladin a Salafer ztratily pět procent krystalového povlaku, mezery byly zality ze zásob," hlásil počítač, "elektronické systémy nepoškozeny, pouze u Salaferu je přerušen jeden kabel. Doporučuje se návštěva lidské obsluhy. Levé zadní kolo Salazaru je vybočeno z osy o dva stupně, poruchu je možno regulovat automaticky."

V duchu jsem si představil ohlou osu a zas mi jednou přejel mráz po zádech – ještě jsme nebyli u hranic a už nám začínají škody.

"Budu muset do Salaferu a kouknout se na ten kabel," řekl jsem Singhaie.

Jenom pokývala hlavou – v obličeji byla bledá a podle všeho přemýšlela o tomtěž, o čem já.

Počítač v noci zastavil na širé rovné pláni (tedy rovné – s co nejmenšími dunami v okolí) a já se začal strojit do atombordelu. Sice se mi ven vůbec nechtělo, ale sebemenší závada nám může být osudná, takže ten kablík radši spravím.

Do antiradiačního obleku se samozřejmě navlékla i Singhaia, nemůžeme riskovat nějakou nemoc z ozáření a průniku nějakého toho prachu do stroje se nevyhneme.

Než jsem se stačil obléct, přišel počítač s nečekaným nápadem – navrhl přelepit celý prostor Saladinu napříč nějakou fólií a vytvořit tak těsně u průlezu jakousi přechodovou komoru. Koukl jsem se na monitor, jak to myslí a uznal jsem, že je to dobrý nápad. Sice to prodlouží dobu výstupu o pár desítek minut, ale zas nebudeme muset po návratu odmořovat celý prostor.

Vyhrabal jsem ze zásob dva igelitové ubrusy (absolutně netuším, proč jsem něco takového nechal naložit a vida, jak se teď hodí) a kvalitní lepicí páskou je přilepil asi metr před průlez. Uprostřed jsem nechal metr a půl vysokou díru, kterou Singhaia přelepí, až budu na druhé straně.

Když byly všechny otvory důkladně utěsněny, natlakoval počítač celý prostor mezi průlezem a igelitovou zástěnou a pak mě vyzval, ať se připravím k opuštění stroje.

Zvládl jsem to v rekordním čase.

Průlez mi zaklapl za patami, ještě než jsem dopadl na zem.

Salazar provedl stejnou věc s tlakem, takže jsem měl pocit, že skáču proti silnému větru.

Uvnitř jsem odklopil kryt kabeláže a dal se do zkoumání škod. Všechno vypadalo v pořádku a nebyť navigace počítače, nikdy bych závadu nenašel. I když, závadu – jednalo se o konektor povysunutý o pět milimetrů – ani nebyl vypadlý.

"Kvůli tomuhle jsem se sem musel štvát," vrčel jsem a zašroubovával jistící šroubky.

"Ty šrouby asi samy nepovolily, někdo je musel zapomenout zašroubovat," tak naoko se zamyslel Ten druhý.

"Že se taky nikdy neozveš včas," zakroutil jsem hlavou pohoršeně. Zapomínat je přece lidské.

Takže oprava mi zabrala tak desetkrát míň času, než jsem se stroji.

Salazar mě vyfoukl ven a když už jsem tam byl, alespoň jsem zkontroloval tu ohnutou osu. Tedy, zkontroloval... pořád nebyla vidět a tak jsem musel kontrolovat jedinečně po hmatu. Dva stupně odchylky se tak nedají absolutně poznat.

"No co, tak jsem se aspoň prošel," řekl jsem, abych si nepřipadal jako úplný osel a vydal se zpátky do Saladinu.

Tentokrát k žádnému tlakování nedošlo, s tím počítač počkal, až budu uvnitř. Pak se provizorní kabina nafoukla vzduchem tak, že se ubrusy začaly odtrhávat, a pak se průlez bleskově otevřel a zase zavřel. Málem mě to vyfouklo taky. A pak ještě jednou a znova.

Podle počítače měl tenhle postup odstranit devadesát procent radioaktivního prachu. Taky jsem tomu věřil – poryvy vzduchu měly opravdu sílu.

***

Té noci jsme se moc nevyspali – oba jsme seděli upnutí v křeslech a čekali další útoky. Přišly tři – nejdřív skupinka tanků, pak plamenomety a nakonec pětice těch granátoplamenometů, s kterými moje počítače hrají tak rády házenou. Přestáli jsme to celkem bez úhony, jen vrstva krystalů byla od plamenometů rozpálená tak, že se na ní dala smažit slanina.

To pravé peklo přišlo za východu slunce.

"Útok," prohlásil počítač a než se dostal k "t", už sestřeloval první dalekonosný granát. Jak jsem zahlédl na monitoru, než mi první zásah rozostřil vidění, čekala nás řada deseti těch dalekonosných děl na balónovitých pneumatikách. Buď to byly modernější typy, nebo ten první nebyl ve formě, ale tyhle dokázaly střílet poloviční kadencí, než náš granátomet. Tudíž celkem zabíračka na sestřelování. Po třetím zásahu počítač usoudil, že je nebezpečné mít vulcan vytažený a místo střelení se dal do prudké přímé jízdy. I když, přímé... rovná ta trasa sice byla, ale chvíli jsme jeli na plný výkon, pak jsme na místě zastavili a pak jeli jen krokem. Jasnozřivě jsem pochopil, že tím počítač znemožňuje kanónům odhadovat naši polohu – granáty opravdu vybuchovaly za námi a před námi, do nás se trefil málokterý.

Trvalo pět minut, než jsme se dostali dělům na dohled – tedy na dohled, pokud by ho byl někdo kromě počítače schopen – já měl po té šílené jízdě místo mozku míchaná vajíčka a mezi mdlobami jsem se pokoušel zastavit rotující černá kola před očima. Nešlo to.

Dalekonosná děla dokáží střílet i na blízké cíle, ale nejde jim to tak dobře. Když jsme vpadli mezi ně, šlo jim to vyloženě mizerně. Když jsem si později prohlížel záznam akce, zjistil jsem, že řada děl byla dlouhá asi kilometr a naše stroje mezi jednotlivá děla vpadly ve stejných rozestupech. Kanóny se pokusily rozprchnout, ale moje stroje začaly pálit do kol a zběsile u toho manévrovat. Děla se začala strefovat do vlastních kolegů a moje vozidla doslova létala mezi mraky písku a šplíhanci ohně. Během pěti minut bylo po řadě kanónů.

Já se probral až za čtvrt hodiny a Singhaie jsem jenom zkontroloval tep a nechal ji spát.

Setřel jsem krev z monitoru, a nechal počítač nahlásit škody. Žádné nebyly.

***

Než se Singhaia probírala, nahlásil počítač další přibližující se cíle.

"Padesát?" zařval jsem hrůzou a nechal počítač útočící stroje znovu přepočítat. Nespletl se ani o jediný.

"A já nemám napsanou závěť," zavyl Ten druhý.

Byli jsme sto kilometrů od hranic Jihoafrické republiky.

***

Následující události se nedají popsat – museli byste je zažít.

Moje tři stroje vyrazily synchronizovaně vstříc blížící se armádě, a ta nás uvítala salvou průrazných, průpalných, výbušných, vibračních, tříštivých a co já vím ještě jakých projektilů.

Saladin se začal zmítat jako pod palbou gigantického kulometu, mě v řidičských brýlích začal obraz poblikávat, jak pod dopady střel mizely plošky amorfních krystalů a pak stroje nasadily klasické šílené manévry. První posilující tabletou jsem se trefil do brýlí, druhou jsem už do úst dostal. Jestli mám umřít, chci být u toho aspoň při vědomí.

Počítač mi postupně zobrazoval, co všechno na nás útočí – kromě starých známých tam byly i tři Superkillery. Na ty moje stroje ani neplýtvaly municí – díky posilující tabletě jsem to stihl zakázat. Věděl jsem, že vibrační mina by Superkiller se štěstím dokázala poškodit, ale na rovné poušti bychom nedokázali následnému jadernému výbuchu utéct a takový reaktor má o něco větší sílu než atomový granát, před kterým mě Saladin ještě dokáže ochránit.

Tentokrát se do hry zapojily i plamenomety – znesnadňovaly strojům míření.

Saladin dostal zásah první mezikontinentální střelou a mě zaprašely všechno obratle. Počítač zrychlil a dostal mezi nás a Superkiller nepřátelský tank dřív, než gigant stačil podruhé vystřelit. Tank se transformoval v dešť žhavých střepin a my jsme vjeli mezi plamenomet a něco nového na pásech. Plamenomet jsme rozstříleli salvou granátů, to nové počítač odhodil do rány dalšímu tanku. Pak nás trefila cizí vibrační mina – zaječel jsem

hrůzou, a pak už Saladin letěl. Při dopadu jsme zdvihli snad tunu písku, ale žádné chybové hlášení na monitoru nevyskočilo. Malý zázrak.

Přímo před námi explodoval takový ten menší bratr Superkilleru – dostal zásah našimi vibračními minami.

Znovu jsem zaječel, když mě napadlo, že i tahle menší verze může mít atomový reaktor.

Neměla.

Zato její zásoby raket dokázaly vybuchnout v úspěšné imitaci termonukleárního výbuchu – během pikosekundy jsme udělali tři salta přes střechu a příčnou osu – při druhé otočce jsem omdlel a stihl jen zadoufat, že dopadneme na kola.

Má modlitba byla vyslyšena – když jsem se probral, řítili jsme se plnou rychlostí proti Superkilleru a po stranách nás svíraly dva tanky a praly do nás jednu salvu za druhou. Výmetnice obrovského tanku vypadaly jako tunely na věčnost a každou vteřinou rostly.

"Budeš mi chybět," stačil říct Ten druhý, než z výmetnic vyletěly rakety.

Než jsem stihl odpovědět, tanky po stranách explodovaly a Superkiller se otáčel vstříc našim nepřátelům.

"Miluju tě!" zavýskl jsem a myslel tím počítač, který na poslední chvíli stihl dostat Superkiller pod kontrolu.

"Já tě mám taky rád," vydechl Ten druhý a hlas se mu třásl, jako by se měl každou chvíli zhroutit.

Pak se přestal hýbat Salafer. Až později jsem zjistil, co se s ním přesně stalo – nejdřív ho sevřely do kleští tři minisuperkillery a pak vypustily vibrační miny. Salafer stihl vytasit vulcan a deset prvních min sestřelit, ale pak dostal do uložení zásah mezikontinentální střelou velkého Superkilleru.

To byl konec.

Vibrační miny se pokusily nalepit na podvozek a i když se na amorfních krystalech neudržely, jejich kumulovaná exploze byla dost silná na to, aby různě pokroutila osy kol.

I s těmi se stroj mohl pořád ještě jezdit, ale uhýbat raketám už nedokázal.

"Pryč," zašeptal jsem a bylo mi, jako bych opouštěl přítele. Ale nedalo se nic dělat – na Salafer se soustředila palba většiny přítomných strojů a já cítil, že jestli neujedeme teď, neujedeme už nikdy.

FORSÁŽ, zablikalo na monitoru a setrvačná síla mě zarazila do sedačky.

Po písku jsme doslova letěli a já sledoval, co se děje za námi.

Do Salaferu pálily všechny nepřátelské zbraně a stroj přestával být neviditelný. Hýbat už se nemohl vůbec – počítač Salaferu mi ukázal žalostné přetřhané poloosy.

"Spustit variantu APOKALYPSA," řekl jsem a zadoufal, že už jsme dostatečně daleko.

"APOKALYPSA aktivována," poslal mi počítač Salaferu potvrzení a pak už zablikalo jen poslední slovo: "Sbohem."

Potom jsem dobrých pět minut svištěli po písku dál a dál od místa boje a pak vyšlo nové jasné slunce. To náš Superkiller spustil autodestrukční sekvenci.

Salafer nemohl přežít – i kdyby se mu podařilo přečkat výbuch jednoho reaktoru, dalším dvěma nemohl odolat – exploze sebevražedného stroje musela zničit i dva zbývající atomové giganty.

My jsme byli naštěstí už dost daleko a tak nám EMP neublížilo, ani když se na obzoru rozžehly další dva bělostné atomové ohně.

Následně jsme se dostali na dohled hranic Jihoafrické republiky a na nebi se objevily rychle rostoucí černé tečky.

***

Nevěděl jsem, co mi nahání větší hrůzu – jestli ta letadla, nebo obrovská, gigantická železobetonová zeď určující hranice. Při přiblížení jsem rozeznával hlavně dalekonosných děl, automatické velkorážní kulomety, řadu minometů a tak dále.

Pak to všechno najednou spustilo palbu – Saladin se stačil vyhnout několika větším granátům, ale víc nezmohl. Stroj se začal otřásat a nadsakovat. Nicméně, stále žádné škody.

Jakoby na zdi chybělo nějaké efektivnější střelivo.

Když vypálily bombardéry, byl jsem si tou neúčinností už jistý. Pak mi to došlo – Cizinci přece odvezli neutronové granáty a odkud jinud, než z ochranné zdi, že. Takže poslední kilometr k Jihoafrické republice nebyl tak těžký, jak bych čekal.

Ne, že by to byla procházka růžovým sadem – normální granáty kolem nás jen pršely a rakety vzduch-země vytvářely pořádné krátery. Letadel bylo ale pouhých jedenáct (původně jich určitě muselo být víc, nejspíš taky práce Cizinců) a tak je počítač Saladinu dokázal sestřelit během pěti minut. Následně spustily oba vulcany a začaly nám razit cestu v minovém poli, rozprostírajícím se na pět set metrů od zdi.

Pak jsme stanuli před obrovskou dvoukřídlou bránou a veškerým zbraním jsme vyjeli z palebného úhlu.

***

"Tohle bude asi další z věcí, do kterých neuděláš díru kanónem, co?" zeptal se Ten druhý.

"Pravděpodobnost úspěchu takového postupu je tři celé, jedna desetina procenta," odpověděl počítač místo mě.

"Tak se pusť do kontaktování otevíracího mechanismu," vyzval jsem počítač já.

Na monitoru naskočil ukazatel uplynulého času a já začal vrata hypnotizovat pohledem. Moc to nepomáhalo.

"Cíle na třech a devíti hodinách," ozval se počítač znovu, "každý cíl se skládá ze sta kusů různých automatických bojových prostředků."

Po zádech mi přeběhla stará známá ledová věc s množstvím nožiček.

"A já si říkal, že těch padesát tančíků nebude veškerá slavná obrana Jihoafrické republiky," řekl jsem.

Ted' se k nám blížily další posily – nejspíš se musely dozvědět o konci svých předchůdců. Pokud jsem se mohl dohadovat, muselo to ty automaty pěkně překvapit – pamatuju si, jaké hrůzy dokázal rozpoutat mezi Ruffusovou tankovou brigádou jediný Drobek – na nás před krátkou dobou byly Superkillery tři. Neuměl jsem si představit armádu, která by se přes ně dokázala dostat. Stratégové plánující obranu republiky měli zřejmě stejné mantinely představivosti jako já, proto se k nám posily musely nejdřív stáhnout.

"Existuje devadesátiprocentní pravděpodobnost, že pronikneme za hranice dřív, než se cíle dostanou na dostřel," prohlásil sebevědomě počítač.

"Na jejich nebo náš dostřel?" panikařil Ten druhý.

Počítač se neobtěžoval odpovědět.

Seděl jsem nahnutý nad monitorem, po čele mi tekla pot a sledoval jsem, jak se ukazatel blíží stu procentům. Pak naskočila stovka a zároveň se vypsalo oznámení o tom, že máme armádu na dostřel kanónem.

"Dovnitř, a šupem," oddechl jsem si, až se monitor zamlžil.

Projeli jsme bránou a počítač ji za námi zase uzavřel.

Byli jsme v Jihoafrické republice.

***

Na druhé straně zdi nás čekala úplně stejná poušť, jako byla ta před zdí.

Jediný rozdíl byl v absenci nepřátel – skoro to vypadalo, jako by si obránci pomysleli: "Kdo se dostal až za zeď, toho už nic nezastaví. Tak na co budem plýtvat stroji."

"A ted' plnou parou ke kosmodromu," zavelel jsem a jen tak tak nedodal: "Ted' už nás nic nezastaví." Podobné věty mají ve zvyku přivolávat problémy, to už vím.

Počítač nejdřív najel na dálnici a pak nabral kurs vstříc Kapskému městu – kosmodrom leží třicet kilometrů východně od něj, téměř na břehu moře.

Projíždět městy jsem si za tu dobu v Africe už zase skoro odvykl a ted' mě jejich opuštěnost znovu nepěkně zasáhla.

"S tebou to nic nedělá?" zeptal jsem se Singhaiy.

"Ne," odpověděla, "jsem zvyklá dívat se na pozůstatky války, i když tak velké opuštěné město jsem taky nikdy neviděla."

Ta se má, je zvyklá.

Nás s Tím druhým ultramoderní prázdné mrakodrapy zapadané radioaktivním prachem vyložené *deprimovaly*. Auta na mnohaproudé dálnici taky nebyla moc hezká na pohled. Nejhorší to ovšem bylo v noci – když jsme jeli pouští, viděli jsme, jak města v dálce světélkují. Projíždět nočním městem pak bylo jen pro opravdové milovníky postapokalyptických filmů – já se vždycky se sklenkou whisky v ruce usadil v křesle s dobrou knihou a přísně počítači zakázal zobrazovat cokoli z venku.

Pochopitelně mě místo knihy většinou zaměstnávala Singhaia, ale o tom gentleman nemluví.

***

Cestou ke kosmodromu se nic zvláštního nestalo.

***

Dojeli jsme k vysokému několikařadému plotu s rolí ostnatého drátu nahoře. Co pět metrů byla k pletivu přidělaná cedulka s výstrahou, že plot je pod vysokým napětím. Za stávající situace jsem tomu nevěřil.

Nechal jsem počítač proskenovat okolí, ale žádné miny se nenašly a vlastně jsem to ani nečekal. Že je republika chráněná, neznamená, že ve městech jsou podél chodníků zákopy. Takže žádná vojenská technika nebyla ani tu.

Saladin se neobtěžoval nějakým střílením a dřevěnou zaprášenou závorou prostě projel. Břitvovité ostny vyčnívající ze země jsou našim pneumatikám vyložené k smíchu.

"Tak kam ted'?" zeptal jsem se všech vespolek.

"Co já vím, jak se startuje raketoplán?" pokrčil rameny Ten druhý. Stejně jako já viděl něco takového jenom ve filmu.

Ani Singhaia nevěděla a počítač neměl mapu oblasti. Když kontaktoval vojenský satelit, už ano.

"Přece jenom je ta superobrana Jižní Afriky k něčemu dobrá," pochvaloval jsem si – onen satelit původně sloužil obranným účelům.

Prozkoumal jsem mapu a získal obecnou představu o uspořádání komplexu. Nicméně, pořád jsem nevěděl, kde co přesně je. Všude samé nízké betonové budovy, chodníky, cesty, samozřejmě odpalovací rampa, ale kde je nějaké řídicí stanoviště, to jsem nevěděl.

"Asi budeme muset ven," řekla Singhaia.

"Asi," řekl jsem já.

Jak jsme řekli, tak jsme udělali – průzkum budov z bojových vozidel nepořídíte.

Oba jsme se nasoukali do neprůstřelného odění, atombordelů a zbraní a nechali se vyplivnout ze Saladinu.

"Nejdřív bych rád našel raketoplán," řekl jsem – spuštění odpalovací sekvence sice může být poučné a zábavné a tak, ale bez raketoplánu by to bylo takové čistě akademické.

"Nejdřív bych se podíval k té odpalovací rampě," radil Ten druhý.

Sice nemám jeho rady rád, ale lepší místo mě nenapadlo.

Čím blíž jsme šli, tím bylo celé místo větší. Na zemi ležely roztažené takové ty obrovské...snad nosníky..., které přidržují raketoplán při startu. Pozorně jsem si je prohlédl a připadaly mi nepoškozené.

Na místo samotného startu jsme vystoupali nejdřív po schodech a pak jsme chvíli šli po hladké betonové ploše. Čekal jsem, že se dostaneme k díře v zemi, kam proudí oheň z trysek (to se mi na startující raketě v televizi líbilo vždycky nejvíc), ale místo toho jsme našli obrovské kovové kolo, očividně složené z nějakých segmentů.

"Ten raketoplán bude pod tím," řekl Ten druhý a v hlase mu zněla nezlomná jistota.

Mě to taky napadlo.

"Je možné, že se k raketoplánu jde pod zemí," napadlo Singhaiu.

"To by mohlo být," souhlasil jsem já a představivost mi přihrála obrázek obrovské podzemní haly, ve které se do připraveného raketoplánu nakládá všechno potřebné a hlavně samozřejmě vykládá – posledních deset let před Tím se začaly podnikat první nesmělé krůčky v těžbě hornin z Měsíce. Kvůli té těžbě jsem mimochodem věřil, že do raketoplánu dostanu i třisetunový Saladin – těžební raketoplán přece musí něco unést. Abych plánoval nakládku více vozidel, tak takový optimista jsem zase nebyl.

Přivolal jsem Saladin se Salazarem a nechal je projet celý kosmodrom, aby našli vstupní vrata do toho prostoru. Až jsem se zastyděl, když je Saladin našel během třiceti vteřin – stačilo se jen pořádně rozhlédnout, on se vstup pro nákladní vozy přehlíží dost špatně. Ještě že se počítač v konverzaci zatím nepropracoval k jedovatosti Toho druhého – to bych měl dojem, že ho poslouchám stereo.

Vrata do podzemí se dala otevřít tradiční počítačovou metodou. Oba se Singhaiou jsme si pro jistotu stoupli každý na jinou stranu dveří, kdyby třeba v podzemí zůstalo něco zakonzervovaného, ale zatím to byly plané obavy. Uvidíme dál.

Ani jednomu z nás se nechtělo lézt zpátky do Saladinu, tak jsme začali sestupovat pěšky. Jemný šedý prach se pomalu začal usazovat a já přikázal počítači, aby za námi vrata zase uzavřel – nemusíme zamořit celý prostor tím svinstvím, co je venku. Saladin projel za námi a poslušně za sebou zavřel.

"Obsah toxických látek je o devadesát pět procent nižší, než ve venkovním prostředí," informoval mě počítač. Bylo mi jasné, že i těch pět procent se sem dostalo naší vinou.

Šli jsme asi čtvrt hodiny po mírně se svažující asfaltové silnici, když jsem došli k dalším vratům.

Přemluvit jejich ovládání k otevření nedalo počítači žádnou práci. Dveře se začaly s tichým syčením rozjíždět, když tu najednou promluvil vulcan. Věřte, není žádná sranda v jedné chvíli poslouchat tiché hučení hydrauliky a v té druhé dostat do uší něco takového – o schválně netlumeném vulcanu už jsem myslím mluvil.

Tiskl jsem si ruce na uši a sledoval, jak pomalu se rozšiřující mezerou stříká ven něco hustého a tmavého. Jestli ona to nebude krev.

Když se dveře rozevřely naplno, ukázalo se, že jsem se strefil. Byla to krev. Původně nejspíš patřila deseti tělům končícím ve výši hrudníku. Stejně jako miniaturní úlomky kostí, jemně rozšlehané maso a drobné kousky látky. Než se zkrátka stačily dveře otevřít, udělal náš počítač ze zapomenutých mrtváků vyložení sekanou. V přeřvaných barvách nočních brýlí vypadala zvlášť surrealisticky.

Přebrodili jsme se svinstvím, já sebou málem švihl o zem (nikdo mi to nevěří, ale jeden mrtvák mi nastavil nohu) a stanuli jsme v obrovské prostore s řadou ocelových dveří po stranách, kovovým segmentovaným uzavěrem na stropě a hlavně, hlavně snad sto metrů dlouhým raketoplánem uprostřed.

Vypadal nádherně – stříbřitě šedivý s černými náběžnými hranami křídel, černým lemováním malých oken a ještě několika barevně odlišenými detaily. Všiml jsem si, že uzavěr je i pod ním.

Cesta, po které jsme přišli, vedla až k střední části raketoplánu, na které jsem si všiml dalších černých čar – vzpomněl jsem si, že raketoplány mívají úložný prostor na zádech a to černé tedy musí být lemování uzavíracích křídel. Podle rozměrů se tam Saladin bez problémů vejde.

Dál jsem postřehl širokou hladkou šikmou plochu, která vedla k velice širokým vratům – tudy evidentně raketoplán přijíždí, když se vrací z kosmu. Tolik jsem o astronautice věděl, abych si vybavil, že do vesmíru se

raketoplán dostává pomocí přídatných raket, kdežto na Zem se vrací jako klasické letadlo. Tudiž se musí z přistávací plochy nějak dostat zase k pomocným raketám – v tomhle případě zajíždí do podzemí.

Byl jsem sám se sebou spokojený, jak je mi všechno jasné a prohlásil, že teď už zbývá najít jen to řídicí středisko.

„Jestli bys nejdřív neměl zapnout proud, nebo tak něco,“ ušklíbl se Ten druhý.

„Nojo, sakra, je tu tma jak v ....“, spolkl jsem při pohledu na Singhaiu poslední slovo a přes okraj brýlí se rozhlédl po obrovské místnosti. Byla tam opravdu tma jak v pytli – v brýlích s fotonovým násobičem nám to nedošlo ani jednomu.

„Kde tu mají asi záložní generátor?“ zamyslel jsem se a rozhlédl se po prostoru, jestli neuvidím nějaké tlusté kabely, podle kterých bych se mohl dát.

„Záložní myslíš?“ zvedl obočí Ten druhý, „já bych spíš řekl, že takový kosmodrom se bude spoléhat výhradně na svoji vlastní elektrárnu.“

„Tak jo, kde tu teda mají *jakýkoli* generátor,“ přeformuloval jsem otázku.

Nakonec nám to prozradil počítač – nějakými rádiovými pulsy dokázal zjistit, kudy a kam míří elektrické vedení a objevil místo, odkud všechny zakopané kabely vycházejí. Generátor bude pravděpodobně tam.

Nechal jsem Saladin zajet před dveře, které pravděpodobně ke generátoru vedly a nechal počítač otevřít dveře. Nikdo za nimi nebyl.

Následován Singhaiou jsem sestoupil další tři patra pod zem a opravdu objevil generátor. Vypadal tak trochu jako ten z německého výzkumného ústavu, jen byl o něco větší a vypadal moderněji. Taky u něj byla klávesnice s devatenáctipalcovým monitorem.

Startováním se tenhle generátor od svého evropského kolegy ničím nelišil – stačilo pustit plyn, zmáčknout pár tlačítek a už to pěkně hučelo. Na stropě se obligátně rozblíkalý zářivky a ve stejnou chvíli ožil i monitor.

„Vypadá to jako schéma tohoto generátoru,“ zamyšleně jsem si prohlédl obrázek. Singhaia mi jenom koukala přes rameno a já si připadal jako technicky založená hlava rodiny.

„To bude postup spuštění dalšího generátoru, nejspíš toho hlavního,“ prohlásila Singhaia. V naší rodině nebude ani mamka úplné dřevo.

Počítač naštěstí nepředpokládal, že u něj bude pracovat někdo, kdo kvůli němu musel vychodit vysokou školu – postup spouštění byl popsán jednoduchou angličtinou, byly tam obrázky jak pro blbé a celý systém byl vůbec takový user – friendly (jak tvrdil samotný počítač, když mě vítal do úvodního menu). V deseti krocích jsem tedy zaplavil jádro reaktoru těžkou vodou (reaktor je atomový), vysunul reaktorové tyče z jejich olověných úložišť, nechal počítač nastavit polohu každé tyče a pak už to jelo. Obrovská turbína se někde pod námi roztočila, až nám začala vibrovat podlaha pod nohama a počítač mě vyzval k vypnutí startovacího generátoru a zavření plynových ventilů. Vyhověl jsem mu.

Když jsme vylezli zpátky do místnosti s raketoplánem, bylo všude světla jako ve dne. Přes kapuci atombordelu jsem si vysoukal brýle na čelo a přemýšlel, co teď. Nejspíš konečně do řídicího centra.

Teď, když bylo všechno pod proudem, nedělalo počítači problémy se napojit na místní síť a navést nás na správnou cestu. I do řídicího centra se šlo ještě hlouběji pod zem.

„No né!“ zůstal stát s otevřenou pusou Ten druhý, když jsme otevřeli dveře do veliké místnosti nacpané počítači, s obrovským monitorem na přední stěně. Počítačů tam bylo snad dvacet ve čtyřech řadách a každý vypadal, že původně měl vlastní obsluhu. Tudiž bych potřeboval ještě pár lidí. Odhadem tak polovinu současné pozemské populace.

Zkusmo jsem se posadil k jednomu z krajních počítačů a zjistil, že absolutně nerozumím tomu, na co se dívám. Na obrazovce byly nějaké křivky, čísla, ikony pro spouštění jakýchsi výpočtů... totální chaos. Singhaia zkusila počítač hned vedle a dostala něco dost podobného – jen u toho měla ještě tabulkový editor, či co.

„Pokud budeš pilně studovat, možná se tvoji vnuci někdy do vesmíru i podívají,“ zašklebil se Ten druhý.

„Tvoji vnuci možná,“ vrátil jsem mu škleb, „já mám tohle.“

A položil jsem na stůl Dell.

Počítači Saladinu trvalo přesně čtrnáct vteřin, než si nastudoval veškerá dostupná data z přítomných počítačů. Pak se začaly dít věci. Nejdřív se rozsvítila ta veliká obrazovka na čelní zdi, pak na jednotlivých monitorech začaly probíhat výpočty, překreslovat se křivky a naskakovat diagramy a pak mě počítač vyzval, ať si vyberu startovací čas. Stanovil jsem ho tak trochu symbolicky na pravé poledne, čili máme pár hodin času. Počítač začal odpočet a já mu přikázal, aby do raketoplánu naložil Saladin.

U nákladního raketoplánu se naštěstí předpokládá, že se v něm občas budou vozit i nějaké těžké věci. Z toho důvodu jsem měl k dispozici dva mohutné jeřáby a zdvižnou plošinu s mocnou hydraulikou. Všechno se dalo ovládat počítačem a tak jsem jen z povzdálí sledoval, jak trojice velkých strojů zápasí s obrovskou neviditelnou masou mého vozidla. Trvalo jim půl hodiny, než dostali Saladin do potřebné výšky a to ještě bylo nutné stroj odvézt k raketoplánu.

„Když nejde Mohamed k hoře...,“ překvapil mě počítač známým úslovím a nechal přijet raketoplán k Saladinu. Tak akademicky mě napadlo, že asi nebylo zamýšleno, aby se raketoplán dal ovládat počítačem na dálku a že tedy můj počítač profesně roste, když to dokáže. Pocit zamrazení se smísil s pocitem otcovské pýchy.

Sledování nakládky bylo přesto jen pro silné nervy – hydraulická plošina se tak trochu kymácela, i když musela popojet jen o deset centimetrů a lana jeřábů taky nevypadala zrovna sebejistě, když na nich spočinula celá váha Saladinu. Po očku jsem mrkl na Singhaiu – taky se radši nedívala.

Přesto nakonec Saladin skončil uvnitř raketoplánu a počítač nechal stroj ukotvit pomocí posuvných stěn, kterými raketoplán disponoval – pokud se těží například uhlí, pomocí těchto stěn se při přepravě natlačí na co nejmenší objem místo toho, aby se nechalo povalovat po celém nákladovém prostoru – je to kvůli vyvážení raketoplánu při letu.

"Tak teď ještě dva skafandry a můžem letět," zamnul jsem si ruce. Singhaia samozřejmě chce letět taky a já už veškerý svůj machiavelistický um vyplýval tehdy v pevnosti.

"Pro úspěšné zakončení startu je nutná lidská obsluha v řídicím centru," ozval se nečekaně počítač.

"Co? Proč?" vyrazilo to Singhaie dech. Je to chytrá holka a okamžitě jí došlo, že ani já, ani Ten druhý tu nezůstaneme. Zakrýt svůj spokojený škleb mě stálo asi tolik úsilí, jako projít pěšky Kalahari.

"V spouštěcím algoritmu je nutno provést několik zásahů lidským uživatelem, kdy program kontroluje, jestli příkaz nebyl vydán počítačem," dal se do vysvětlování náš kompjuťr, "Kontrolní mechanismus je vysoce pokročilý a není možné jej obejít. Celá tato bezpečnostní pojistka byla zavedena kvůli ochraně před hackerskými útoky."

Singhaia chvíli vyzvíдалa, jestli by to nešlo nějak obejít, chvíli počítači vyhrožovala, ať se snaží víc, chvíli něco temně hučela v jakémsi africkém dialektu, pak se zkoumavě podívala na mně, a když jsem jí nenabídl, ať letí místo mě, jen rezignovaně pokrčila rameny.

Bylo mi jí trochu líto, ale kdyby ji před mýma očima odstřelil nějaký mimozemšťan, bylo by mi jí líto daleko víc.

Počítač nahrál Singhaie všechny potřebné instrukce do Dellu (takže se nerozloučím jen se Singhaiou, ale i s ním) a já zatím našel skafandr. Stejně jako raketoplán byl stříbrný, s černým lemováním a emblémem kosmického programu – žlutými písmeny SASP na zeleném podkladu – na hrudi. To SASP znamená jihoafrický vesmírný program.

Půl hodiny před startem jsem se začal do skafandru soukat. Nebyl jsem rád, ale musel jsem si sundat atombordel, neprůstřelnou vestu a dokonce koženou bundu s řetězy. Kalhoty s destičkami našťěstí ne, i když budu první, kdo s něčím takovým do vesmíru poletí.

"Ale co, nechám se komandovat," zavrčel jsem po chvíli a nasoukal se zpátky do vesty. Neletím na idylický výzkum vesmíru, že.

"A bundu si vem taky, byla by škoda, aby tě Protivníci neviděli v celé kráse," popíchnul mě Ten druhý.

"To víš, že ji tu nenechám," setřel jsem ho. Sice si ji neobleču pod nebo na skafandr, ale v raketoplánu je dost místa na uložení dalšího rezervního skafandru i bundy.

Než jsem se nasoukal do celého skafandru, skoro uběhla celá ta půlhodina. Takže na loučení se Singhaiou jsem měl vážně málo času. Na jednu stranu to bylo špatné – Singhaiu už možná nikdy neuvidím. Na tu druhou dobře – ani jeden z nás se nestihl rozbřečet.

Pak se Singhaia usadila před monitor počítače a já vyrazil k raketoplánu.

"Můžu?" zašeptal Ten druhý neslyšně.

"Ale jo," obrátil jsem oči v sloup.

Ten druhý se ve dveřích řídicího střediska otočil zpátky k Singhaie a temným hlasem pronesl: "Já se vrátím."

***

Připoutat se sám do křesla v raketoplánu není nic jednoduchého. Než jsem podotahoval všechny přezky a pásy tak, abych seděl opravdu pevně, byl jsem zpocený jako prase. Do startu zbývalo pět minut.

Raketoplán najel na ten segmentovaný poklop v podlaze a byl uchopen dvěma mechanickými zvedáky, které ho pomalu začaly napřimovat do svislé polohy. Já jsem si tím pádem lehal čím dál tím víc na záda.

Potom se ten poklop v podlaze otevřel a ven se vysunuly přídatné rakety – byly asi třikrát větší než samotný raketoplán. Ten se k raketám přichytil nějakým zámkovým mechanismem, který mu vyjel z břicha a pak jsme začali stoupat k nebi otvorem, který se objevil na stropě. To už nás svíraly tři nosníky a já si připadal jako ve výtahu.

Než jsme se zastavili na denním světle, zbývala do startu přesně jedna minuta. Na monitorech se rozsvítily informace o čase, stavu všeho možného a tak podobně – nevypadalo to zdaleka tak moderně, jako v kokpitu Saladinu.

Pak to začalo. Na obrazovce jsem sledoval, jak se z trysek line kouř, pak to lehce baflo a najednou se proti kameře řítily záplavy ohně.

"Tři – dva – jedna – start," zaznělo mi ve sluchátkách a mě pojal pocit, jako by mě někdo začal do křesla zatlačovat.

Kolem okének se prohnal šedý kouř a pak už jsme stoupali – tíže pořád narůstala, ale já zažil v Saladinu horší věci. Ještě mě stačilo napadnout, jestli nad těmi mraky není něco pevného, jako třeba létající talíř, ale to už jsme je prorazili a já poprvé v životě uviděl vesmír.

Je to něco krásného, nepopsatelného. Hvězdy se třpytily jako diamanty, měsíc v dálce vypadal, jako bych si na něj mohl sáhnout, pod námi hnusná šedá planeta...

"Panebože," vydechl Ten druhý, když jsem vytřeštil oči na Zemi pod námi.

Mě jen tak prolétlo hlavou, že název "modrá planeta" asi patří navždy minulosti.

Po celém viditelném povrchu se převalovaly šedé mraky, které vypadaly, že obsahují místo deště prach. Nikde se nedal zahlédnout ani kousek země, mraky halily planetu zcela neproniknutelně. Působilo to daleko horším dojmem, než auta na dálnici.

"Třeba to půjde ještě spravit," řekl Ten druhý, ale z tónu jeho hlasu číselo tolik skepse, že by to labilnějšího jedince dohnalo k sebevraždě.

Planeta se mezitím stále vzdalovala – už jsme odhodili dvě přídatné rakety a z třetí palivo taky rychle mizelo. K měsíci poletíme čirou setrvačností, na případný návrat máme motory raketoplánu.

Sundal jsem si helmu a odpoutal se z křesla – na rozdíl od připoutávání se jde tohle zvládnout jediným úderem do přezky – a poprvé v životě zažil stav beztíže.

"Prej poprvé," ušklíbl se Ten druhý, "v Saladinu jsme se nalítali málo?"

"Tak poprvé, aniž by po nás něco střílelo, no," opravil jsem se.

K Měsíci poletíme tři dny – raději je strávím v Saladinu, než v těsném kokpitu raketoplánu; náš počítač dokáže nás vesmírný koráb kormidlovat i beze mě z nákladového prostoru.

V Saladinu jsem se vysoukal ze skafandru – v dokonalém štábním vozidle ho potřebovat nebudu a ven mě nedostanou párem volů.

"Stejně mi přijde divné, že počítač dokáže řídit sám celý raketoplán, ale nebyl schopný obejít nějaký pitomý program," mudroval Ten druhý.

"Prd tomu rozumíš, takový kontrolní program je napsaný právě s ohledem na to, aby nešel hacknout počítačem," poučil jsem ho já. Pořád musí vrtat do věcí, o kterých nemá ani páru.

"Přítomnost lidské obsluhy v řídicím centru nebyla absolutně nutná," řekl počítač.

Kdyby to šlo, s Tím druhým bychom na sebe překvapeně pohlédli.

"Jak to myslíš, nebyla nutná?" skoro jsem zařval.

"Veškeré startovní procedury se dají spouštět automaticky, lidská ruka nebyla třeba," řekl počítač.

"Ale... vždyť jsi sám říkal, že jednoho člověka tam musíme nechat, kurva!" už jsem opravdu zaječel. Jestli si počítač myslí, že si ze mě bude dělat srandu, ošklivě se plete.

"Z rozhovorů osoby Maxmilián s osobou Ten druhý byla vypořazována snaha vyloučit osobu Singhaia z plánu," pravil počítač klidně, "z toho důvodu jsem předložil nesprávná fakta, která logicky musela způsobit uskutečnění přání osob Maxmilián a Ten druhý."

"Ty sis to vymyslel, aby Singhaia zůstala na Zemi?" zaječel Ten druhý.

"Ano."

Já už neječel. Jen jsem tak přemýšlel, jestli mám počítači poděkovat za to, že mi se Singhaiou takhle pomohl, nebo se mám bát. Kdo ví kdy ho může napadnout, že zbytečný jsem i já. Na druhou stranu, počítač plnil jen moje přání, i když z čistě logického hlediska by bylo lepší mít Singhaiu s sebou. Takže se dá říct, že počítač upřednostňuje můj úsudek před vlastním. Čili je všechno v pořádku. Čili jsem počítači poděkoval.

***

"Jak to vypadá s tím překladem?" zeptal jsem se druhého dne ráno po probuzení. To už jsme přišli i o poslední přídatnou raketu a letěli jsme jen setrvačností.

"Překlad hotov na pět procent, k úspěšnému dokončení je potřeba víc dat nebo času," odpověděl počítač. Celou dobu od zkopírování obsahu Cizineckého počítače se snaží obsah rozkódovat a získat z něj něco užitečného. Bohužel, porozumět jazyku mimozemšťanů je něco jiného, než poslat pár impulsů do mechanismu otevírajícího dveře.

"No nic, ještě máme plán B," pokrčil jsem rameny.

Plán B byl jiný způsob navázání kontaktu s Protivníky. Počítač udělal něco jako film, ve kterém ukazuje mně jako nepřítele Cizinců a nabízí Protivníkům mé spojení. Mně i Tomu druhému to přijde jako komiksový seriál pro hodně malé děti, ale počítač tvrdí, že je to navrženo tak, aby to byl schopen pochopit opravdu každý. Chystáme se to vysílat v binární podobě – Protivníci by měli být natolik chytrí, aby data složili do dvourozměrného obrazu. Dodáme k tomu ještě zvuk – nikdo z nás si sice nemyslí, že Protivníci budou rozumět kterékoli lidské řeči, ale pokud jsou dostatečně inteligentní, mohli by z toho pochytit například moje jméno a tak podobně. Matně jsem si vzpomínal na jeden starý film, kde podobným způsobem zase kontaktovali mimozemšťani lidstvo – v něm ti emzáci zachytili jakýsi Hitlerův projev a poslali ho lidem zpátky. Víc jsem si z filmu nebyl schopen vybavit a jen jsem doufal, že já jako Adolf působit nebudu. Nebyl by to nejlepší začátek, opravdu ne.

***

Vysílat jsme začli toho dne k večeru. Zpráva jako taková je sice hodně krátká, ale nechtěl jsem nejdřív vletět do nějakého obranného pásma a teprv pak se dovolávat míru. Takže radši dřív a několikrát než pozdě a posmrtně.

"Kontakt z Měsíce," ohlásil počítač po třetím přetočení zprávy.

"Kua, to šlo rychle," vyjekl Ten druhý.

"Ty hlavně mlč, jestli jenom otevřeš hubu, vlastnoručně tě uškrtním," varoval jsem ho. Docela živě si dokážu představit, jak jeho řeči vyvolávají válečný konflikt.

Skočil jsem do křesla a vyzval počítač: "Spoj nás."

Na monitoru naskočil jasný obraz. Zírala na mě šedomodrá tvář podobná lidské, ale zas ne tak moc. Tvor měl černé lesklé oči, širší tvář a žádné rty.

"Buď pozdraven, bojovníku Maxmiliáne," zachraplalo to z reproduktoru.

V té chvíli jsem byl vděčný Saladinu, že v něm není žádná kamera, která by přenášela můj výraz obličeje. Že Protivníci budou umět česky, jsem opravdu nečekal. Až jsem z toho tak jako oněměl.

"I vy budte pozdraveni, nepřátelé našich nepřátel," řekl najednou počítač. Ani já sám bych nebyl schopen rozeznat jeho hlas od svého.

"Pochopili jsme, že bojuješ proti našim nepřítelům. Budeme potěšeni, když se k nám přidáš."

Následovaly koordináty místa přistání a pak se kontakt přerušil.

"Já myslel, že hubu nemám otevřít já," řekl Ten druhý, "netušil jsem, že to mluvíš sám se sebou."

"No tak jsem se lek, no," ohradil jsem se, "ty bys čekal češtinu?"

"Nečekal, ale určitě bych neseděl s otevřenou hubou," odpověděl Ten druhý, "Historicky první mírový kontakt z mimozemšťany a ty to takhle posereš."

Tušil jsem, že to budu mít na talíři ještě hodně dlouho. Asi tak do smrti.

"Máme vizuální kontakt se základnou Protivníků," vysvobodil mě počítač od další potupné konverzace.

"Na obrazovku!"

Na povrchu Měsíce se v jednom kráteru cosi lesklo. Počítač mě informoval, že zatím lepší obraz nedokáže zajistit, ale mně to zatím stačilo – vypadalo to jako velká bublina z plastu nebo z matného skla – představoval jsem si, že je v ní atmosféra a veškerá technika Protivníků. Koordináty místa přistání byly přesně uprostřed bubliny.

"Dokážeš vůbec přistát na tom přesném místě?" zeptal jsem se počítače. Víím, že Měsíc má oproti Zemi šestinovou přitažlivost, takže Saladin tam bude vážit jenom padesát tun. Připočtete si k tomu hmotnost raketoplánu (vůbec netuším, co to může vážit) a máte něco dost těžkého na to, aby to nadělalo při nepodařeném přistání hodně škody. Tudíž jsem měl oprávněně strach.

"S pomocí pohonných trysek a za nulových atmosférických vlivů je možné přistát na určeném místě s přesností pět centimetrů," ujistil mě počítač a měl jsem dojem, že slyším trochu ukřivděný tón.

***

Přesně za čtyřadvacet hodin jsme šli na přistání. To už jsem byl oblečený ve svém tradičním oděvu – tedy kalhoty, vesta, bunda, znáte to. Automaticky jsem si začal připínat i zádomé pouzdro na brokovnici, ale napadlo mě, že na diplomatická jednání se s něčím takovým nechodí, tak jsem ho zase sundal. Walther za pas jsem si ale zastrčil, takový důvěřivec zas už nejsem.

"Ksicht bych si pro tentokrát taky nemaloval," poradil mi Ten druhý.

"Nejsem blbej," odsekl jsem. Zkrášlení obličeje mi ani nepřišlo na mysl.

"Zahajuji sestupový manévr," prohlásil počítač.

Pevně jsem se připoutal v křesle Saladinu a sledoval, jak se k nám blíží povrch Měsíce.

Celou dobu od prvního kontaktu s Protivníky jsem si prohlížel tu bublinu v kráteru. Jak jsme se blížili, byly jasnější další a další podrobnosti – bublina byla průhledná a stály pod ní takové symetrické nízké budovy. Časem jsem rozeznal i létající stroje – vypadaly přesně tak, jak je Singhaia popsala – divně. Kdybych měl zvládnout detailnější popis, asi bych řekl, že vypadaly jako kříženec pozemské stíhačky s chobotnicí.

Mířili jsme přímo do té krycí bubliny a nezdálo se mi, že přistaneme před ní. Už už jsem chtěl počítači říct, ať změni kurs, když v tom se ve stěně bubliny začal otevírat nějaký otvor. Říkám sice otevírat, ale mě to spíš připadalo, jako by se v těch místech začala bublina nějak rozpouštět, či co.

Pak jsme tou dírou proletěli.

Než jsme se koly dotkli povrchu, jen mě tak matně napadlo, jakto, že atmosféra neunikla do vesmíru.

"Asi nějaké udržovací pole, pokud je uvnitř atmosféra," řekl Ten druhý.

Pak jsme se dotkli povrchu, mnou to nehezky škublo a pak mě setrvačná síla zkoušela snad minutu vyndat z křesla. Překážely jí v tom pásy, tak neuspěla.

Pak jsme zastavili.

"Tak ted' jsem zvědav, co bude," řekl jsem a nevěděl, jestli mám zůstat sedět, nebo vyjít ven, nebo co vlastně.

"Udělej průzkum prostředí," vyzval jsem aspoň počítač.

Netrvalo mu to ani třicet vteřin (během kterých se nikdo neukázal ani neozval) a měl jsem výsledky – zdejší ovzduší je hodně podobné tomu pozemskému – je v něm jen víc kyslíku, míň dusíku, některé stopové prvky chybí a některé naopak přebývají. Podle názoru počítače se to dá bez problémů dýchat, jen při vyšší fyzické zátěži bych z toho mohl i omdlít. Takže i když mě Protivníci pozvou na kafe, nemusím si brát skafandr.

Během následujících pěti minut jsem seděl jako na jehlách – pořád žádný kontakt, pořád žádný Protivník v dohledu.

Potom počítač přepojil hovor: "Vítám tě na naší základně, Maxmiliáne," řekl Protivník (netuším, jestli jiný, než ten z dřívější), "já jsem Ten-který-nosí-nůž. Zvu tě na setkání s velitelem této čety, dva vojáci ti ukáží cestu a doprovodí tě." Pak monitor zase zmrtněl.

"No potěš, jestli mají všichni tak blbý jména, asi se smíchy neudržíš," řekl Ten druhý.

Já měl důležitější starosti než to, že Protivníci se jmenují jako indiáni nebo mimozemšťani z béčkových filmů minulého století. Vůbec se mi totiž nechtělo opouštět bezpečí Saladinu – minulé zkušenosti mě naučily, že pokud zůstávám uvnitř, je všechno relativně v pořádku. Jakmile vystrčím hubu, jde všechno do hajzlu.

"No mně se ven taky nechce, co si budem povídat," zvažněl Ten druhý, "ale na druhou stranu nás mohli sestřelit už ve vzduchu, teda ve vakuu, takže bych neřekl, že tě chtějí zlikvidovat."

"A co když jim jde o Saladin?" zeptal jsem se ho.

"Tak to by na nás použili takovou tu gravitační bombu, si myslím."

"Hm. Možná. Sakra, stejně se mi ven nechce. Ale co nadělám," řekl jsem a odpoutal se z křesla. Nechutí kamkoli chodit se mi až kroutily prsty u nohou, jak se tak říká – když se mi posledně takhle nikam nechtělo, skončil jsem nakonec rozplácly na zemi s několika kostma polámanýma. Což bych si opravdu nerad zopakoval.

Ze Saladinu jsem přešel do nákladového prostoru, z toho do kokpitu a z toho vylezl ven. Má obava ohledně polámaných kostí se málem vyplnila – seskočil jsem z posledního schůdku dva metry nad zemí a při dopadu mě bolestivě bodlo v chodidlech a kolenou – gravitace tady rozhodně nebyla šestinová, Protivníci ji nejspíš v základně uměle vytvářejí.

"Zabiješ se dřív, než s někým vůbec promluvíš," znechuceně prohodil Ten druhý.

To už se ke mně blížili dva Protivníci – nejspíš ten doprovod. Vypadali skoro lidsky, až na nezvyklou barvu kůže a odlišnou stavbu těla – například ruce vypadaly, že mají o něco víc kloubů, nohy se na některých místech ohýbaly nečekaným směrem a tak. Oba vojáci měli holé hlavy, i když kdo ví, třeba jde jen o vojenský sestřih.

Eskorta došla až ke mně a tak zvláště se uklonila. Neohrabaně jsem gesto napodobil a zapřemýšlel, jestli je nemám rovnou postřílet – takhle zblízka vypadali v obličejích dost hnusně a mě vyloženě svrběla dlaň, jak jsem v ní chtěl sevřít pažbu waltheru. Připadal jsem si zkrátka jako nahý v trní, Saladin byl zapikolovaný v raketoplánu a já se měl setkat s emzáky, kteří dokázali sterilizovat celou planetu. Takže na mě pud sebezáchovy vyloženě řval, abych popadl pistoli a dal se do díla, než to udělají oni.

Pak mi ti dva pokynuli, abych je následoval (i když, mohlo to být nějaké urážlivé gesto – postřílet, postřílet !!) a já se vydal k nejbližší budově. Při pohledu z raketoplánu jsem měl dojem, že jde o celkem malé buňky, ale teď jsem byl vyveden z omylu – ač nejnižší, byla stavba dobrých pět metrů vysoká.

Vešli jsme do něčeho, co vypadalo skoro úplně jako obyčejný lidský vestibul. Až jsem se podívil – některé věci se buď nemění v celém vesmíru, nebo jsou nám Protivníci podobnější, než bych čekal.

Vojáci mě doprovodili do kanceláře velitele (aspoň myslím). V místnosti byli tři Protivníci rozvalující se v hlubokých křeslech z nějakého lesklého materiálu. Když jsem vešel, můj doprovod se zas tak zvláště uklonil (že by místní obdoba salutování?) a prostřední Protivník vstal. Měl na hlavě takovou zvláštní věc – vypadalo to jako nepodařený kříženec mezi beranicí a rádiem a mě tak napadlo, jestli to nepadne na zem, až se mi Protivník bude klanět.

Neměl jsem to nikdy zjistit – Protivník se totiž místo úklony usmál a mně se k mozku cosi přichytilo.

Vzpomněl jsem si na pocit při aktivaci čelenky u Ruffuse a hmátl po pistoli.

Zamyšleně jsem se podíval na svou ruku – proč si sahám k pasu?

Mezi mozkovými závitými se mi pomaloučku rozlévalo něco příjemně teplého, hustého a vlhkého – jako by mi mozek omýval slabý proud sametově hebkého oleje.

Bylo to tak příjemné, že jsem si nemohl pomoci a začal se usmívat.

Pak olejem začal proudit elektrický proud a jeho teplota vyskočila snad o tři sta stupňů.

Nedokázal jsem bolestí dělat nic – jen padnout na kolena a řvát.

Pak bolest ustala stejně náhle jako začala a já pohlédl na Protivníka, tyčícího se nade mnou – pořád se hnusně usmíval. Zjistil jsem, že se nemůžu vůbec hýbat – ne, že bych ztratil kontrolu nad svaly, bylo to spíš jako bych se úporně soustředil na to, abych se ani nepohnul – i když jsem ve skutečnosti dělal pravý opak.

Protivník se dotkl čehosi na svém opasku a pak promluvil ryzí češtinou: "Pochopili jsme z tvého vysílání, že vlastníš stroj, který dělal našim nepřátelům velké problémy. Předáš ho do našich rukou a necháme tě zemřít rychle."

Ve mně se při těch slovech smísil strach se vztekem. Obrovský živočišný strach s žhavým nepřemožitelným vztekem. Nebyla to dobrá kombinace.

"Nasrat!" řekl jsem.

Vzápětí jsem dostal pořádnou pecku do brady – kůže mi pukla a na podlahu začala kapat krev. Jen jsem si stačil všimnout, že jsem si tu ránu dal vlastní rukou v rukavici s boxerem.

"Tvůj primitivní mozek nedokáže odolávat telepatické sondě," zkrivil Protivník obličej ještě víc, "možná uznáš za zajímavé, co všechno dokáže tvé tělo, pokud se mu správně poručí. Věděl jsi například, že prsty se dají ohnout v opačném směru, než je obvyklé, jen působením svalů?"

Sledoval jsem, jak natahuju ruku před sebe, narovnávám jeden prst a nepřestávám se snažit, i když už míří přímo před sebe. V kloubu mě začalo bolet čím dál víc a za chvíli to už bylo hodně zlé – taky proto, že za to mohly opravdu jen moje svaly.

"Můžeš takto trpět celé týdny a měsíce, pokud si to budeš přát," řekl Protivník s úsměvem.

"Zkoušel sis někdy například ukousnout kus masa sám ze sebe?"

Snažil jsem ze všech sil, aby se moje ruka ani nepohnula, ale bylo to marné – pomalu jsem si strčil palec do úst a začal skousávat.

Olej mezi mozkovými závity teď studil jako led a měl jsem z něj slizký pocit. Daleko horší ale byl ten vztek a bezmoc – měl jsem pocit, jako by mně znásilňovali, jen tisíckrát horší. Z něčeho takového se člověk může i zbláznit. Jak mi na jazyk dopadla první kapka krve z prokousnuté kůže, získal jsem dojem, jako by se na mě šklebila nějaká odporná oteklá tvář s ostrými zuby. Neviděl jsem ji nikde kolem sebe, spíš jako by se na mě smála uvnitř mojí hlavy.

"Ššš-ííí-lll-eee-nnn-sss-ttt-vvv-ííí," syčela, obscénně se šklebila a jakoby ukusovala z mého zdravého rozumu.

Potom jsem si namířil ukazovákem pravé ruky do levého oka a šílenství se zařehotalo – vypíchnout si pomaličku oko vlastním prstem je prý hodně zábavné.

Mezi odkapávajícím slizem ze závitů a napuchlou tváří se najednou objevil ještě jeden pocit – jako by se tak malounko pootevřela nějaká dvířka. Podle toho, jaký u toho vydala zvuk, byla buď hodně rezavá, nebo rozžhavená do ruda.

"Viděl jsem takto klečet a kvílet už stovky stvoření, a všechna mě nakonec prosila, abych je vyslechl. Nejsi žádná výjimka, budeš mi líbat nohy, abys mě mohl uvést do svého stroje," šklebil se Protivník, "neumíš si ani představit, co ještě zažiješ, lidský červe, proti mě jsi nic. Já jsem Ten-který-vítězí."

Rozžhavená dvířka v mé hlavě se urvala z pantů, jak do nich zevnitř něco narazilo. Mělo to teplotu nitra hvězdy, pohybovalo se to neskutečnou rychlostí a bylo toho *moc*. Sliz se v pikosekundě vypařil a šílenství zaječelo hrůzou, když jsem se na něj usmál. Vlastně ani ne já.

"A já jsem Ten druhý," odpověděl Ten druhý.

***

Následujících událostí jsem se zúčastnil jako pouhý divák. Ten druhý vyplivl můj prst, namířený ukazovák vrazil do lučíku spouště a zároveň s vytržením waltheru zpoza pasu se na Toho-který-vítězí *usmál*. Nevím, jak to udělal, ale Protivník ve tváři zbledl a uskočil o půl metru. To už jsem byl na nohách a mířil mu do obličeje.

"Udělej ááá, ksichtě," vycenil zuby Ten druhý a vystřelil.

Z půl metru nevypadá zásah devítimilimetrovým projektilem nijak hezky. Střelíte-li do čela šedomodrého mimozemšťana, je to ještě horší. Z Protivníkova zátylku vyrazil mozek, střepy lebky a spousta hnusně tmavé krve. Všechno se to vrhnulo proti druhému Protivníkovi, který sotva stačil vstát. Netvářil se vůbec hezky – buď překvapením, nebo tím, jak mu kolegova lebka pořežala obličej.

To už Ten druhý přeskočil nízký stolek a ve výskoku kopl posledního Protivníka do krku. Zachrčel (Protivník, ne ten krk) a zhroutil se zpátky do křesla. Ten druhý se parakotoulem kombinovaným s dvojskokem přenesl za křeslo a na patě se otočil – druhý Protivník konečně dostal mozek z očí a šel po nás. V čtyřprsté ruce držel takovou nehezky bachratou zbraň.

"Zkus ho nezabít, musíme se na něco zeptat," zaječel jsem na poslední chvíli.

Ten druhý stihl přemířit z hlavy na rameno a hladce vypálil tři rány. Protivníka to zvedlo do vzduchu a bacilo s ním o zeď. Nikdy jsem nevěděl, že Ten druhý umí tak dobře střílet – ruka se Protivníkovi houpala na pár potřhaných šlachách, takže všechny tři rány musely jít do černého. Nebo spíš do šedo zeleného, soudě podle emzácké krve.

"Popovídáme si," společensky se pousmál Ten druhý nad ležícím Protivníkem.

Ten mu buďto nerozuměl, nebo byl založením spíš samotář, nevím. Každopádně vytasil zdravou rukou něco jako sekáček a pokusil se useknout mi nohu. Kovově to zazvonilo a Ten druhý vykopl sekáček útočnickovi z ruky. Následně ho jednou rukou zvedl za krk a prudce ho narazil na zeď.

"Tak to ne, na protéze nám škrábance dělat nebudeš!" zařval.

"Zkus ten přístroj, z toho mrtvého, jestli to nebude nějaký translátor," řekl jsem a udeřil pažbou pistole Protivníka do obličeje. Ten obludný rudý vztek, který vyrazil dvířka, se mi pořád ještě bouřlivě převaloval v hlavě a měnil všechny barvy do sytě rudé. Takže Protivníkovi upadlo na zem pár sytě rudých zubů.

Ten druhý upustil Protivníka na zem a sehnul se pro přístroj. Byla to taková malá stříbřitá krabička s několika čudlíky.

"Nic nemačkej, určitě to zůstalo v provozuschopném stavu," řekl jsem já a trhl sebou – neřekl jsem to česky, ale nějakou příšernou chrčivou hatmatilkou. Přesto jsem si rozuměl.

"Dobrý, sice nevím, jak to dělá, ale dobrý," prohlásil Ten druhý a stoupl si nad ležícího Protivníka.

"Tak na co se ho mám zeptat?"

"Nechceš mě radši pustit ke kormidlu?" zeptal jsem se já – z role pasivního pozorovatele mi nebylo vůbec dobře.

"Já bych rád, ale nějak nevím jak, sakra," bezradně pokrčil rameny Ten druhý.

"Jak nevím jak? Asi stejně, jako jsi se k ovládání dostal, ne?"

"Ale já nevím, jak jsem se k němu dostal, najednou jsem se prostě mohl hýbat. Víš co, proberem to potom, zatím holt budu muset všechnu práci odvést sám. Aspoň taky jednou bude v akci ten schopnější z nás."

Vztek získal rudější nádech.

Ten druhý Protivníkem mrštil do nejbližšího křesla a natočil jej tak, abychom viděli na dveře. Ty sice zůstávaly pořád zavřené (velitel nejspíš nechtěl, aby ho při práci někdo rušil), ale je možné, že někdo uslyšel výstřely a řev. Každopádně navždy tu zůstat nemůžeme.

"Takže ty mi teď hezky povíš všechno, co tě napadne – můžeš začít výkladem o svojí rase, přejít plynule k téhle základně a když už budeš mluvit, klidně se zmiň i o Cizincích," vyzval jsem Protivníka, "a pokud si nebudeš moct na něco vzpomenout, tak tímhle se dá krásně osvěžit paměť," zamával jsem mu před obličejem sekáčkem.

Protivník odpověděl nějakou nejasnou spekulací ohledně mého původu. Myslím, že to mělo být něco o mojí matce.

"Tak jo, usekni mu jeden článek prstu, ať ví, že to myslíme vážně," vyzval jsem Toho druhého. Já sice můžu svými ústy mluvit a nějaký ten pohyb rukama taky zvládnou, ale je to tak zvláštně namáhavé, asi jako kdybych vodil velkou loutku.

"To mu mám fakt useknout prst?" zděsil se Ten druhý.

"Jasně, snad ti to nedělá problémy?"

"Co bys asi tak řek?"

"Panebože, to se mi snad zdá. Když jsem si řezal vlastní nohu, tak jsi se moh přetrhnout, jak's chtěl radit a teď se bojíš jednoduché amputace."

"Ale to jsme byli nadopovaní kinetinem."

"Tak si vzpomeň, co chtěli tihle hnusáci udělat se mnou a třeba zavři oči, nebo tak něco."

"Když já zkrátka nějak..."

Nakonec jsem to samozřejmě musel udělat já. Protivník měl ruku položenou na opěradle a než mu došlo, že svoji hrozbu opravdu splním, zasvištěl sekáček vzduchem a zaťal se do opěradla. Zjišťuji, že Protivníci mají svoje zbraně hezky nabroušené.

Protivník zařval a rukou ucukl – nejspíš nějak nevěřil, že to udělám. Pokud by mě potkal před pouhou půlhodinou, měl by pravdu – myslícího tvora bych takhle nikdy nemučil. Ale říká se, že pokud člověk prožije tak strašlivou bezmoc jako já, vyjde z toho buď morálně posílen, nebo se zblázní.

A já nikdy nebyl úplně normální.

Vzal jsem useknutý článek mezi prsty a strčil ho Protivníkovi před oči. Pak už stačilo jen se trochu usmát a ukázalo se, že milý emzák je velice společenský a hovorný.

Takže jsem se dozvěděl asi toto: Opravdu probíhá válka mezi Cizinci a Protivníky, ale nedá se určit, kdo je zlý a kdo hodný. Ne, že by v tom můj Protivník neměl jasno – hodní jsou samozřejmě oni. Ale v širším měřítku je jejich válka úplně obyčejná – jde o území a zdroje.

Co se týká zdejšího pobytu Protivníků, jde o výzvednou misi. Při cestě vesmírem se jim náhodou podařilo sledovat mezihvězdnou loď Cizinců a náhodou zjistili, že Cizinci udělali z lidstva svoje vojáky. Samotná jedna loď neměla proti Cizinecké lodi šanci, ale náhodou jsme podnikli útok my – Protivníci využili šance a zaútočili. Dál už jsem to znal.

Ohledně počtu Protivníků na měsíci se náš známý nechtěl moc šířit, ale stačilo zvednout sekáček a hned změnil názor – nejspíš jenom dělal takové ty zdvořilostní drahoty. Takže jsem se dozvěděl, že osazenstvo základny čítá pouhých padesát hnusáků.

"To bysme mohli zvládnout," optimisticky se projevil Ten druhý.

"Uvidíme," projevil jsem se já.

"A poslední otázka, příteli," povzbudil jsem Protivníka, který nám pomalu začal ztrátou krve blednout (a to jsem mu přiložil na ustřelenou paži provizorní obvaz), "copak jste to udělali s naší planetou?"

Asi jsem zvolil nevhodný úsměv, nebo co, ale zpovídaný přišel o celé dva prsty, než mi ochotně vyklopil princip toho procesu.

"A teď mi ještě řekni, jestli se proces dá zvrátit. Pokud mi řekneš čistou pravdu, nechám tě žít – nebudu tě přece zabíjet jen tak ze msty, když ty budeš nejspíš jenom obyčejný voják, že?"

Protivník mojí logicky podepřené nabídky uvěřil a vyklopil, že planeta zůstane zničená už navždy, protože toxická látka vypuštěná do vzduchu je speciálně navržena tak, aby se nedala ekologickým způsobem nějak

odstranit. Jinými slovy, každý pokus o nápravu by životnímu prostředí uškodil ještě víc. Ještě jinými slovy, Země je v hajzlu.

"Kurva do prdele, hnusáci zasraný!!" ječel jsem a skrz krvavě rudou mlhu vystřílel do Protivníka celý zásobník. Na zbytku obličeje mu zůstal nevěřící, ukřivděný výraz.

"To si fakt myslel, že mě tohleto nenasere?" nevěřičně jsem zakroutil hlavou. Ten druhý na to nic neřekl – měl jsem pocit, že je zase nějaký zakřiknutý.

"Co je s tebou?" zeptal jsem se.

"Ale nic, jenom si říkám, žes takový nebýval."

"Nová doba chce nového člověka, říká počítač."

"Ten taky není normální, když už o tom mluvíme."

"Normální asi nebude ani jeden z nás, co myslíš?"

Na to Ten druhý nic neřekl – co taky může namítat někdo, kdo je jen vaším vnitřním hlasem, nebo co to Ten druhý vlastně je.

"Přejdem k důležitější věci," změnil jsem téma, "například si tak říkám, že by nebylo od věci se pohnout z místa a pokusit se přežít."

"Hm, asi nebylo. Napadá tě nějaký způsob, jak se živý dostat ze základny plné nepřátelských mimozemšťanů?"

"Napadá," přikývnul jsem, "musíme se dostat do Saladinu, jinak je po nás."

"Do Saladinu, ty seš dobrej," hystericky se rozesmál Ten druhý, "sotva vystrčíme hubu ze dveří, chcípnem. A vůbec, není mi jasné, jaktože tu ještě nejsou nějaké stráže nebo něco."

"Řek bych, že jsou tu tlusté zdi, přes které nebyly slyšet výstřely," přišel jsem se svojí teorií, "ale mám dojem, že ten klid nevydrží dlouho."

"Tak jo, jak se chceš dostat do raketoplánu?"

"To záleží na tom, jestli je někdo venku," řekl jsem, "zkus kontaktovat počítač."

Ten druhý to zkoušel asi pět minut (během kterých ve mně sílil pocit akutního ohrožení), ale počítač neodpovídal.

"Myslíš, že ho dostali?" zase začal panikařit Ten druhý.

"Pochybuju," zamítavě jsem mávl rukou, "myslím, že v provozuschopném stavu by se počítač zajmout nenechal a to malé extempore s támhle tím," ukázal jsem bradou k mrtvému telepatovi, "myslím celkem jasně ukazuje, že Protivníci by náš stroj rádi měli funkční. Takže bych řekl, že se přes tyhle zdi zkrátka jenom nedá vysílat."

"To doufám," řekl Ten druhý, "takže jestli to chápu správně, budem se muset jít ven podívat sami, že jo?"

"Chytrej," řekl jsem já.

"Asi tě nepřesvědčím o opaku, když ti řeknu, že máme poslední dva zásobníky."

"Ne."

A tak Ten druhý přešel ke dveřím, přitiskl se ke zdi a zmáčkl tlačítko, kterým se dveře otevírají. Dveře zajely dovnitř a já zaslechl překvapené výkřiky. Následně se dovnitř vřítili ti dva, kteří mě sem eskortovali. Ten druhý prostřelil tomu prvnímu hlavu ve chvíli, kdy se objevila v místnosti (mozek šplíchl druhému Protivníkovi do ksichtu), odlepil se od stěny a odstřelil i druhého vojáka. Sám bych to nesvedl líp.

"Koukni na ty zbraně, co maj za pasem," ukázal jsem levačkou, "mohly by na chvíli vyřešit náš problém s municí."

Ten druhý vzal zmíněnou zbraň štitivě do ruky (buď nemá pořád rád zbraně, nebo mu vadí zelená lepkavá krev, nejsem si jistý) a zkusmo namířil na protější zeď. Pistole byla krátká, bachratá a dělaná na větší ruku, ale pořád byla použitelná i pro nás.

"Zkus vystřelit, co to udělá," navrhl jsem.

Někdy nemám dobré nápady ani já – zpětný ráz mi málem zlomil zápěstí a pistole prudce poskočila nahoru – jen tak tak mi nerozbila čelo.

"Fujtajxl, to kope víc jak zbrojovka," odplivl si Ten druhý, ale přesto si zbraň zastrčil za opasek. I on chápe, že je lepší mít zlomenou ruku, než se ocitnout mezi nepřáteli s rukama holýma, byť celýma.

"Fajn, zbraň máme, nikde žádné posily, tak můžem přejít do akce," instruoval jsem Toho druhého, "Ted půjdem přímo k hlavnímu vchodu a kouknem se, jestli je někdo venku. Pokud ne, poběžíš do raketoplánu jako o život."

"A pokud jo?"

"Tak uvidíme."

"Taky už jsi slyšel propracovanější plány, příznej se."

"Příznávám," pokrčil jsem rameny, "ale pokud nemáš lepší nápad..."

Samozřejmě neměl, jak jinak. Na druhou stranu, co lepšího v naší situaci taky vymyslet.

Vyšli jsme opatrně na chodbu, walthery v ruce. Nikde ani živáčka.

"Tak teď opatrně ke vchodu," šeptal jsem a modlil se, aby se žádné dveře najednou neotevřely.

"To je mám fakt otevřít?," šeptal i Ten druhý, když jsme stáli u hlavního vchodu.

"Jo, dělej," spíš jsem zasípal já a pot mi stékal po zádech.

Ten druhý otevřel.

Zírali jsme do tváře nějakému protivníkovi.

Vzpamatoval jsem se jako první a zařval: "Bojový mód, za každou cenu!!"

Co na můj příkaz počítač, to už jsem neviděl, protože Ten druhý třísknul Protivníka pažbou walthera mezi oči a kombinací salta s kotoulem vbok se vrhnul stranou mimo dveře. Ono tam těch právě přicházejících Protivníků totiž bylo asi šest.

Než jsem dopadl na zem, stačil Ten druhý rozptýlit hlavu prvního příchozího do vzduchu. Pak vykopl nohou a trefil se do zavíracího mechanismu, takže se dveře poslušně zaklaply před nosem Protivníků, kteří už sahali po zbraních. Oběma nám bylo jasné, že v téhle vstupní hale nepřežijeme ani deset sekund.

"Zpátky," zařval jsem já.

"Zpátky," zařval Ten druhý a rozběhl se směrem, odkud jsme přišli. Naštěstí ho nenapadlo zapadnout zpátky do výslechové místnosti; místo toho pádil dál chodbou, až jsme se dostali ke schodům.

"Dolů," pobídl jsem ho bleskově, ještě než se stačil zeptat.

Pod schody byla úzká chodba s dveřmi po stranách. Skočili jsme do druhých zleva a prudce za sebou zabouchli. Postřehl jsem, že jde o nějakou šatnu či co a taky někoho, kdo se tu zrovna oblékal. Ten druhý se v běhu otočil na patě a kopl Protivníka do krku – něco takového jsem nikdy nepoužil ani já. Člověk by zemřel dřív, než by dopadl na zem – Protivník jen zachroptěl, odrazil se od podlahy a skočil nám po krku. Ani jeden z nás nečekal, že kop nebude smrtelný a tak nám Protivník vyrazil walter z ruky a následně jsem inkasoval takovou ránu do brady, až mi v ní křuplo a odletěl jsem pozpátku na zem. Ucítil jsem prudkou bolest vzadu na hlavě a pak jsem asi omdlel.

***

Když jsem se probral, byl Protivník půl metru ode mě. Tudíž fůra času na to, něco dělat. Vytrhl jsem zpoza opasku tlustou pistoli a z třiceti centimetrů ho střelil do krku. To stačilo. Protivníkovi padla hlava na stranu, jak se mu páteř proměnila v shluk štěpinek a odletěl snad na dva metry. Samozřejmě, že já byl celý od jeho krve.

"Hnus," protřel jsem si oči, "to je snad schválně, že musej mít zelenou krev. Jako by věděli, že zelenou nesnáším."

Vydrápal jsem se na nohy a vtom mi něco došlo – já se hýbu z vlastní vůle! Ten druhý je zas jen Ten druhý!

"Vždyť jsem říkal, že máš postřeh," ušklíbl se výše jmenovaný.

"Ty mi vykládej o postřehu, troubo," zavrčel jsem na něj a masíroval si střídavě zátylek a bradu, "slyšel jsi někdy něco o krytí?"

"Až do dnešního dne jsem vždycky měl všechno jen v teoretické rovině," rozhodil rukama Ten druhý, "tak co chceš?"

"No nevádí, ten kop v běhu byl prvotřídní," pochválil jsem ho, protože jsem měl pocit, že mu tak trochu křivdím, "Když už jsme u té teorie, asi nebudeš vědět, jakto, že jsem zase ten hlavní já?"

"Prej hlavní...", zakroutil hlavou Ten druhý (taky si nedá pokoj), "ale ne, vážně netuším, jak tohle přehazování nás dvou funguje. Možná kdyby ses znovu zkusil praštit, nebo tak něco..."

"Nemusím vědět všechno," rázně jsem návrh zamítl. Ještě to tak, vyzkoumat, jak se to dělá – těch pár minut mi úplně stačilo. Jediné, co mi na celé věci tak trochu vadilo, byla skutečnost, že Ten druhý přišel o "velení" úplnou náhodou – kdyby mě pokorně prosil, aby se mohl vrátit k sladkému nicnedělání a razení, bylo by to daleko lepší (a já vím, že by to nakonec udělal, ať si říká, co chce). Ale to jsou malé věci.

Ty důležitější se přihlásily vzápětí – přes dveře jsem uslyšel, jak na chodbě zavládl ruch - jestlipak mě někdo nehledá.

"Měl bys sebou hodit," poradil mi Ten druhý. Je hezké vidět, že věci jsou zas na svém místě.

Z podlahy jsem sebral svůj walter a začal se rozhlížet po něčem účinnějším, nebo lépe něčem, čím se dají střilet dávky. Bohužel, místnost obsahovala jenom řadu uzamčených skříněk zapuštěných do zdi a každá z nich měla nějaký podivně vypadající masivní zámek. Se zbytkem naděje jsem nahlédl do té, která patřila čerstvě zesnulému a tudíž byla otevřená, ale byla tam jen hnusná Protivnická uniforma a nějaké osobní věci (nebo základ skládky, těžko říct).

Pak už bylo na jakékoli průzkumy pozdě – dveře se rozletěly a dovnitř vpadli první dva Protivníci.

Odrazil jsem se dozadu (z člověka je tak menší cíl) a v letu čtyřikrát vystřelil. První kulka se s dutým prásknutím odrazila od zárubně, druhá vysekla Protivníkovi vlevo do čela třetí oko a třetí a poslední zasáhly druhého Protivníka do žaludku. Pak jsem dopadl na záda a odkulil se za sloup, který tam postavili buď jako oporu stropu, nebo jako projev milosrdenství pro mě.

Pak začaly létat kulky – vystrčil jsem na pikosekundu hlavu, abych viděl, jak to u dveří vypadá a málem jsem přišel o nos – přísahám, že mi kulka proletěla dva milimetry od něj a že jsem to viděl. Zjistil jsem ale, že Protivníci zaujali střelecké pozice za dveřma a že tedy budou obtížně sestřelitelní.

"To si můžou myslet oni," zle jsem se zašklebil, "já a moji malí přátelé na to mají jiný názor." A mrštil jsem do dveří dvěma granáty. Následně jsem se válel dva metry od sloupu, jak jsem dostal kulku do levého ramene.

"Omlouvám se tvojí bundě za cokoli zlého, co jsem o ní řekl," zadrmolil Ten druhý, když nevytryskla krev – střela šla naštěstí do řetězu a naštěstí po některém článku nějak sklouzla.

I tak jsem se ale ocitl v tuze nebezpečných místech – sloup už mě nekryl tak dokonale a jedna kulka mi zabzučela kolem ucha. Jako hodně nasraný a vypasený čmelák.

Pak se konečně dostaly ke slovu granáty – dvojvýbuch se sliv v jedinou ránu a rámem dveří se dovnitř vrhla smršť končetin, krve a nějakých divných smyček – nebylo to laso, byla to potrhaná střeva.

"Teď nebo nikdy," řekl jsem já a s řevem vyrazil proti dveřím ještě dřív, než sekaná dopadla na zem. No skoro.

Ze dveří jsem schválně vyskočil tak, abych skončil zády připlácly na protější zdi – Protivníci čekali pomalejší pohyb a tak střelili do míst, kde jsem už nebyl – byli tam ještě dva, po jednom na každé straně dveří.

Vytasil jsem i jejich vlastní zbraň a s rozpaženými rukama s obou pistolí vypálil – ve filmu to vypadá strašně efektně, ale ve skutečnosti nemáte šanci trefit cokoli menšího, než vrata od stodoly.

V mém případě se ukázalo, že štěstí opravdu stojí na mojí straně – kulka z waltheru zasáhla zbraň Protivníka po pravé straně přímo do hlavně (to by si žádný spisovatel nevymyslel), kdežto střela z tlusté pistole urvala hlavu tomu po levici. Abych nepřeháněl – uletěla mu jenom horní polovina hlavy, spodní a horní čelist na krku zůstaly.

Otočil jsem se čelem k přeživšímu Protivníkovi a v dokonalém střeleckém postoji mu vystřelil pravé oko – instruktor střelby by mě býval pochválil, kdyby tu byl – Protivník se na mě řítit se sekáčkem v ruce a ono střilet na útočícího Protivníka je jen pro silné nervy – vypadají hnusně, když se naštvou. To já ale taky. Zjišťuji, že Protivník s prostřeleným mozkem už tak útočně nevypadá – spíš působí až mírumilovně, když si tak hoví na zádech, s rukama roztaženými a hubou otevřenou.

Zanechal jsem prohlídky čerstvě vyrobené mrtvoly a obrátil se k východu – z absence dalších sil usuzuji, že v tomto patře už žádný další potenciální umrlec není (chodba je ostatně dlouhá jen deset metrů a dveří je v ní celkem šest.)

"Moc na mě nekoukej, vy jste si začali," řekl jsem oku pomalu sklouzávajícímu po zdi, když jsem procházel vstupními dveřmi zpátky ke schodům. Dívalo se na mě opravdu vyčítavě a tak pomalu se sunulo za mozkem, který už měl pořádný náskok. Než jsem došlápl na první schod, mozek dorazil s decentním začvachtáním do cíle v podobě kaluže zelené krve. Protivník ležící opodál se vesele usmíval.

Cestou do schodů jsem zarazil do waltheru poslední zásobník a pokusil se zjistit, jak se mění náboje u cizí zbraně. Nejistil jsem to – buď se to nabíjí přímo do hlavně, nebo to má tak dobře utajený zásobník, že se nedá odhalit.

"Stejně nemáš náboje," podotkl Ten druhý.

"Spíš mě zajímalo, jestli už to není prázdné," řekl jsem mu a napadlo mě, jestli jsem neměl o zbraně obrat čerstvě mrtvoly. Velmi rychle jsem dospěl k názoru, že to jsem tedy rozhodně měl a už jsem sbíhal po schodech zpátky.

"Jestli tu maj někde kamery, tak budeš vypadat jako idiot," varoval mě Ten druhý.

"Kdyby tu měli kamery, asi bych tu nebyl sám, ne?" zeptal jsem se ho já – Protivníků jsem zatím zlikvidoval deset, jestli dobře počítám, takže čtyřicet by jich tu ještě někde mělo být.

"Maxmilián a čtyřicet Protivníků," napadl Toho druhého název nové pohádky.

Na blbosti ho užije vždycky, ale že by mi připomněl, abych si vzal novou zbraň, když jsem byl dole, to ne. To musím lítat po schodech.

Dole jsem zjistil, že i oko už závod dokončilo a teď se spokojeně rozvaluje na podlaze.

Vybral jsem si tu nejbližší zbraň, která patřila majiteli závodních očí a mozku. Pokud mě paměť neklame, vystřelil z ní jenom jednou a tudíž by měla být plná.

Obě cizácké pistole jsem si zastrčil za opasek (i když se tam kvůli tloušťce moc dobře nedrží – tedy tloušťce těch pistolí, ne mojí) a vyrazil znovu do schodů.

"Teď opatrně," zašeptal Ten druhý, když jsme byli nahoře, "jsem nějak nervózní z toho, že tu nikdo není."

Neřekl jsem mu, že on je poslední dobou nervózní ze všeho – mně to na klidu taky nepřidávalo. Až jsem si skoro vydechl úlevou, když se otevřely nejbližší dveře a vyrazil z nich Protivník – nejistota je přece jenom nejhorší. Nově příchozí sáhl po zbraní, ale to už jsem mu vystřelil do obličeje – jeho kancelář rázem vypadala jako ateliér nějakého krajinkáře – všude byla zelená barva. Jen zuby a úlomky lebky zasekané do stolu výsledný dojem tak trochu kazily. O žmolcích mozku nemluvě.

Následně se ukázalo, že jsem se neměl kochat nově vzniklým uměleckým dílem a radši dávat pozor – z recepce vyrazil další Protivník a než jsem stačil přemířit, vystřelil. Vlíná nostalgie mi šlehla myslí, když mě velkorážní kulka zasáhla do dlaně, přibila mi ruku k břichu a vyrazila mě pozpátku ze schodů.

"Jako tehdy se Salinasem," zakroutil jsem zápěstím (nebylo zlomené, zase štěstí) a vyšvihl se na nohy. Tedy pokusil se vyšvihnout. Pod schody bylo mým přičiněním poněkud kluzko a tak mi podjela zdravá noha a já se posadil přímo na nejbližší mrtvolu. Taková mrtvola je na sezení velice pohodlná, pokud vám nevadí, že si umazete kalhoty. Což mně, v obličeji zelenému od Protivnické krve, rozhodně nevadilo. Nicméně jsem musel vstát – ze schodů seskočil Protivník, který mě sem sestřelil a netvářil se vůbec přívětivě. Spíš jako by ho něco tak nějak sralo. Asi já.

Tentokrát jsem se na nohy opravdu vyšvihl a namířil Protivníkovi mezi oči – tedy spíš jsem to plánoval – walthera mě někde cestou dolů musel opustit.

"Kurvááá," zaječel jsem a proskočil do šatny, odkud jsem před nedávnem vylezl. Kdybych byl o pikosekundu pomalejší, Protivníkův výstřel by mi provětral mozek. Takhle mi jenom něco škublo uchem a to bylo všechno. Bolest se zatím nedostavila.

Vytáhl jsem předposlední granát a mrskl jím přímo proti zdi naproti dveřím – bylo mi jasné, že Protivník mi sám do rány schválně nevleze.

Dopadlo to přesně tak, jak jsem plánoval – granát se od zdi odrazil přímo na Protivníka a ten udělal jedinou možnou věc – instinktivně se vrhl dál do chodby. Proletěl přitom kolem mých dveří a dopadl na můj *poslední* granát – ten, který jsem hodil přesně na opačnou stranu, než ten předposlední. Následná exploze ho nejspíš musela milosrdně zbavit pocitu, že si ukázkově naběhl.

"Do třetice všeho dobrého," řekl jsem si a vyrazil znovu do schodů. Není přece možné, abych se tam jednou nedostal. Na pátém schodu ležel walthera – sebral jsem ho a cítil se o něco líp – tou hnusnou tlustou protivnickou pistolí se nedá skoro střílet.

Tentokrát už nahoře nikdo nebyl.

"Pro jistotu bych prolezl ty kancly, nebo co to tu je, ať nám nikdo nevpadne do zad," radil Ten druhý.

"Zas nevím, jestli je dobrý nápad otevřít dveře a dostat kulku mezi oči," řekl jsem já, ale spíš jen proto, abych nesouhlasil. Přepadení ze zálohy bych se taky rád vyhnul. Místnosti byly v tomhle patře čtyři. V jedné jsem byl, z druhé vylezla poslední mrtvola, takže zbývaly dvě. Do té nalevo jsem se vrhnul dřív, než se dveře stačily celé zasunout dovnitř. Nikdo nikde.

Stejný postup jsem aplikoval u poslední místnosti – zmáčkl jsem tlačítko a ještě než se dveře rozevřely dokořán, vpadl jsem parakotoulem dovnitř, walthera v ruce.

Následně mi ho někdo z té ruky vykopl a chytil mě pod krkem.

Protivníci mají v prstech a rukou o něco větší sílu než já, odhadoval bych to tak na dvojnásobek lidské, takže mi zrovna nebylo do zpěvu. Dřív, než jsem to stihl, vytrhl mi Protivník tlustou zbraň zpoza opasku a vytasil ten špičatý sekáček. Na tváři měl výraz něčeho, co se nedá popsat jinak, než "radostné sadistické očekávání".

Nedostatek vzduchu mi zaručoval možná deset vteřin jasného vědomí (sekáček tak velkoryse zdaleka nevypadal), takže jsem s Protivníkem udělal jediné, co šlo.

Usmál jsem se na něj.

Opravdu netuším, jak je něco takového možné, ale Protivník uskočil, jako by se dotkl žhavého železa.

Vytrhl jsem vlastní sekáček a dal mu ochutnat železa studeného.

Sek zleva, zprava, zvrchu, zespodu, pak ještě zespodu a pak ještě zleva a z Protivníka bylo bezhlavé tělo, které se mi intimně ovíjelo střevy kolem nohou. O čerstvém nánosu krve na ksichtě ani nemluví, už si začínám na její nasládlou chuť i zvykat.

"Jenom doufej, aby ta krev nebyla jedovatá," projevily obvyklý pesimismus Ten druhý.

"Pít ji nehodlám, takže toho bych se nebál," odušil jsem.

"Fajn, já jenom, že máš kus ucha pryč, takže bys mohl chytit nějakou infekci, ale když myslíš..."

"A jo sakra, ucho," teprve teď jsem si uvědomil štiplavou bolest. Na levém rameni se mi mísila moje a Protivnická krev – vypadalo to zajímavě, i když zelená s červenou zrovna moc neladí.

"Stejně s tím teď nemůžu nic dělat," mávl jsem rukou, "a smrt otravou je v naší situaci celkem nepravděpodobná. Leda tak otrava olovem, pokud Protivníci mají olovené kulky."

"Když už o tom mluvím, asi se budeme muset zas podívat ven," dodal jsem.

Ten druhý na to nic neřekl, ale zato velmi hlasitě polkl. Stejně jako já.

Opatrně jsem se přiblížil k východu, přitiskl se ke zdi a zmáčkl otevírací tlačítko. Dveře zajely do zdi.

"Veškeré dostupné cíle byly zlikvidovány, v současné chvíli nebezpečí nehrozí," zapraskalo mi ve sluchátku. Málem jsem se posral.

"Počítač!" řekl Ten druhý.

"Počítač!" řekl jsem já.

Odlepil jsem se ode zdi a stanul ve dveřích. Tam jsem na chvíli tak nějak nebyl schopen pohybu.

"Panebože," vydechl Ten druhý, já se nezmohl ani na to.

Raketoplán měl otevřený nákladový prostor a v boku díru, kterou by projely dva Saladiny.

Na širokém prostranství mezi budovami se válely kusy těl, vnitřnosti byly nalepené na zdech a místy byly celkem široké kaluže zelené tekutiny. Měl jsem neodbytný pocit, že počítač odvedl slušný kus práce.

Následně se v prostoru přede mnou otevřel tmavý otvor – Saladin stál tak, aby chránil vchodové dveře, ve kterých jsem stál.

"Perfektní," usmál jsem se a co nejopatrněji se vysoukal do otvoru – ne, že bych měl nějaké zranění, ale nechtěl jsem si zelenou krví zamatlat koberec.

"A co teď?" chtěl vědět Ten druhý, když za námi průlez zaklapl.

"Teď si dám sprchu!" řekl jsem já a vlezl do ní tak jak jsem byl. Jen pistolí jsem si odložil.

"Sprchu? Ses zbláznil, ne?"

"Psychologické rozbory si necháme na později," odbyl jsem ho, "já se takhle zaprasený v křesle zkrátka válet nebudu."

Když jsem pustil horkou vodu, Ten druhý se zlomyslně rozesmál: "Tohle jsem myslel, když jsem se ptal, jestli ses nezbláznil."

Pouštět si horkou vodu na ustřelené ucho opravdu není dobrý nápad – tancoval jsem po sprše jako vzteklý a nadával jak dlaždič.

"Ale co, rána se musí stejně vymýt," zatnul jsem nakonec zuby a strčil hlavu pod proud vody. Když to čekáte, je bolest snesitelnější.

Pořád ještě oblečený jsem vyčvachtal ze sprchy a koukl se na sebe do zrcadla – ucha mi chyběla tak třetina a to co zbylo, vypadalo jako příslušenství nějakého démona – bylo to úzké a špičaté.

"K tomu oku ti to nádherně ladí," neodpustil si Ten druhý.

"Taky si říkám," odpověděl jsem já a ucho si preventivně nastříkal peroxidem a přelepil vodovzdornou náplastí. Pak jsem se ve svých vlastních mokrých stopách vrátil do sprchy a strávil tam dobrou půl hodinu. Ven jsem vyšel jako nový člověk, zabalil se do županu a veškeré šatstvo naházela do pračky.

"Jestli jsi neměl vyndat věci z kapes, nebo tak něco," napadlo Toho druhého.

"Na to je dost času," mávl jsem rukou a pohodlně se usadil v křesle.

"Tak jak to tu šlo?" zeptal jsem se počítače.

"Pro splnění vašeho rozkazu jsem byl nucen vytvořit v boku raketoplánu otvor, kterým bych se dokázal dostat ven," odpověděl počítač, "následně jsem zaútočil na přítomné cíle a během jedné celé, dvou desetin sekundy je zlikvidoval. Objevily se pokusy Protivníků dosáhnout svých létajících prostředků, ale po nasazení plamenometu bylo těchto pokusů zanecháno."

Vida, tak to černé u letadel jsou piloti, já si říkal, jestli nevytéká palivo.

Počítač dokázal zlikvidovat patnáct Protivníků, takže nám jich zbývá ještě pětadvacet.

"Nemohli bysme jenom odletět?" zeptal se Ten druhý, když pochopil, že se chci zabývat redukcí zbylého obyvatelstva.

"Ani náhodou," zašermoval jsem mu prstem před obličejem, "raketoplán je efektivně vyřazen z provozu, z čehož vyplývá, že buď zůstanem tady, nebo si půjčíme nějaké to Protivnické letadlo. A pokud si půjčíme letadlo, tak musíme mít jistotu, že nás někdo nesesťelí, až odsud poletíme."

Řekl jsem to tak hezky, že se Ten druhý nezmohl na odpor.

"Existuje nějaká šance na likvidaci zbylých Protivníků zvenčí?" zeptal jsem se počítače.

"Je zde možnost demolice budov pomocí granátů, ale jejich současné zásoby jsou nedostatečné," odpověděl počítač, "Také zde hraje roli vysoká odolnost materiálu, z kterého jsou budovy postaveny."

"To chceš říct, že nepudou zbořit ani pomocí granátů?" nechtěl jsem věřit.

"Potvrzuji," suše odtušil počítač.

"Tak to budeš asi chtít zařídit sám, že jo," zeptal se opatrně Ten druhý tónem, jako by někomu rozmlouval sebevraždu.

"Chtít ne, muset," pochmurně jsem se zamračil. Do mimozemských budov se mi na lov Protivníků vůbec, ale vůbec nechtělo. Ale pokud tam nepudu, budu muset zůstat tady. Sakra.

***

Nakonec jsem v Saladinu strávil tři dny. Nejdřív jsem pral, pak sušil a nakonec už jenom seděl v křesle a hypnotizoval vchod největší budovy. Nic platno, neukázala se ani noha. Tedy až na jednoho nešťastníka, který vyběhl pár hodin poté, co jsem se do Saladinu vrátil. Počítač mu do obličeje plivnul napalm a do otevřených dveří vychrlil proud ohně dřív, než se stačily zavřít. I já jsem se otrásl, když jsem sledoval svíjejícího Protivníka – neuhasitelný oheň v ksichtě asi není nic příjemného. Než jsem ale stačil počítači vydat rozkaz k jeho doražení, Protivník zemřel. Od té doby panovalo příměří – my jsme neútočili a oni ze sebe nedělali cíle.

Během těch tří dní nicnedělání jsme taky vykoumali, proč Protivníci uskakují před mým *úsměvem*. Nejdřív jsem se Toho druhého zeptal, jak to sakra udělal s tím telepatem.

"No já ani nevím," zamyslel se Ten druhý, "prostě jsem měl plnou hlavu toho rudého vzteku a měl jsem chuť toho hajzla propálit pohledem. Tak jsem se na něj zašklebil a výsledek jsi viděl."

"Jo, viděl, a když jsem se usmíval já na toho v kanceláři, dělal jsem to asi stejně jako ty," odpověděl jsem. O šílenství, které před naším úsměvem s hrůzou uteklo, jsme se nezmínili ani jeden.

"Takže to chce praktický test," řekl Ten druhý a já šel k zrcadlu. Nevypadal jsem v něm jako někdo, koho bych chtěl potkat v noci na nějakém opuštěném místě. Žluté oko nějak divně odráží světlo, takže to občas vypadá, že svítí zevnitř. Připočtete si k tomu moji zjizvenou holou hlavu s nestejně zbarvenou kůží, nezapomeňte na čerstvě redukované ucho, a máte obličej, kterým se dají strašit děti. Ale že by se ho lekali i mimozemšťani, tak to se mi pořád nezdálo – dokonce ani Ten druhý si nemyslí, že vypadám až tak hrozně.

"Zkus se usmát," navrhl Ten druhý.

Zkusil jsem to – a nic. Jen mě tak mimochodem napadlo, jak je dobře, že nezapomínám na ústní hygienu. Což nebyl očekávaný účinek úsměvu, pokud ovšem čištění zubů nepředstavuje pro Protivníky nějakou nevyslovitelnou zvrhlost.

"Musíš do toho dát trochu srdce, nebo tak něco," instruoval mě Ten druhý. Zkusil jsem to tedy trochu víc procítěně, ale zle se šklebit na svůj vlastní obraz do zrcadla prostě nějak není ono, nebo co. Účinek se zase nedostavil.

"Pust' mě k tomu," požádal Ten druhý tónem člověka, který se už nemůže dívat, jak je někdo při práci neschopný. Vyhověl jsem mu a čekal, že Ten druhý vyrobí maximálně pár ksichtů a výsledek bude veškerý žádný. Když na mě vycenil do zrcadla zuby, ještě mě stačilo napadnout, jak je dobře, že nás u toho nikdo nevidí – hlavně Singhaia. Pak jsem najednou zaječel a odskočil snad přes celou šířku Saladinu – na kratičký okamžik, snad onu pověstnou pikosekundu, jsem měl pocit, jako bych se díval na nějakého nepředstavitelně zlovolného démona.

"Panebože," vyrazil jsem ze sebe a setřel si z čela studený pot, který tam ještě před chvilkou nebyl. Ted' jsem byl zpocený jako dveře od chlíva.

"Co je?" zeptal se Ten druhý.

"Tys to neviděl?" nevěřil jsem vlastním uším.

"Neviděl co?" nechápal Ten druhý, "Jediné, co jsem viděl, bylo, jak se najednou chováš, jako bys v tom zrcadle viděl smrt."

"No nevím, co to bylo, ale takhle normálně nevypadám," odpověděl jsem už trochu jistějším hlasem. Pokud budu mít štěstí, přejde mě do konce týdne i koktání.

"Že by to zafungovalo?" zaradoval se Ten druhý.

Já o tom nepochyboval a rozhodně jsem se nechystal ho nechat, ať to znovu zkusí. I přes veškeré zážitky z posledních dvou let jsem měl pocit, že bych mohl skončit s infarktem, kdybych inkasoval svůj vlastní úsměv takhle dvakrát po sobě. Nevím, jak popsat to, co jsem v zrcadle viděl – můj obličej se v to proměnil opravdu jen na hodně krátký okamžik, ale pokud se mi to nezdálo, tak všechno kolem mé tváře najednou potemnělo, jizvy na ní získaly hloubku propastí, zuby se zaleskly jako řada žiletek a co bylo nejhorší – zdravé oko najednou vypadalo jako tunel do jeskyně plné něčeho hnusného, co vás touží pomaličku krutě zabít, kdežto z druhého, žlutého oka, jako by najednou vystřelilo intenzivní světlo tvořené tou nejkonzentrovanejší nenávistí, jakou si umím představit. A že mám v tomhle směru představivost hodně trénovanou.

Když jsem to takhle popsal Tomu druhému, cítil jsem, že mráz přeběhl po zádech i jemu a představil jsem si, jak je rád, že na něj to nějak nepůsobí.

"No já ti věřím, že jsi tohle viděl," řekl po krátkém zamyšlení, "ale řekni mi, jak je to možné – do toho zrcadla jsem se koukal taky a k žádné fyzické proměně u tebe nedošlo."

"Co já vím, kruci, co to může být," svalil jsem se zpátky do křesla, "třeba jsem objevil nějakou utajenou lidskou schopnost, nebo co."

"A že zrovna ty a tak najednou," neodpustil si Ten druhý svou denní porci despektu, "já nikdy dřív neslyšel o jediném člověku, který by dokázal něco jen vzdáleně podobného."

"Jestli máš lepší vysvětlení, sem s ním," vyzval jsem ho.

Zjišťuji, že chtít po něm lepší řešení je v poslední době celkem účinný prostředek, jak ho umlčet.

"No dobře, řekněme, že máš novou schopnost," zabručel po chvíli, "ale pořád mi není jasné, jak to funguje."

"Mně taky ne. Ale zatím mi stačí, že vím, že je třeba se usmát a dát do toho chuť zabít. Tak mě napadá, třeba je to právě tím vztekem, něco jako zárodek telepatie, nebo tak něco. Jako třeba když je emoce dost silná, tak se dá vyslat k jinému člověku."

"To by mohlo být," zdráhavě souhlasil Ten druhý, "jen mi ještě vysvětlí, proč se u toho musíš smát – smích je přece pozitivní reakce, ne?"

"Někde jsem četl, že úsměv byl původně pravým opakem toho, co z něj udělali lidi," pravil jsem učeně, "opice tím vyjadřovaly naopak nepřátelství. Takže bych řekl, že tím, jak se na někoho usměju, se v mozku spustí nějaký mechanismus, který bere úsměv v tomhle opičím pojetí a umožní mi můj vztek nějak zesílit a vyslat na nepřítele." Byl jsem na své dedukční schopnosti docela pyšný a litoval jsem, že je s lidstvem konec – mohl jsem se dočkat nějakého vědeckého uznání.

"Spíš bych řekl svěrací kazajky, ale nechci se hádat," rýpnul si Ten druhý a nestoudně u toho lhal – on aby se někdy nechtěl hádat.

Když už jsme u toho vzteku – cítím, že ta obrovská rudá záplava už není zavřená v nějaké přihrádce, ale že se svobodně rozvaluje jakoby pár centimetrů pod mojí myslí. Pokud se dostanu do situace, kdy se naštvu, její hladina se zvedne a zaplaví mi mozek. A pak bůh pomáhej každému, kdo bude v mém dosahu.

***

"Ha, mám nápad," vykřikl najednou Ten druhý.

"A co tak zčistajasna?" rýpnul jsem si pro změnu já.

"Chceš vědět, jak zlikvidovat Protivníky, nebo ne?"

"Ale tak se hned neurážej a mluv."

"No proto. Předpokládám, že s naším raketoplánem už asi nikdo nikdy nikam nepoletí, že?"

"Cesta vesmírem je možná, vstup do atmosféry by vedl k nevyhnutelné katastrofě," ozval se počítač.

"Tak. To znamená, že ani nepotřebujem palivo, co je vevnitř, že?"

"Asi ne."

"Fajn. Takže mě napadlo, že bysme mohli z našeho raketoplánu udělat hodně velký plamenomet. Zkrátka otočíme ho tryskama k té budově, ve které se hnusáci schovávají a potom jenom otočíme klíčkem v zapalování."

"No toto, na tom snad něco je," řekl jsem já, "Co tomu říkáš, počítači?"

"Technicky je manévř proveditelný a pravděpodobnost úspěchu při likvidaci nepřátel je vysoká," řekl počítač.

Tak jsme se do toho dali. Jako první jsem zjistil, že kolečka raketoplánu nemají jaksi všechna vlastní pohon a tudíž raketoplán nemůže jezdit tak, jak bych chtěl. Raketoplán se sice sám o sobě pohybovat může, ale manévřovatelnost je tak mizerná, že se to k našemu plánu absolutně nehodilo. Naštěstí máme stroj, který váží tři sta tun a tudíž je ideální, pokud chcete něco posunout.

Následující dvě hodiny jsme jezdili kolem raketoplánu a jemně do něj strkali tak dlouho, doku nemířil tryskami přímo na cílovou budovu a čumákem se neopíral o budovu protější. Tak trochu jsem si připadal jako stěhovák klavírů, ale kdo někdy montoval sám samojediný kola na štábní vozidlo uprostřed Kalahari, ten se nějakého stěhování nelekne. Uplynulé hodiny mi tudíž připadaly celkem zábavné.

"Myslíš, že neproletí tím barákem?," ukázal Ten druhý na budovu, o kterou se opíral předek raketoplánu.

"Neměl by," řekl jsem mu a počítač mi dal zapravdu – pokud takový barák nesrovnají se zemí naše granáty, nějaký startující raketoplán by to udržet mělo. I když, jeden nikdy neví.

"Tak si dáme zážeh, ne?" zeptal jsem se, když bylo všechno přichystáno a my byli zaparkovaní co nejdál od celé akce.

"Zážeh," prohodil jen tak počítač.

Následně jsem zalitoval, že celou scénu nesleduju v řidičských brýlích – pyrotechnické efekty byly jedním slovem *neuvěřitelné*.

Nejdřív trysky tak líně bafly, aby v příští vteřině vytryskl proud jasně žlutého ohně. Čelo cílové budovy bylo rázem doslova zaplaveno ohněm a pak už jsem budovu ani neviděl – jen převalující se mraky ohně, které dosahovaly až k bublině nad námi. Celé to trvalo dlouhých deset vteřin, během kterých se uvnitř budovy snad musela začít tavit ocel. Pak nedošlo palivo, jak byste si mohli myslet, jen došlo k něčemu, co počítač tak trochu předvídal a já se to rozhodl ignorovat.

Když raketoplán startuje, zajišťuje jeho dráhu aerodynamika – takže letí hezky přímo vzhůru a nevybočuje do stran, pochopitelně. Když oproti tomu máte raketoplán na zemi a jen ho čumákem opřete o zeď, může se stát, že síla trysek zapůsobí šikmo k podélné ose a raketoplán vám tak nějak jako ujede do strany. Přesně to se nám teď stalo.

Jak jsem říkal, mně se na startech vesmírných lodí v televizi vždycky nejvíc líbilo, jakou spoustu ohně u toho vyprodukují. Pokud bych byl psychicky nevyrovnaný žhář, možná bych si představoval, jak je toho ohně trochu víc a jak zapaluje samotnou raketu. Ale myslím, že ani ten nejšílenější milovník ohně si nikdy neuměl představit, jaké to je, když se plameny chrlící stometrová bestie začne nekontrolovatelně smýkat po zemi.

Nejdřív se vlna ohně přehnala po sousedních budovách, pak čumák raketoplánu poskočil kupředu a smýkl se po další zdi a pak se samozřejmě otočil tryskami přímo na nás. Tentokrát jsem byl naopak rád, že všechno sleduju jen na monitoru – i tak jsme s Tím druhým unisono zařvali, jak Saladin zmizel v plamenech.

Pak, přesně nula celá, sedm desetin sekundy po vymknutí se raketoplánu zpod kontroly, počítač trysky konečně vypnul. Tedy, abych mu nekřivdil, rozkaz k vypnutí stihl vydat samozřejmě v nepředstavitelně krátkém čase, ale uhasit něco takového nejde najednou.

"Škody," zavelel jsem, pořád ještě trochu v šoku.

"Negativní," odpověděl počítač a dodal vysvětlení, že nás zasáhl jen okraj ohně, který neměl dostatečnou teplotu na to, aby naší krystalové vrstvě ublížil. Z člověka by během vteřiny zbyla jen hodně propečená kostra.

"Hele," ukázal Ten druhý mojí rukou na naší cílovou budovu.

Překvapivě pořád stála, jen jsem z ní měl intenzivní pocit, jako by byla z plastelíny, na které nějaké zlobivé děcko zkoušelo, jestli je hořlavá – přední zeď byla tak nějak rozteklá, s rozsáhlými otvory, kde zdivo evidentně prohořelo. Vstupní dveře buď hrůzou utekly, nebo zkrátka shořely na popel. Neměl jsem dojem, že se uvnitř skrývá něco živějšího, než hodně, hodně propečený steak.

Až mi z toho pomyšlení zakručelo v břiše.

Rozhodl jsem se spojit příjemné s užitečným a počkat, jestli se přece jenom neukáže nějaký zbylý Protivník a zároveň se u toho čekání najíst.

"Steak si asi nedáš," napomenul mě Ten druhý, když jsem zamyšleně zabloudil pohledem k lednici.

"No ale ta možnost tu je," zabručel jsem si jen tak pod vousy – v mrazáku opravdu máme zásobu masa, z kterého by mohly být krásně propečené řízky, ale je tu trochu problém s jejich původem. Všechny krávy totiž byly proměněny v mrtváky a hádejte, jaký jediný požitelný druh na planetě zůstal. Mně se tak líně táhlo hlavou, že už jsem jedl horší věci, ale Ten druhý z nějakého pochybného morálního důvodu dal mým kulinářským experimentům jasné VETA.

"Tak jo, zas vločky," pokrčil jsem rameny a za krátko se usadil zpátky v křesle s miskou cereálií (pitomé slovo, proč se neříká obilniny?) na klíně.

Než jsem svačinu spořádal, utekla čtvrt hodina absolutního klidu, nerušeného jediným pohybem venku. I ohně v krátké době uhasly.

"Asi bych se měl jít podívat, jestli přece jenom někdo nepřežil," nadhodil jsem do ticha.

"Neřekl bych, že někdo *mohl* přežít," podle očekávání byl proti Ten druhý.

"Pravděpodobnost přežití po našem útoku je patnáct procent," přišel se svou troškou do mlýna počítač.

"Ale i patnáct procent jsou nějakí živí, ne?" zeptal jsem se já. Sice jsem nesmírně rád, že jsem nemusel do té velké budovy jít všechno vyřizovat osobně, ale moc dobře vím, že není dobré spoléhat na štěstí. Ať už to štěstí většinou mám, nebo ne. A nějaký zapomenutý, ohořelý, ale stále živý Protivník by nás ze základny mohl sestřelit stejně dobře, jako by zůstali naživu všichni.

"Rád bych vás upozornil, že za současných podmínek není opuštění Saladinu možné," prohlásil počítač, když jsem se začal chystat ven.

"A to jako proč?," otočil jsem se k monitoru.

"Protože vzplanutí tak velkého ohně, jaký vyprodukovaly motory raketoplánu, snížilo množství plynu v ochranné kupoli na desetinu původního množství," odpověděl počítač a já z toho měl dojem, jako že se celkem dobře baví.

"Hm, tak ... to máš asi pravdu," zakoktal jsem a šel si zas sednout, připadá si jako idiot (a ne vlastní vinou – počítač si ze mně prostě normálně dělá srandu!).

"Jak rychle se dá čekat, že tam venku zas půjde dýchat?" zeptal jsem se radši.

"Ze současné rychlosti nárůstu objemu plynu aproximuji dobu mezi deseti až dvaceti pěti lety," odpověděl počítač a zas jsem měl pocit, jako kdyby potlačoval smích. Ale možná jsem jenom paranoidní.

"A máš nějaký konstruktivní nápad, nebo tu budem čekat dvacet let, až se atmosféra obnoví?" zeptal jsem se už cekem dost nasraně.

"Existuje několik možností řešení," pravil počítač (zaslechl jsem opatrný tón, nebo se mi to jen zdálo?), "Nejpraktičtější by bylo použít jedno z Protivnických plavidel a opustit tuto základnu. Tu bych pak doporučoval zničit z orbity. Dále je zde možnost vybavení lidské obsluhy provizorním skafandrem a uskutečnění prohlídky přítomných budov, následované zajmutím jednoho z Protivnických plavidel. Nicméně tento postup nedoporučuji, protože obsahuje řadu rizikových faktorů."

"Dost, dost, počkej chvíli," zarazil jsem počítač, "Chceš říct, že můžeme získat jednu z těch lodí bez toho, abych šel ven a pak se vyhnout případnému protiútok?"

"Případný protiútok je nutně brát jako nevyhnutelné riziko," řekl počítač chladně.

"Aha, a co to získání lodí?"

"To bude možné během pěti... čtyř...tří...dvou....jedné sekundy," řekl počítač.

"K ovládnutí cizí lodí jsou nyní dostupné všechny prostředky. Překlad dokončen."

"Co to?" absolutně nic jsem nechápal a připadal si jako Trotl Náměsíčný.

"Překlad obsahu počítače Cizinecké lodí byl právě dokončen pomocí translačního přístroje, který jste s sebou přinesl," vysvětlil mi počítač, "zároveň mám nyní potřebné znalosti k ovládnutí počítačů Protivníků."

Nějak jsem tím prohlášením ztratil řeč – počítač absolutně z vlastní vůle podnikl kroky ke splnění mého plánu, aniž by se obtěžoval mi to předem říct, nebo nedejbože požádat o svolení.

"Co se divíš, počítač se nám pořád vyvíjí," prohlásil světaznale Ten druhý.

Tak jsem to pustil z hlavy – asi jsem si v té chvíli konečně zvykl na skutečnost, že počítač je samostatná myslící bytost, kterou jsem stvořil v okamžiku, kdy jsem ho nechal zapnutý v opuštěném Saladinu uprostřed Kalahari.

"Takže loď se dá ovládat na dálku?" zeptal se Ten druhý počítače.

"Ano, ta možnost tady je. Veškeré počítače jsou samozřejmě chráněny proti podobnému počínání, ale pokud je k dispozici dostatečný čas a znalosti Protivnické technologie..." nechal počítač vyznít poslední větu do ztracena a teď jsem si byl stoprocentně jistý, že rozeznávám podtón jisté nadřazenosti nad cizími počítači a zároveň jistou hrdost nad svými schopnostmi.

Počítač nám vypráví i emočně.

Přejeli jsem se Saladinem až k největší Protivnické lodi a počítač vysunul hlaveň kanónu, kterou použil jako anténu k vysílání rádiových pulsů. Nejdřív se nic nedělo, pak na monitoru naskočily nějaké pomocné výpočty a začaly zběsilou rychlostí rolovat po obrazovce. Tak to vydrželo celých čtyřadvacet hodin a patnáct minut přesně. Během nich jsem dávno ztratil o monitor zájem a místo toho sledoval šikovnou Protivnickou krabičku, kterou jsem si přinesl připnutou na opasku. Vypadala jako nějaká levná elektronická hračka, ale obracel jsem ji v prstech s posvátnou úctou – jestli jsem to správně pochopil, právě ona umožnila počítači přeložit všechno, co jsme stáhli z počítačů Cizinců. Tudiž tahle hračka musí obsahovat zázračný software, který dokáže v reálném čase provádět něco, co se nepodařilo našemu superinteligentnímu počítači během měsíců cesty Afrikou.

"Já bych řekl, že tahle blbost má v sobě spíš naprogramovanou řeč Cizinců a porovnává jenom slova s protivničtinou," až si málem překousl jazyk Ten druhý na posledním slově, "tak abys našemu počítači nekřivdil."

"Nezapomínej, jak díky tomuhle se mnou mluvil ten hnusák a jak to na místě překládalo moji řeč," připomněl jsem Tomu druhému.

"Hm, to máš vlastně pravdu... ale zas je možné, že Protivníci někde sehnali slovník Cizinců, ve kterém byla i čeština – přece jenom, když Cizinci ovládají ty svoje velitele, které udělali z některých lidí, musejí s nimi nějak mluvit."

"Ale ty si zas vzpomeň, co mi vykládal Ruffus – když Cizinci poprvé přiletěli, dokázali se s ním na místě domluvit, takže bych to spíš viděl na pokročilou překladatelskou technologii jak u Protivníků, tak u Cizinců," zahnal jsem ho do kouta debatní arény.

"A jo vlastně," zarazil se Ten druhý, "takže to znamená, že lidstvo je v tomhle směru sto let za opicema, teda za emzákama, že jo?"

"Jo, tak nějak," přikývnul jsem, "ale zas si to tak neber – podívej se kolem, co se nám povedlo."

Okolní scénérie plná ohořelého mimozemského materiálu a upečené zelenošedé krve opravdu leccos vypovídala o lidském umu, i když jsem znal pár lidí, kteří by v tom nespatořovali nějaké klady ohledně lidské rasy – například mé antinásilnické já z minulých dob.

Zbytek dne jsem strávil čištěním zbraní (je neuvěřitelné, kam všude se dostala Protivnická krev) a občasným pomrkáváním na monitor. Pak jsem šel spát a když jsem se vzbudil, byl počítač hotov.

Protivnická loď se vznášela pár centimetrů nad zemí a počítač s ní právě prováděl rozechřívací cviky – nasadil jsem si řidičské brýle a sledoval, jak loď popojíždí (tedy spíš se popovznáší) dopředu, dozadu, doleva, doprava, zkouší se otáčet na místě a dokonce míří zbraněmi na různé fiktivní cíle. Až jsem dostal chuť si to taky zkusit.

Počítač mi nabídl připravené hlasové rozkazy, kdy jsem například měl zavelet "ovládání lodi" a od toho okamžiku bylo řízení Saladinu na počítači, kdežto moje příkazy platily pro loď.

Takže jsem si následující hodinu zkoušel s lodí všechno, co mě napadlo – létal jsem s ní kolem Saladinu, mířil na budovy (počítač mi do brýlí na servisní monitor zobrazil moc pěknou zaměřovací obrazovku, kde bylo vidět, na co zrovna mířím – úplně jako nějaký letecký simulátor) a mohl jsem si vybrat, jestli v tom malém, oranžově orámovaném monitoru chci vidět zaměřování, nebo si ho nechám přepnout do celých brýlí a monitor mi bude sloužit jen jako informační pohled na celou loď. Nakonec jsem si vyzkoušel i střelbu do budov – Protivníci střílejí nějakým divným druhem paprsků – nevypadá to jako blesky Cizinců, ale je to takové separované a jakoby rozmazané, jako hodně výbojů najednou za sebou, nebo jeden paprsek s proměnlivou intenzitou, nevím. Zeptal jsem se na to počítače a i on musí ještě načíst mnoho dat z palubního počítače, než mi bude moci důkladně vysvětlit, čím to střílíme. Prozatím mě to až tak nezajímalo, důležité bylo spíš to, jaký mají zbraně efekt.

Nechal jsem vypálit do jedné z nepoškozených budov a část přední zdi se tak jakoby dematerializovala – zbyl v ní jen nepravidelný kruhový otvor s černými zprohýbanými okraji.

"No to si dám líbit," zamnul jsem si ruce a nechal si budovu přiblížit tak, abych si mohl důkladně prohlédnout, do jaké hloubky výboj účinkoval – vypadalo to tak na metr a půl.

"Pěkné," pochválil si Ten druhý.

"Uvidíme, co to bude dělat s loďma," chmurně jsem se usmál a přemířil na jednu z malých protivnických lodí.

S malými loďmi dělají palubní zbraně velké lodi opravdu hrozné věci – nejdřív to vypadalo, jako by se do malé lodi naše výboje jen tak vsakovaly, ale v následující pikosekundě se z ní staly jen trosky kvílící v řídkém vzduchu.

"No ne," obdivně zamlaskal Ten druhý a i na mě to udělalo velký dojem – útočný paprsek se v cíli nějak kumuluje, nebo co, aby jej pak s o to větší vervou rozmetel na kousky.

Následně jsme dokonce získali ideální podmínky pro zástřel nových zbraní – totiž živý terč. Z budovy, do které jsem právě vyrobil úhledný otvor, totiž vyběhl jeden jediný Protivník a tak legračně si svíral hrdlo a poulič tmavé oči. Došlo mi, že budova byla původně asi vzduchotěsná, což jsem svým testováním zrušil.

"Saladin, zakazují palbu," zvolal jsem, aby mi snad počítač nezkazil zástřel zbraní.

Pak jsem se přepnul zpět na ovládání lodi, navolil intenzitu výboje na pouhé jedno procento (ano, i tohle jde) a nechal si přiblížit Protivníkovo levé oko.

Pak jsem zmáčkl mezerník na klávesnici, kterým se střílí.

Z mohutného děla lodi vyletěl jako tenounký šíp proud pulzující energie a zavrtil se cíli do oka. Tentokrát to nevypadalo, že se nic neděje, spíš naopak – Protivníkovi oko prudce zasyčelo, zakoučilo se z něj a milý cvičný cíl si na oko pokusil připlácnout ruku. Než s ní pohnul o centimetr, kumulativní účinek paprsku dosáhl své iniciační hodnoty (to jsem zjistil až později, že se tomu takhle nějak říká) a rozmetel mu hlavu na atomy. Téměř doslova – stačil jsem zahlédnout jen prudce se rozpínající obláček tmavé páry a pár kousíčků lebky, svištících vzduchem. To bylo všechno, co z hlavy zůstalo. Z krku vytryskla podivná zelená fontána, ruce zatápaly ve vzduchu, jako by něco hledaly a pak se tělo složilo jako pytel brambor.

"Na zabíjení jednotlivých hajzlů tohle asi nebude," prohodil jsem zamyšleně, "rychlosti takového vulcanu se to nevyrovná ani náhodou."

"Ale proti loďm to bude perfektní," souhlasil Ten druhý, "představ si, co to bude dělat s pancéřákama a nebo s popelnicema."

Při té představě jsme se oba usmáli.

***

Pak už zbývalo jen naložit Saladin do nového stroje a opustit Měsíc. Čeká nás několikaměsíční cesta k první planetě, na které probíhají boje. Zatím sice nevím, co přesně podniknu, až tam dorazím, ale mám dost času to vymyslet během cesty. Zatím budu řešit problémy, které se mě týkají tak říkajíc bezprostředně. Jako například to, aby mě někdo nesesřelil z oblohy, až odsud poletím. Nakonec jsem to nevyřešil já, ale počítač – nejdřív dostal Saladin do nákladového prostoru lodi (z toho jsem měl pár minut pěkný strach, co kdyby loď žádný nákladový prostor neměla?) a pak se propojil s jejím palubním počítačem a vytáhl z něj nepřebernou hromadu informací o celé lodi. Tak jsem se dozvěděl, že Protivnickým zbraním se říká "spojité iniciátory" a že fungují na principu dodání energie atomovému obalu, který následně přestane přitahovat atomy ve své blízkosti a naopak je začne odpuzovat. Abych to pochopil hlouběji, musel bych být atomový fyzik, ale výsledný efekt jsem viděl a to mi stačí.

Další zajímavou informací byl princip reaktorů protivnických lodí. Vlastně mě ani tak nezajímá princip, jako skutečnost, že se dají poškodit a že pak mohou vybuchnout v mocné explozi. Z čehož plyne náš následný postup – počítač spustí jakousi autodestrukci u vhodně rozmístěných menších lodí a výsledkem bude exploze, která vymaže celou základnu z povrchu Měsíce – podle předběžných výpočtů dokonce vyrobíme celkem rozsáhlý kráter.

Ale abych neodbočoval od tématu – rizika protivzdušné obrany se zbavíme tím, že do každé zbylé budovy udělám několik úhledných otvorů a hned nato opustím Měsíc. Bude to fungovat následovně – otvorem v baráku unikne veškerý vzduch, takže potenciální přítomní Protivníci se začnou dusit. Někteří se možná pokusí dostat do skafandrů a zachránit si život. Pokud se jim to podaří, vadit mi to nebude. Důležité je, že se nemohou současně pokoušet zachránit si život a střílet po mně. No a pak už mi je jedno, co budou dělat v posledních okamžicích svého života, než je rozpráší výbuchy přetížených reaktorů jejich vlastních lodí.

Jak počítač řekl, tak jsme udělali.

Z bezpečí Saladinu jsem přepnul na řízení lodi, vyrobil v ochranné bublině dostatečně velký otvor pro průlet a současně tím odčerpával veškeré zbytky vzduchu, zatímco počítač rozmisťoval zbylé menší lodě. Než s tím byl hotov, pustil jsem se do budov a do každé vypálil sérii výstřelů (počítač jen tak mimochodem zdokonalil ovládání, takže si můžu zadat do paměti několik cílů a přepínat je pak okamžitě zmáčknutím jediné klávesy – hlavně zbraní přemíří během necelé vteřiny).

No a pak jsme proletěli vzniklým otvorem a vydali se k našemu cíli. Přesně v souladu s plánem po nás nikdo nestřílel a Měsíc se s námi dokonce rozloučil okázalým ohňostrojem, který jsem sledoval v brýlích – lodě explodovaly v jediném okamžiku a v následné pikosekundě se celá základna slila v jeden obrovský chuchvalec světla, prachu a bůhvíčeho ještě. Všichni tři jsme to vzali jako přání dobré cesty.

***

Původně jsem si myslel, že pomalu poletím celou naší sluneční soustavou a prohlédnu si všechny planety, co jich kolem Slunce je. Jenže když počítač zapnul pohon, všechno se na kratičký okamžik rozmazalo a pak jsme najednou byli úplně jinde, než před chvílí. Nechal jsem si zobrazit mapu a málem mi spadla brada až na hrud' – jestli se počítač nezbláznil, pak jsme se právě ocitli na půl cesty mezi Sluncem a Proximou Centauri. Což je dvanáct světelných let, kdyby vás to zajímalo.

"To... to není možné," vykoktal ze sebe Ten druhý, když jsem se mu svěřil se svými poznatky ohledně astronomie.

"Počítači, na jakém principu pracuje ten pohon?" zeptal jsem se toho nejchytřejšího z nás.

Dostalo se mi půlhodinové přednášky (během které jsme dávno, dávno proletěli Proximou), z níž jsem si zapamatoval jen ty nejobecnější poznatky. Tak například, celé to pracuje na principu neurčitosti, který má co do činění s kvantovou mechanikou. Obecně jde o to, že se zdá, že elementární částice ve skutečnosti nemají přesně určenou současně hybnost i polohu, takže vlastně mohou být kdekoli. Tohoto faktu si všimli i naši vědci, ovšem Protivníci to dokázali uvést i v praxi – zapnutím pohonu nabyde celá loď vlastností jedné takové elementární částice a tudíž ztratí přesně vymezené místo v prostoru. Následně řídící počítač nějak nadefinuje, kde se loď má objevit a ta se tam hezky poslušně objeví. Když jsem se zeptal našeho počítače, jestli rozumí celému procesu, jen tak zakřiknutě prohlásil, že zpracovává data.

Já nezpracovával nic a radši si šel číst – z pokročilosti mimozemské technologie na mě padla nějaká úzkost. Asi jako bych byl středověký rytíř a čekal mě turnaj se Saladinem.

***

Žádný člověk si nedokáže představit tu vzdálenost, kterou jsme uletěli během příštích pár týdnů – jestliže jedním vteřinovým skokem překonáte dvanáct světelných let, pak během měsíce doletíte dál, než kam sahá vaše představivost – počítač mě sice zásoboval hausnumery udávajícími vzdálenost od Země, ale ta čísla pro mě

prostě ztratila smysl. Lidská zkušenost zkrátka neobsahuje nic tak velkého, s čím by mohla vesmírné vzdálenosti porovnávat.

Když jsem toho uvažování nad nesmírnými dálkami nechal, byla v Saladinu pro změnu nuda. Na kingovkách je sice skvělé, že se dají číst několikrát za sebou, ale i ten počet protočení má své meze. Proto jsem z palandy vyskočil pln radostného očekávání, když se jednoho dne počítač zčistajasna ozval: "Získal jsem data, která vás budou zajímat, hoši."

"To jsem teda zvědav," prohodil Ten druhý a zaklapl knížku dřív, než jsem to stihl udělat já. I jemu už jde čtení tak trochu na nervy.

Když už mluvím o těch nervech – když jsem spočinul zrakem na monitoru, utrpěla moje centrální nervová soustava takový šok, jaký jsem nezažil snad nikdy. No minimálně půl roku. Z obrazovky se na mě prázdným pohledem dívala známá tvář s nasazenou vojenskou helmou.

"Jonáš, to je kurva Jonáš!" zařval Ten druhý.

"Na co se to díváme?" štěkl jsem na počítač. Pohled na Jonáše způsobil, že hladina rudého vzteku se začala nepříjemně vlnit a zároveň stoupat. Úplně jsem cítil, jak mi omývá spodek mozku.

"Při třídění dat z lodi Cizinců jsem narazil na seznam nově vytvořených velitelů," odpověděl počítač, "a také jsem získal polohu planety, na které se nachází tato osoba."

"Kde to je?" zařval jsem.

Počítač mi ukázal naši současnou polohu, přejel přes stovky hvězd "severněji", ukázal náš současný cíl, pak popojel ještě o kousek a zobrazil hvězdný systém, ve kterém se nachází planeta, na které by měl být i Jonáš. Pokud ještě žije a pokud ho zatím neposlali na druhý konec vesmíru.

"Jaká je pravděpodobnost, že jsou ta data aktuální?" zeptal jsem se.

"Ze získaných vědomostí o způsobu mimozemského boje usuzuji, že existuje padesátiprocentní šance, že na dané planetě stále ještě probíhají boje se stejnými veliteli."

Čili jinak řečeno, Jonáš tam být může i nemusí. Padesátiprocentní šance je jen jiný způsob vyjádření toho, že možné je všechno.

Následující týden jsem strávil pročítáním všeho, co počítač o mimozemšťanech zjistil. Z křesla jsem se zvedal jen k tomu, abych si uvařil nějaké jídlo a tehdy, když už se nedalo sedět ani v dokonale pohodlném křesle. Zjistil jsem, že způsob vedení jejich války je až neuvěřitelně podobný tomu lidskému – ve vesmíru se bojuje minimálně, ta hlavní vřava probíhá na povrchu planety s pěchotou, pozemními stroji, leteckou podporou a ostatními vojenskými blbinami.

Když jsem se pokusil zjistit, proč není jednodušší vést bitvu ve vesmíru (no řekněte sami, jak se bojuje v takovém Star Treku?), nezjistil jsem absolutně nic. Jen jsem získal pocit, že takovou otázku by nepoložilo ani tříleté Cizinecké děcko, jak je otázka pitomá.

"No tak po tom nebudem pátrat, no," pokrčil jsem rameny. Taky nemusím vědět všechno a naopak mám ještě pár terabajtů důležitějších dat k načtení.

Takže celou cestu k první bojující planetě jsem jen četl, četl a zase četl a sílily ve mně dva dojmy.

První – pouštím se do té nejsebevražednější akce, kterou jsem kdy podnikl (vlastně kterou kdy který člověk podnikl, počítaje v to i skutečné dokonané sebevraždy).

Druhý – z čučení na obrazovku se mi nějak horší zrak.

Jinak se ve vesmíru nic zvláštního nestalo.

***

K první planetě, na které probíhají boje, jsme dorazili sedm měsíců a tři dny poté, co jsme se odlepili od povrchu Měsíce. Přiletěli jsme tak říkajíc z boku – Cizinecký prostor jsme měli po levé ruce, Protivnický po pravé. Rozumně jsme se rozhodli nenápadně se začlenit na stranu Protivníků (jelikož letíme jejich lodí) a pokusit se dostat až k planetě s Jonášem, která se nachází jen dva světelné roky od této planety. Původně jsem se domníval, že můžeme ukončit náš poslední skok tak, abychom se zhmotnili přímo nad Jonášovou planetou, ale bohužel to nejde. Protivníci mají na okraji svého prostoru řadu čidel, kterými se nedá proskočit ani tehdy, když simulujete gigantickou elementární částici. Tedy, skok se provést přes ta čidla pochopitelně dá, ale po zhmotnění v cíli by bylo všem Protivníkům okamžitě jasné, že s námi není něco v pořádku. Jak jsem je tak poznal, pravděpodobně by nás nejdřív rozstříleli na mraky a teprv pak by se podívali, proč jsme nedodrželi cestovní postup.

Takže jsem nechal počítač, aby se s lodí vynořil na okraji válečné zóny a nechal ho nasimulovat Protivnické vysílání (když jsem říkal, že projev počítače je nerozeznatelný od projevu jakéhokoli člověka, trochu jsem mu křivdil – ve skutečnosti dokáže stejně dobře simulovat i hnusného šedomodrého mimozemšťana).

"Výborně, Ty-který-rychle-létáš," překládal mi počítač do sluchátka Protivnické vysílání, "jsem rád, že jste splnili svou misi, ale jsem ještě radši, že se zde objevujete právě teď. Dole na planetě získali naši nepřátelé právě posilu a nám se hodí každá loď. Sestupte do atmosféry a zaútočte na souřadnicích dva-a-čtyři-zet. Konec."

"Ježišmarjá, blbější jméno ti dát nemohli," zaúpěl Ten druhý.

"Na jméno ti kašlu, spíš mi dělá starosti to, že za ně máme bojovat," zachmuřil jsem se já.

"No jo, co když tě sestřeje, nebo nedejbože přežiješ a budou ti chtít dát metál," souhlasil Ten druhý.

"Metál by mi nevadil, ale jestli nás po tomhle budou posílat bojovat ještě někam jinam, tak nevím, jak se z toho vyvlíknem."

"S tím si nedělejte starosti, během vašeho hovoru jsem kontaktoval nejbližší stanici a zjistil jména všech vyšších velitelů a také jejich kódy," skočil nám do řeči počítač, "takže pokud se vám nebude chtít poslouchat, vždycky mohu prohlásit, že máme rozkazy z vyšších míst."

"Kam tě mám políbit, abych tě nejvíc potěšil?" zeptal jsem se počítače. Sice neodpověděl, ale vím, že ho uznání těší.

"Chtěl jsem se tě počítači zeptat," ozval se Ten druhý, "mají všichni Protivníci tak pitomý jména, nebo máme smůlu jenom my?"

Na Tom druhém mám rád, že ho vždy zajímá to podstatné.

"Pokud mohu soudit, dopadli jsme ještě relativně dobře," prohlásil počítač.

"Vy dva jste se hledali," zabručel jsem, ale nijak zle jsem to nemyslel – spíš už jsem se tak trochu těšil na nadcházející bitvu. Bude dobré si vyzkoušet, co všechno naše loď umí v boji.

***

Na krátké cesty má mimozemská loď úplně obyčejný antigravitační pohon. Takže jsme namířili na udané souřadnice a jako střela proletěli mračny (planeta je hodně podobná Zemi, až na to, že je spíš do hněda – převažují na ní pouště a oceán má jenom jeden).

Počítač prudce zabrzdil pár kilometrů nad povrchem a já v řidičských brýlích ohromeně sledoval, co se děje pod námi. Táhla se tam neuvěřitelně široká řada pěších vojáků – při přiblížení jsem rozeznával pružinovité pochodující lidi, ale i postavy, které rozhodně nemohly být lidské.

"Cizinci nejspíš provedli likvidaci i jiných civilizací," zavrčel jsem a rudé moře pod mým mozkiem neklidně zabouřilo, což mělo za následek, že jsem si nechal do brýlí přepnout zaměřovací kříž a ujal se řízení sám, ačkoli jsem to celé původně chtěl nechat na počítači. Vlivem vzteku bude počítač ale jen pilotovat – střelení si obstarám sám.

"Chtělo by to nějaký bojový pokřik," navrhnul ještě Ten druhý, když jsem vydal příkaz ke startu a do mířidel si nahodil první stroj Cizinců.

"Tak zatím vymýšlej a neruš," okřikl jsem ho a nahrbil se nad klávesnicí. Palec nad mezerníkem se mi chvěl nedočkavostí.

Počítač prosvištěl nad přední linií a vrhl se k mému prvnímu cíli – shodou okolností to bylo staré známé šípovité letadlo.

"Teď si to s tebou vyřídím, parchante," zašklebil jsem se, i když mi bylo jasné, že s tímhle letounem jsem se v životě nesetkal. Ale co, Cizinec jako Cizinec.

Šípovité letadlo si všimlo blížící se lodi (které by si ostatně nevšiml jen slepec) a prudce uskočil stranou. Antigravitační pohon naší lodi ovšem umožňoval to samé, takže jsme se vrhli za ním a já konečně vypálil. Letadlo provedlo looping kombinovaný s trojitým Rittbergrem a mojí střele o pár centimetrů uhnulo. To už jsem ale zarazil mezerník do klávesnice podruhé a tentokrát jsem zasáhl přímo do černého – letoun se najednou jakoby zarazil ve vzduchu a následně provedl tak krásnou explozi, jakou jsem neviděl už hodně dlouho. Naše loď proletěla přímo rozptylujícími se mikrotroskami a vrhla se přímo k zemi.

"Á, pancéřáky, to bude sranda," nehezky jsem se zašklebil a už mi tančily prsty po klávesách, jak jsem přepínal mezi jednotlivými cíli – zbraně protivnické mezihvězdné lodi jsou tak výkonné, že pancéřáky likvidují během zlomku sekundy. Takže se pod námi odehrávalo nádherné divadlo – pancéřáky postupovaly bok po boku k nějakému cíli a tak výbuch jediného nehezky zamával s jeho kolegy, které jsem vzápětí rozprášil na atomy. Bohužel, nic netrvá věčně, poznal jsem ve chvíli, kdy moje loď na místě provedla strašlivé salto a mě přímo před očima probleskl starý známý megablesk.

"Tak s tímhle si mám taky co vyřizovat," nepřestával jsem se šklebit a nepřetržitě ťukal do mezerníku – výboje ze všech palubních zbraní doslova pršely.

Počítač vykopl loď až do mraků a dvakrát uhnul před dalšími výboji. Pak jsem konečně poprvé uviděl letoun, který těmhle megablesky střílí; vypadalo to jako kombinace šípovitého letadla a pancéřáku – bylo to tedy dvakrát větší než letadlo a trochu baculatější. Místo řady trubek to mělo hlaveň jedinou, zato o průměru menší odpadní roury a taky pohyblivou.

Stiskl jsem mezerník oběma palci a nespouštěl letadlo z očí. Ač jsem doufal v omezenou manévrovatelnost, dokázalo se pohybovat stejně hbitě, jako jeho menší kolega.

"A nebo možná ne," poznamenal jsem, když z něj po mém třetím výstřelu zbyla jen vzpomínka.

Když se kolem nás prohnaly zároveň tři další megablesky, humor mě trochu přešel.

"Zásah levého křídla," informoval mě počítač chladně.

"Sakra, sakra, sakra," vykřikoval jsem a prsty mi po klávesách jen létaly. Bohužel, zasáhnout se mi nepodařilo ani jednou – letouny opravdu byly nečekaně mrštné a pořádně zamířit, když musíte uhýbat s lodí jako o život, není žádná sranda.

"Navrhuji použít něco silnějšího – zaměřte cíl čtyři a zmáčkněte enter," vyzval mě počítač.

Ačkoli cíl čtyři ve skutečnosti neexistoval, okamžitě jsem poslechl.

Počítač následně provedl manévry, ve kterém jsem se málem dotkli břichem země (i když jsme se před pikosekundou vznášeli těsně pod mraky) a hned nato vystřelili zpátky k území Protivníků. V obraze mi počítač pořád udržoval naše tři nepřátele – nejdřív jsem nechápal, proč, ale pak do obrazu bleskem vletělo cosi kulovitého a černého a pak se hrozně rychle za sebou staly čtyři věci.

Nejdřív tmavý předmět zesvětloval, pak zmizel, pak okolní mraky zavířily, jako by je strhávala nějaká mocná síla a pak se stejným způsobem zachovala i nepřátelská letadla – jejich dráhy se v okamžiku protly, pak se jejich obrazy nějak divně rozmazaly a pak do sebe všechny tři najednou narazily. Takovou explozi jsem ještě opravdu neviděl.

"Zpomalený záznam," zavelel jsem.

Počítač pochopil, co přesně si přeju vidět a tak jsem mohl znovu sledovat, co přesně se to s těmi letadly stalo – naše střela opravdu nejdřív zesvětlovala, pak se k ní opravdu natáhly mraky z okolí a pak jsem měl dojem, jako by k sobě natahovala i vzduch ve své blízkosti.

"Aha, tak to je ta slavná gravitační bomba," rozsvítilo se mi a v zahojených zlomeninách mě tak nostalgicky zabrnělo.

Nic jiného to totiž být nemohlo – sledoval jsem, jak se pláště lodí najednou deformují a trhají a vzpomněl si u toho na zničenou kulovitou mezihvězdnou loď. Potom už gravitační pohony lodí nedokázaly odolávat nesmírné síle a zdeformované lodi se děsivou rychlostí srazily a explodovaly. Dokonce v takhle zpomaleném podání jsem ze srážky neviděl víc, než rozmazané šmouhy. Cíl čtyři bylo místo, z kterého bylo ke každé lodi stejně daleko, pokud vás to zajímá.

"Tak a zpátky do díla," zavýsknul jsem, když počítač na místě otočil o stoosmdesát stupňů a vyrazil přímo k obloze. Střílení Cizinců mě vyloženě baví, když jsem v přesile. Počítač zřejmě taky – když jsme se dostali znova nad nepřátelskou pěchotu, snesl se s lodí jen pár metrů nad povrch a pak vyrazil plnou rychlostí. Dokonce i mně naskočila husí kůže, když jsem sledoval, co to s pochodujícími vojáky udělalo – imploze po tak rychlém odletu je strašlivá věc. Mrtváci vyletěli do vzduchu a jen málokterý to zvládl v jediném kuse. Tak matně mě napadlo, že mezihvězdná loď nejspíš zvládá daleko vyšší rychlosti, než prosté šípovité letadlo. Když jsem si uvědomil, že i letadlo dokázalo svým odletem vytrhávat stromy ze země, jenom mě podruhé zamrazilo nad představou té strašlivé síly.

"Hele, popelnice," upozornil mě Ten druhý na přítomnost dalších starých známých.

"Jsem zvědav, co udělá podtlak s nima," řekl jsem a myslím, že můj úsměv byl tentokrát vyloženě sadistický.

Počítač pochopil narážku a než se popelnice stačily vzpamatovat, už jsme nad nimi prosvíštěli.

"Hezký," okouzleně jsem sledoval, jak plášť popelnic není schopen vydržet ten šílený tah a jak na mnoha místech praská. Kdybych to nesledoval opět zpomaleně, tak by mi takové detaily ušly. Popelnice totiž tradičně vybuchovaly, jako by v každé seděla živá patrona dynamitu.

Vzápětí mě nadšení tak trochu přešlo – to když nám do lodi několikrát kopnul obligátní kuň.

"Protiletická obrana nepřátelské základny," informoval mě suše počítač a provedl manévry, jaký lidské oko ještě nevidělo – něco jako mnohonásobný protisměrný útok stranou, kombinovaný s letem v pokroucené vývrtce. Mě jen tak napadlo, že kdyby loď neměla jakési inertní pole, díky kterému se dovnitř nepřenáší žádná odstředivá síla, asi bych skončil jako marmeláda rozmazaná po celém interiéru Saladinu.

Pak, abychom se nenudili, se objevily další šípovité stíhačky a šly rovnou po nás. Jak jinak.

Během příštích několika vteřin jsem jen stačil zahuhlat, ať střelbu obstará počítač a pak už jsem jenom seděl se zavřenýma očima a snažil se z mysli vypudit vířící beztvary, ve které se okolní krajina při našich manévrech proměnila. Inertní pole nebo ne, asi bych se vybil z podoby, muset něco takového sledovat ještě chvilku. Když jsem si vzpomněl, že podle průvodce ovládáním se nedoporučuje v brýlích se Saladinem couvat, málem jsem se rozesmál nahlas – jak rád bych teď sledoval nějaké jednoduché couvání.

Samozřejmě nejde vydržet mít zavřené oči, když všude kolem vás zuří bitva. Takže jsem si stáhl řidičské brýle a vše sledoval na monitoru. Měl jsem z toho intenzivní pocit, jakože počítač nestačí zobrazovat cokoli rozumného. Nebo jsem to jenom možná já nestíhal sledovat. Možná tak napůl. Když se totiž obraz zase ustálil, byly kolem trosky, v zemi se objevilo pár čerstvých kráterů a nikdo nestřílel.

"Vyhráli jsme?" zeptal jsem se hloupě.

"Ano," prohlásil počítač a tentokrát v jeho hlase spokojený tón byl stoprocentně. "Pokud máte zájem, mohu vám nabídnout záznam akce."

Samozřejmě jsem zájem měl a tak jsem v následujících minutách shlédl tu nejšílenější bitvu, jakou kdy který člověk viděl – hodně se tam střílelo, letadla tam porušovala víc přírodních zákonů najednou a štěstí pevně stálo na naší straně. Jak jinak si vysvětlit, že se počítači povedlo sestřelit jedno šípovité letadlo tak, že doletělo až k protiletickým dělům a s výbuchem počkalo až na chvíli, kdy jím mohlo tu obranu vyřadit. Přesně tohle se ale stalo.

Pak už byla likvidace základny hračkou. Z budovy vyletělo pár popelnic a měl jsem pocit, jako by se chtěly vzdát. Počítač patrně usoudil, že na odpadky už máme v Saladinu dostačující likvidační zařízení a popelnice bez milosti rozstřílel. Pochválil jsem ho za to.

"Asi se budeme muset vrátit na orbitu, že jo," zeptal jsem se počítače, když jsem dokoukal záznam.
"Potvrzuji," souhlasil počítač a vystoupal prudce nad mraky.

***

Jen jsme se zastavili na oběžné dráze planety, čekalo nás pochvalné prohlášení Protivníka, který s námi mluvil předtím. Počítač úspěšně imitoval protivnickou řeč a zdvořile vyjádřil skromné díky nad tou chválou. Osobně jsem zadoufal, že Protivníci znají něco takového, jako je skromnost a že nás počítač právě neprozradil.

Vzápětí se ukázalo, že počítač si o Protivnících nastudoval dostatečné množství informací, aby věděl, jak s nimi mluvit, a taky se potvrdily moje obavy ohledně dalšího nasazení do boje. Protivník projevil přání, abych se zdržel a připojil se k dalšímu útoku, který je naplánovaný na zítřek na stejné planetě.

Naštěstí se ukázalo, že nemluvíme s vrchním velitelem protivnických sil – když počítač zmínil nějaké příšerné indiánské jméno s ještě podivnějším označením hodnosti, Protivník jen ztišil hlas a zamumlal něco ve smyslu, že o rozkazech někoho tak vysoce postaveného neměl ani potuchy a já nabyl dojmu, že dnes v noci bude mít zlé sny týkající se toho, jak zkřížil nějaké supertajné plány nejvyššího velitelství.

"Doufám, že se moc nevyspíš, hnusáku," zašklebil jsem se zlomyslně, když počítač ukončil spojení a nastavil kurs k naší cílové planetě.

***

Na její oběžné dráze jsme se objevili jako mávnutím kouzelného proutku. Použitím skokové technologie se zkrátka rozdíl mezi velkými a malými vzdálenostmi tak nějak stírají.

"A hele, tak tady máš odpověď na to, co ti připadalo v boji tak divné," oznámil mi Ten druhý, když jsme se po skoku trochu rozkoukali.

Přímo před námi se nad šedo zelenou planetou vznášelo cosi neuvěřitelného. Vypadalo to podobně, jako naše loď, jen to bylo pětikrát větší a tvářilo se to vyloženě vražedně.

"Tak tím se to teda vysvětluje, sakra," řekl jsem já; při tom boji před chvilkou mi totiž najednou začalo vrtat hlavou, proč nebojuje taky mezihvězdná loď Cizinců, když s tou Protivnickou to jde tak skvěle. Odpověď se teď vznášela před námi – naše loď nebyla Protivnickou obdobou té velké kulovité věci, co v ní cestují Cizinci, tou bylo právě to před námi.

"Napadlo tě to samé, co mě?" zeptal jsem se Toho druhého a v očích se mi při tom muselo zablesknout.

"Jestli se chystáš dodržet schéma "zabiju si, vyzbrojím se líp", tak to mě teda napadlo," řekl Ten druhý. Znělo to jako slova někoho smířeného s osudem.

"No musíš uznat, že s tímhle se naše šance nepoměrně zvýší," pokusil jsem se ho povzbudit. Marně.

Radši jsem se tedy zeptal počítače, jestli by bylo aspoň trochu možné tu krásnou velkou bitevní mašinu před námi si vypůjčit.

"Zpracovávám data ohledně mezihvězdných lodí Protivníků..." prohlásil počítač a víc se se mnou nebavil.

Vzápětí nás ta krásná loď kontaktovala.

Sledoval jsem na monitoru překlad konverzace a málem se smíchy neudržel – na lodi se nejspíš nacházela nějaká opravdu vysoká šarže, která si myslela, že by ji měl poslouchat celý sektor. Když počítač použil pár patřičně vyšších hodností a všeobecně známých jmen, získal jsem pocit, jako by důstojníkovi klesl hlasový fond o jednu oktávu a představitost mi živě vykreslila, jak se milý voják srazil aspoň o pět čísel. Když se lže dostatečně drze, nikdo si vás ze lhaní neodvážil podezírat – zjišťuji, že tohle pravidlo má celovesmírnou platnost.

Důstojník s uctivým zasalutováním ukončil konverzaci a počítač se mně zeptal, jestli si přeju sestoupit na povrch planety.

Přál jsem si.

***

Sestoupili jsme nad Protivnickou základnu a hned vyrazili směrem k bitevní linii. Ohromeně jsem pod sebou sledoval řady pěšáků, brodících se nějakými bažinami plnými podivných zkroucených keřů a nízkých stromů. Všiml jsem si, že všichni vojáci nejsou Protivníci, ale i mezi nimi se vyskytují početné skupiny neznámých mimozemšťanů. Dokonce jsem měl pocit, že stejný druh jsem viděl, když jsem si nedávno prohlížel pěšáky Cizinců. Tihle se ale pohybovali úplně přirozeně (aspoň si myslím, že takhle nějak mimozemšťani normálně chodí), pružinovitá chůze jim scházela.

"Jestli Protivníci nedělají to samé jako Cizinci, jen jiným způsobem," nadhodil Ten druhý.

"Jo," souhlasil jsem já, "dokonce bych se odvážil tvrdit, že vím, jak to dělají." Vzpomínka na telepatický zesilovač nepatří k mým nejšťastnějším.

Ted' ale nebyl čas zabývat se průzkumem mimozemských druhů známého i neznámého vesmíru. Během cesty k téhle planetě jsme se všichni tři shodli, že pro Jonáše budeme muset jenom se Saladinem – Protivnická loď je sice patřičně bojovnější, ale tohle bude druh akce, kde se spíš uplatní neviditelnost našeho starého dobrého

štábního vozidla. Když jsem si představil, že by mě Cizinecká obrana mohla donutit k nějakému implozivnímu manévru ve chvíli, kdy bych nakládal Jonáše, úplně mě zamrazilo.

Během našich úvah o mimozemšťanech zatím počítač spustil šifrované vysílání, kterým chceme Jonáše odhalit. Počítač k tomu sestavil speciální program, který kombinuje naše znalosti o Cizincích s technologií Protivníků a hackerskými zkušenostmi počítače. Pokud to udělal dobře, měli by se nám všichni Cizinečtí velitelé ohlásit, jako by se hlásili svému nadřízenému.

Když zapraskal první rádiový kontakt, úplně jsem zadržel dech, stejně jako Ten druhý.

"Funguje to!" zasmál jsem se úlevně vzápětí – potvrzení kontaktu se začalo ozývat jedno za druhým.

"Hele, TX16794364KJO!" zařval Ten druhý a já měl sto chutí dát se do tance. Ne snad z toho, že by Ten druhý zešlel a začal vykřikovat nesmyslná slova, to ne – na monitoru ale zrovna problesklo identifikační číslo velitele, kterého hledáme. Tedy Jonáše.

"Kde je?" zeptal jsem se počítače a musel si otřít dlaně o kalhoty, jak jsem je měl najednou nervozitou zpocené.

Počítač mi zobrazil trojrozměrnou mapu a já se zasmál potřetí – Jonáš je pár kilometrů za první linií, v otevřené krajině. Takže nebudeme muset dobývat žádnou pevnost. Vzápětí mi smích tak trochu zmrzl na rtech – to, když mi došlo, co znamenají ty nenápadné modré trojúhelníčky, blížící se z našeho směru k trojúhelníčkům červeným. Ve vojenské terminologii by to znělo asi tak, že naše strana vyslala do akce údernou skupinu, aby podpořila pěchotu v přední linii a po úspěšném provedení akce pokračovala do týlu nepřítele. Čirou náhodou přes Jonášovu četu.

"Do prdele práce, nikdy nemůže jít nic jednoduše," uhodil jsem do opěradla křesla – podle přibližného odhadu bude trvat maximálně pětadvacet minut, než budou Cizinci v první linii zdecimováni a než bude dosaženo místa, kde je teď náš Jonáš. A než bude to místo proměněno v oranici. Podle toho, co jsem věděl o taktice, se buď Cizinci stáhnou do nejbližší pevnosti, nebo naopak vyšlou všechny rezervy do boje. Ještě jinak – buď se budeme muset dostat přes další protiletectvou obranu, nebo budeme muset shánět hodně malou rakev.

"Kurva, kurva, kurva," dal jsem průchod svému vzteku ještě jednou, "nedá se nic dělat, musíme se s našimi spolubojovníky rozloučit. Jestli teda nikdo nemáte lepší nápad," s nadějí jsem se podíval po monitoru.

Ten druhý s ničím použitelným nepřišel.

Počítač mi rovnou potvrdil, že za současných podmínek bude nezbytné vyrazit na pomoc Cizincům, jestli chceme ještě někdy vidět Jonáše jinak, než na fotografii s černou páskou.

"Tak do boje," prohlásil jsem a předal řízení lodi do kompetence počítače. Je rychlejší, schopnější a z pohledu na rozmazanou krajinu se mu nezvedá žaludek.

Počítač se pořád ještě učí – rázem sestoupil tři metry nad hlavy pochodujících Protivníků (sledoval jsem, jak se hlavy vojáků zvedají a jak nám někteří mávají) a vzápětí provedl moji oblíbenou fintu – vystartoval plnou rychlostí pryč. Teď nám už mávali všichni – utrhanýma rukama i nohama.

K modrým trojúhelníčkům to bylo pět kilometrů – zvládli jsme je v jedné sekundě, během které jsme v pochodujících řadách vojáků udělali nepředstavitelné věci – mám dojem, že břicho lodi máme pokryté souvislou vrstvou zelenošedé krve, vnitřností a sem tam i nějakou obzvlášť přilnavou končetinou. Dřív bych se asi z pohledu na široký koridor, do kterého padala ze vzduchu příšerně rozervaná těla v dešti krve pozvracel, ale teď jsem se jen výborně bavil a tak trochu jsem i litoval, že nemůžeme udělat ještě pár přeletů. Ale co, nemůžu mít všechno.

Vzápětí se ukázalo, že modré trojúhelníčky jsou ve skutečnosti věrné kopie lodi, ve které sedím. A že jich je dvacet.

Měl jsem pocit, že slyším počítač hrůzou polknout, a pak mě veškeré pocity opustily – počítač se dal do díla.

Sledoval jsem na monitoru, jak se Istivě přiřadil do formace a jak se na naší lodi otevřela řada otvorů. Z každého vypadlo něco tmavého a kulatého. Následně jsme vyskočili až do mraků.

Protivnické lodi evidentně neřídí počítač, který se učil bojovat na nejdokonalejších automatických zbraních, které kdy člověk sestavil – než pilotům došlo, co se stalo, veškeré odhozené gravitační bomby explodovaly. Znovu nebylo vidět nic jiného, než zešmouhovatělá letadla, jak se srazila v jediném okamžiku, následovaném takovou explozí, jako jsem si do téhle chvíle neuměl představit. Termonukleární výbuch, se kterým se s námi rozloučil Drobek, byl proti tomu pouhá navlhlá prskavka; kilometr čtvereční kolem formace se proměnil v páru, z pochodujících vojáků nezbylo vůbec nic a i s naší lodí to nepěkně hodilo.

Ani já, ani Ten druhý jsme nebyli schopni nic říct – jen jsme s otevřenou hubou zírali na zdejší právě vytvořenou imitaci Grand Canyonu.

Pak se na obrazovce objevily další dvě Protivnické lodi a pustily se do nás. Počítač se ale zničením dvacítky nepřátel najednou dostal do té správné nálady – mraky se vrhly do prostoru, kde jsme ještě před pikosekundou byli my a to už ze všech zbraní létal zelený oheň.

Protivniční piloti ale taky nebyli žádná ořezávátka – ten, po kterém jsme stříleli, stihl skoro uhnout. Jeho smůlou bylo, že ve válce se na skoro nehraje. Jeho loď se sice nedokázala rozloučit s tak impozantním ohňostrojem, jaký se povedl dvacítkě jeho kolegů, ale i snaha potěšit.

Druhý pilot jasnoživě pochopil, že by nás měl sundat co možná nejdřív a tak použil gravitační bombu.

Jak jsem řekl, počítač se zlepšuje každou bojovou zkušeností. Než jsme tedy stihli s Tím druhým zařvat, napálil to ze všech hlavní přímo do té tmavé koule. A co čert nechtěl, odmrštilo ji to zpátky k jejímu majiteli.

"To je sraček!" zahlekal Ten druhý, když z kokpitu lodi pod vlivem gravitace vystříklo něco šedomodrozeleného. Loď se rozpadla vzápětí. Já si už dřív všiml, že gravitační pole bomby nepůsobí stejně rychle na všechno ve svém okolí – tahle si jako první cíl očividně vyhlédla pilota. Na jakém principu to pracuje, mi bylo vyloženo ukradené.

"Víc vás není?" zavrtěl jsem pohrdavě hlavou, když jsem se rozhlédl po prázdné obloze.

Měl jsem držet hubu.

Vzápětí se kolem nás prohnilo asi deset podivně tvarovaných disků, z kterých výboje červenožlutého světla doslova pršely. Až mi zatrnulo, když se loď několikrát otrásla – před výboji nedokázal uhnout ani náš superpilot počítač. V příští pikosekundě se o to samozřejmě pokusil a mě přeběhl mráz po zádech podruhé – disky dokázaly sledovat každý náš pohyb. Pak, aby toho všeho nebylo málo, přišel starý známý kůň a do lodi mi našťavaně kopnul oběma zadními nohama.

"To byla Protivnická protivzdušná obrana," informoval mě tak laxe počítač, ale měl jsem dojem, že slova dává dohromady jen těžko, jako by se musel soustředit na důležitější věci.

"Nějaké škody?" chtěl jsem vědět.

"Nerušte, prosím," naskočil na monitoru rudý nápis a veškeré servisní obrazovky, až do téhle chvíle zobrazující události na bojišti, potemněly.

"No co to...?" zařvali jsme s Tím druhým současně.

Chňapl jsem po řidičských brýlích a málem si mikrofonem vypíchl to žluté oko. Přitiskl jsem si je na oči a zjistil, že nákladový prostor naší lodi je celkem nudně zařízený – brýle zase zobrazovaly to, co ukazují krystaly na Saladinu – počítač nezvládá přenášet signál ze senzorů lodi.

Takže momentálně probíhající nejtěžší bitvu, jaké jsem se kdy zúčastnil, jsem strávil tak, že jsem seděl nehnutě v křesle, zíral na nápis na monitoru a na nervy by mi šlo brnkat jako na kytaru. Každou chvíli mohla naše loď skončit rozstřílená na milión kousků, v téhle chvíli už jsme mohli být vlastně v zajetí, ale já musel jen sedět v Saladinu a čučet do zdi. Proti tomuhle pocitu musí být stání před popravčí četou vyložená zábava.

Když to trvalo už pět minut, neovládl jsem se a pokusil se získat jakékoli informace třeba i násilím. Počítač ale odpojíl i veškeré ovládací prvky, takže jsem mohl klávesnicí mlátit, jak jsem chtěl.

"Zasraný inertní pole," nadával jsem, "kdyby ho nebylo, aspoň vím, že máme loď zabořenou v zemi." Že bych měl současně páteř a všechny kosti rozlámané na malé kousíčky a vnitřnosti by mi volně vytékaly ušima, mi bylo v tu chvíli srdečně jedno.

Ve chvíli, kdy jsem cítil, že v následující vteřině začnu nezvladatelně řvát, se monitory náhle rozjasnily, nápis na tom hlavním zmizel a počítač se ozval jasným hlasem: "Omlouvám se za chvilkovou nepřítomnost, veškerá výpočetní kapacita byla nutná pro zvládnutí nastalé situace."

"Bitvu jsme vyhráli," pronesl po krátké odmlce.

"Záznam," hlesl jsem.

Vzápětí jsem zalitoval, že lidstvo zaniklo. Kdybych mohl libovolných pět vteřin záběrů použít ve filmu, vysloužil bych si v Hollywoodu bohatství a slávu až do konce života.

Počítač dělal takové věci, až z toho zůstával rozum stát. Například výbojům z disků se bránil tím, že je *odrážel* našimi vlastními výstřely. Ve chvíli, kdy v tom získal praxi, je začal odrážet tak, aby odkloněné výboje i zasáhly cíl. Kdybych to neviděl, nevěřil bych. I takhle jsem si inkriminované záběry pustil třikrát, než jsem plně uvěřil vlastním očím.

Mezi další zajímavé manévry počítače patřilo i využití toho implodujícího efektu náhlého zrychlení – podařilo se mu tak zlikvidovat tři disky – prostě je tímhle způsobem vmanévroval do palby té pozemní věci (koně).

Jako nejzajímavější mi ale přišlo to, že zničehonic dva disky zaútočily proti téhle protivzdušné obraně. Vyžádal jsem si komentář a rázem byl v pokušení počítači vykat – během boje získal nad pilotovanými stroji kontrolu a dokázal je na chvíli řídit jako dálkovým ovládáním.

"Tak proto potřeboval veškerou kapacitu," pochopil jsem konečně a dvakrát se počítači omluvil, že jsem mu mlátil do klávesnice.

Když počet diskovitých letadel poklesl na polovinu, stala se z bitvy rutina – počítač je vyřídil jeden po druhém a pak se ještě zaměřil na těžce poškozené pozemní dělo (ve skutečnosti to byly děla čtyři, čili dva páry koní) – i po nich zbyly moc hezké krátery.

"A jak jsme na tom my se škodama?" zeptal jsem se znovu.

"Jedno dělo vyřazeno z provozu, pravé křídlo má porušený plášť a několik systémů pracuje díky záložním drahám dat," sečetl počítač veškerá příkoří, která se nám stala, "Bojeschopnost na devadesáti osmi procentech."

"Tak to jsme dopadli vyloženě skvěle," řekl jsem já.

"Blíží se k nám ovšem další posily," zchladil mé nadšení počítač.

Nechal jsem si přednést, z čeho se skládají a jen přezíravě mávl rukou – Protivníkům na téhle planetě očividně došly síly.

"Tak a teď se pobavíme s těmi druhými," zavelel jsem a loď vyrazila směrem k Cizinecké straně fronty. Samozřejmě hezky nízko nad vojáky a plnou rychlostí.

Počítač zjevně začíná uvažovat stejně jako já a mstí se, kde může.

"Jaký pán, takový krám," pronesl Ten druhý.

Jen jsem nad tím otřepaným rčením obrátil oči v sloup.

***

Dotáhl jsem si pevně popruhy a nasadil řidičské brýle – záchranu Jonáše budeme muset opravdu zvládnout jen v Saladinu a ten jaksi postrádá výhody inertního pole.

Přesvištěli jsme nad zákopy Protivníků (a svým průletem vyrobili jeden taky moc pěkný) a zastavili pod mraky nad liniemi Cizinců.

"Připravte se na výsadek," pronesl počítač velitelsky.

Já se zakousl do gumového chrániče, založil si ruce pevně na prsou a tím byly přípravy dokončeny.

Loď provedla něco jako urychlený volný pád a zůstala viset dva metry nad nějakým podivně tvarovaným zákopem Cizinců. Na rozdíl od Protivníků se na nás neotočila ani jediná hlava – mrtváci stáli v palebných postaveních a stříleli jako dobře promazané stroje výboj za výbojem.

Počítač vypnul inertní pole a z pneumatik Saladinu by se zakouřilo, jak prudce počítač zaakceleroval (kdyby ovšem ta kola nebyla dokonale přilnavá). Takhle jsme se odpíchli jako nakopnutí a vyletěli otevřeným průlezem lodí. Než jsme dopadli, zmizela loď vysoko v mracích.

Náš dopad byl vyloženě stylový – padli jsme přímo na jeden ze zákopů a když jsem se podíval v brýlích podlahou, viděl jsem skládající se mrtváky z rozdrženými hlavami.

Pak jsem mrkl do zadu a troufám si tvrdit, že takové gejzíry bláta, jako do vzduchu zvedla naše kola, ještě nikdy nikdo nevytvořil.

Pak se v jediném okamžiku vynořil plamenomet, vulcan i kanón.

První dávka z vulcanu rozšvihala na mrňavé kousky takové divně tvarované aerodynamické vznášedlo (vypadalo to jako starý známý pancéřák, jen to bylo menší a mělo to průhledná okna) – podle dat z Cizineckého počítače v takových strojích sedí velitelé, kteří řídí mrtváky v dohledu. Pokud z nich uděláme fašírku, nikoho řídit nebudou.

A taky že ano – místo toho, aby mrtváci obrátili své paprskometry proti nám, dál normálně stříleli ze zákopů proti Protivníkům, kteří se k nám s bojovým řevem blížili. Když byli útočníci na padesát metrů od naší současné pozice, projevil počítač spravedlivý úsudek a pustil se i do nich.

Koukl jsem na monitor a viděl, jak dva velké červené trojúhelníky náhle mění směr a začínají se přesouvat směrem k nám. Jen tak pro zajímavost – ty trojúhelníky značí dvacetičlenné svazy bílých pancéřáků a v armádě Cizinců mají podobné postavení, jako v lidské armádě tanky. Jelikož počítač bohužel nedokáže současně dokonale řídit jak loď, tak Saladin, mohly by nám pancéřáky i pořádně zavařit. Taky proto jsem zvolil jako místo výsadku přesný střed mezi těmi dvěma svazy.

Další problém byl v tom, že Jonášova jednotka se nachází jen kilometr od naší současné pozice a je pravděpodobné, že Jonáš jako velitel bude sedět v něčem podobném, jako právě rozšmelcoval vulcan. Tudíž bude záhodno, aby kolem bylo co nejmíň živo, až budeme Jonáše nakládat. Počítal jsem totiž i s tím, že Jonáš bude v podobném stavu, jako já, když jsem ho Cizincům předal a že tudíž s námi nebude chtít dobrovolně. Což znamená, že by mohlo dojít i na opuštění Saladinu a při tom bych opravdu nechtěl žádné obecenstvo. Proto jsme teď neujížděli přímo k cíli, ale snažili se pobít co nejvíc vojska. A že nám to šlo.

Plamenomet zákopy doslova proplachoval ohněm, granátomet měnil pěšáky na akrobatické letce a vulcan dělal s těly takové věci, že rozum zůstával stát.

Viděl jsem, jak dávka z vulcanu čistě odřízla jednomu mrtvákovi hlavu a ještě plna energie rozprášila vnitřnosti Protivníka za ním.

Viděl jsem, jak granát urazil jednomu neznámému mimozemšťanovi hlavu a vybuchl až v břicho jeho kolegy.

Viděl jsem, jak počítač dáváku napalm s chirurgickou přesností a nebylo mi z toho dobře – mrtváci s hořícími obličejí nevypadali jako něco, na co byste se chtěli dobrovolně dívat.

Viděl jsem, jak se pod našimi koly sesouvají stěny zákopů a jak radlice rozřezává na kusy těla vojáků, když se Saladin ze zákopů dostával.

Říkám sice "viděl jsem", ale zas taková pravda to není – bláto smíchané s krví, popelem a vyhřezlými vnitřnostmi nám stříkalo od kol takovým způsobem, že to vypadalo, jako by tu sračku na Saladin někdo soustavně lil. Přes před se navíc, jako zpestření, občas sklouzla mrtvola, kterou jsme nabrali hezky čelně – aerodynamický tvar stroje k takovým věcem mrtvol vyloženě nutil.

Saladin mezi zákopy doslova tancoval, jak se počítač snažil využívat jeho obrovskou hmotnost jako další nástroj smrti – měl jsem tak na výsledek našeho počínání výhled jako z kolotoče.

"No tohle," nevěřícně jsem zakroutil hlavou, když jsem na jednom jezírku spatřil pohupovat se samotnou, ohořelou, lidskou hlavu. Nikdy jsem nevěděl, že hlava může na vodě plavat.

"Třeba to byl původně policajt," pokusil se podivný jev vysvětlit Ten druhý.

Pak nás humor přešel.

Tankové posily Cizinců dorazily ve chvíli, kdy se na monitoru rozsvítily další trojúhelníčky – tentokrát modré pro Protivníky. Nějaké posily evidentně dorazily i jim.

"To jsou ty malé lodě," vykřikl Ten druhý a já si kvůli němu málem ukousl jazyk. Jako bych to neviděl sám.

Už už jsem čekal, že se všechny stroje pustí do nás, ale naštěstí se to nestalo – dílem určitě proto, že Saladin je neviditelný.

Tím nechci říct, že bysme si tam jen tak stáli a měli svatý klid. To by situaci vůbec nevystihlo. Když řeknu, že kolem vypuklo obligátní peklo, bude to přesnější.

Z pancéřáků začaly létat prudké výboje, protivnické lodi se zachovaly podle stejného schématu a země okolo Saladinu se začala doslova vypařovat. Počítač ovšem nelenil a pustil se tvrdě do manévrování. Bohužel, ani superdokonalé štábní vozidlo nemá manévrovací schopnosti průměrné mimozemské lodi. Během pěti vteřin nás zasáhla řada výbojů, až mi hlava poletovala sem a tam.

"Navrhují ústup," vykřikl jsem a zas jednou ucítil na jazyku krev. Z prokousnutého jazyka.

Počítač usoudil, že s takovou armádou se nemůžeme měřit, zatáhl ve zlomku sekundy veškeré zbraně a nejkratší cestou doslova vystřelil z bojiště. Ve skutečnosti ani ne tak proto, že se objevila přesila, jako proto, že jsme všichni doufali, že se na nás obě válčící strany vykašlou, když se budou moci pustit do sebe navzájem.

Naštěstí se ukázalo, že počítači to po strategické stránce myslí stejně dobře, jako po každé jiné. Skoro nikdo si našeho odjezdu nevšiml.

Skoro.

V páteři mi prudce zakřupalo, jak Saladin uhnul před výboji z jednoho pancéřáku jen proto, aby nás výboje z toho druhého zasáhly naplno do zádi. Chtěl jsem se podívat, co na to krystalová vrstva, ale kdyby se Saladin prudce cukl ve chvíli, kdy mám hlavu vytočenou dozadu, asi by to bylo to poslední, co bych v životě viděl.

"Tihle nám pokoj nedají," vypravil ze sebe Ten druhý a já bych ho v té chvíli nejradši proklel – každou chvíli si můžu spolknout vlastní ukousnutý jazyk a on se tu snaží předestírat úplně jasné věci. Bohužel, ze strachu o ten jazyk jsem mu nemohl říct, aby zavřel hubu.

Počítač se konverzací s Tím druhým taky nezdržoval, místo toho vystrčil kanón a nasadil průbojné granáty. Pancéřáky se bohužel držely za naší zádi bok po boku a tak granáty se zasyčením sklouzávaly po jejich pancířích. Dobře jsem si pamatoval, že tyhle věci jsou zranitelné z boku. Ale jak se tam dostat.

Myšlenkové pochody počítače se ubíraly naprosto stejným směrem, bohužel. Bez jakéhokoli varování náhle vytočil přední kola o pětáctýřicet stupňů a prudce zabrzdil. Kdo kdy dostal smyk na kluzkém ledě, ví, jak hnusný pocit to je. Z nově nabyté zkušenosti můžu říct, že se to nedá srovnat se smykem v třísetunové bestii, po které pálí dva mimozemské tanky. A kterou řídí šílený počítač.

Další dávka granátů se smýkla po předních pancířích vznášedel, pak nad střechem našeho stroje vyskočil plamenomet a vychrlil dva gigantické plivance. Takový napalm letí strašlivou rychlostí – přesto na monitoru zablikalo slovo FORSÁŽ dřív, než oheň zasáhl své cíle. Vyrazili jsme na plný plyn a mě se udělaly mžítka před očima – kdybych mohl jasně myslet, s láskou bych si vzpomněl na přetížení při startu raketoplánu – oproti tomuhle bylo jako pohlazení od maminky.

Jak byl počítač bezohledný při řízení, tak byl efektivní. Než se pravý pancéřák vzpamatoval, dostal se nám jeho bok do střeleckého postavení.

Smršť průbojných granátů prosekala do odhaleného boku řadu děr dřív, než se pancéřák stačil otočit. Než stačil vybuchnout, poslal mu počítač do útrob ještě dávku tříštivých granátů. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že to udělal jen pro ten pocit. Pancéřák vybuchl opravdu nádherně.

Vzápětí se ukázalo, že kolega pilota, který nás právě opustil, je stejný šílenec, jako můj počítač. Ještě než dopadly trosky, vyřítil se přímo proti nám. Samozřejmě při tom nezapomněl střílet.

Tentokrát jsme dostali několik zásahů ze předu a tak jsem mohl sledovat, co to s krystalovou vrstvou dělá – někdy výboj jen sklouzl, ale častěji malou plošku povlaku nehezky odpařil.

Tím počítač nejspíš našel.

S hrůzou jsem si vzpomněl na pomenší automatické stroje z pouště, se kterými si Saladin tak rád pohazoval. Teď to vypadalo tak, jako by si počítač chtěl pohrát s něčím větším.

S pancéřákem.

Od kol našeho stroje vylétly gejzíry špinavé vody, bláta a rozmixovaných těl a ve vzduchu se smísily s jemným deštěm, který zrovna začal padat.

"Ne!!" zařval jsem v smrtelné hrůze, když příd' pancéřáku v mých brýlích prudce narostla.

Následně se ukázalo, že jsem počítač odhadl špatně v tom, že se nechystal do cizího stroje narazit. V odhadu jeho mentálního stavu jsem se ovšem nespletl.

Všechna kola se ve zlomku sekundy otočila tak, že najednou mířila o devadesát stupňů jinam, než jsme jeli. Saladin to otočilo rovněž ve zlomku sekundy a rovněž o devadesát stupňů.

Pokud něco takového provedete s věcí, která se řídí vysokou rychlostí, dopadne to jediným možným způsobem.

Udělalí jsme salto přes střechem, pak druhé a ještě jedno. A další. Stačil jsem ještě zaznamenat, že pancéřák samým překvapením nestříl a pak mi náhle z úst vytryskla dnešní snídaně. Zjišťuji, že zvracet v rotujícím štábním vozidle je krajně, opravdu krajně nechutné.

Když pak vozidlo dopadne zpátky na kola (nezůstali jsme ležet na střeše!), je to ještě horší.

Počítač si ovšem hrůzností v Saladinu pranic nevšiml, a místo toho se plně věnoval dokončení manévru. Salta byla samozřejmě dopředu naplánovaná a propočítaná. Proto jsme ve chvíli, kdy se kola dotkla země,

prudce vyrazili kupředu, přesně do pravého úhlu od směru, kterým jsme se plnou rychlostí řítili ještě před chvílí. Proto se nám taky podařilo vyrobiť úhlednou perforaci do boku zbývajicího pancéřáku. A proto nás taky následná exploze málem znovu otočila ve vzduchu. Jen tak pro zajímavost, pancéřák jsme zničili z dálky necelých dvou metry.

Pak Saladin na místě zastavil.

"Fujtajl, to je neuvěřitelný hnus," otrásl se odporem Ten druhý, zatímco já si protíral oči.

"Jestli tohle uvidí Jonáš, zůstane dobrovolně v armádě," souhlasil jsem já a požádal počítač o zhodnocení situace.

Když jsem se dozvěděl, že honičkou s pancéřáky jsme trochu uhnuli z kurzu, bleskově jsem se odpoutal z křesla a vrhl se do sprchy. Podle hrubého odhadu mám tři minuty, než dorazíme na místo. Za tu dobu musím být dokonale čistý. Pokud se mi to nepovede, už nikdy nedonutím Jonáše, aby si vyčistil zuby.

***

"Vizuální kontakt," prohlásil počítač ve chvíli, kdy jsem si přes hlavu přetáhl čisté triko.

***

Hodil jsem na sebe novou neprůstřelnou vestu, skočil do křesla a děkoval neznámým německým inženýrům za to, že protéza se nemusí sundávat ani při sprchování.

"Teď opatrně," zavelel jsem, když mi počítač ukázal další dva pancéřáky, stojící před seřazenou jednotkou mrtváků v maskáčích. Kromě nich, těch dvou pancéřáků (zelených) a jednoho podlouhlého předmětu vznášejicího se nad zemí tam bylo už jen povědomé vznášedlo s průhledným kokpitem.

Počítač mi přiblížil přední sklo toho vznášedla, ale díky nějaké antireflexní úpravě se nedalo poznat, jestli postava sedící uvnitř skutečně je Jonáš.

Nikdy jsem ničemu nechtěl věřit víc.

***

"Zkus ho nejdřív kontaktovat," přikázal jsem počítači.

"Myslíš, že to má cenu?" zeptal se Ten druhý.

"Ani ne, ale náhoda je svině," odpověděl jsem. Ve skutečnosti jsem ale nevěřil, že by Jonáš byl sám sebou a mohl se nám dobrovolně vzdát. Desetileté děti nebývají dobrými veliteli, dokud jim nějak neupravíte mozek.

Dopadlo to přesně tak, jak jsem čekal – podle počítače se mu podařilo navázat kontakt, ale žádnou odpověď jsme nedostali. Tedy, jak se to vezme.

Oba zelené pancéřáky najednou vyrazily šikmo do stran a mrtváci strhli pušky ze zad jako jeden muž.

"To není dobré," prohlásil Ten druhý.

"Otoč to," nakázal jsem počítači já – se zelenými pancéřáky bychom si poradili, ale jejich explozivní schopnosti jsou takové, že bychom při tom mohli lehce zlikvidovat celou jednotku mrtváků i s jejich velitelem, pokud bychom se do boje pustili takhle blízko.

Saladin se protočil na místě a plnou rychlostí vyrazil směrem, odkud jsme přijeli. Tentokrát jsem byl rád, že pancéřáky jsou rychlejší než my – potřebovali jsme je jen odlákat a ne jim ujet.

Řada výbojů nám zabubnovala po plášti, až se Saladin zachvěl.

"Bezpečné vzdálenosti dosaženo," prohlásil počítač a zopakoval otočku na místě – nějak se v tom vyžívá, nebo co. Kdyby se mi při tom nezvedal žaludek, taky bych takový manévř ocenil.

Plamenomet si dvakrát žhavě odplivl a kanón si odkašlal – pancéřáky k nám byly bohužel opět v nevýhodném postavení, takže granáty sklouzly.

"Škoda, že jsme radši nevzali Salazar," povzdechl si Ten druhý, "vsadil bych se, že vibrační mina by nesklouzla."

Já se k jeho planým teoriím nevyjadřoval a jen jsem se zaťatými zuby pozoroval taktickou situaci na obrazovce – vypadalo to, že se stihneme dostat pancéřákům do boku, ale narůstalo nebezpečí, že se taky stihneme vrátit moc blízko k Jonášově jednotce.

Bohužel, štěstí nám nějak nepřálo – pancéřáky pochopily, kde je jejich slabé místo a díky svým manévrovacím schopnostem korigovaly svoji polohu tak, aby k našemu kanónu byly pořád čelem. Počítač pokoušel neustále štěstí a sázel do nich jeden granát za druhým. Sklouzl každý bez výjimky.

"Co teď, sakra," zavrčel jsem, když jsme zase provedli otočku na místě a vrhli se zpátky do směru, odkud jsme právě přijeli, protože už jsme zase byli moc blízko Jonášovi. Nebyl jsem si jistý, ale měl jsem pocit, že jedeme v brázdě, kterou jsme v bahnitě zemi vytvořili při předchozí cestě.

Potom najednou počítač udělal půlobrat, až bahno vystříklo na pět metrů do vzduchu. Když bylo zase vidět ven, došlo mi, že se řítíme přímo na jeden z pancéřáků a pereme do něj nepřetržitou palbou ze všeho, co máme. V okamžiku jasnozřivého pochopení (nebo čeho) mi došlo, co počítač napadlo – právě prováděl napodobeninu

manévru, který znám ze starých akčních filmů. Tam se občas dva největší frajeři posadili do aut a na plný plyn se vyřítili proti sobě. Ten, který uhnul první, prohrál. Po zbytek svého života pak byl znám jako srab, nula, zbabělec a tak podobně. Žádná slušná ženská s ním nechtěla nic mít a ty neslušné se mu přímo vysmívaly. Chlapi si před ním uplivovali a děti na ulici se mu smály nahlas. Tedy, takhle jsem si to vždycky představoval aspoň já, v těch filmech se o tom taktně mlčelo. Nicméně teď jsem měl pocit, že počítač si celou situaci vykládá úplně stejně – vůbec, ale vůbec to nevypadalo, že by chtěl uhnout. Ten malý zbyteček zdravého rozumu a optimismu, který mi zůstal, se mě snažil přesvědčit, že počítač určitě neprojede útočícím pancéřákem jen proto, aby se mu později nějaké dítě nevysmálo. Že zkrátka má nějaký plán.

V následujících vteřinách jsem pochopil, že počítač opravdu má plán. Mělo mě to napadnout dřív – jestli pilot v pancéřáku není kamikadze, tak zkrátka nemá šanci vydržet s nervy víc, než inteligentní počítač. Věřte, že to vím – mě osobně nervy tekly proudem, o Tom druhém taktně pomlčím. Jeho ječení bodalo v uších.

Pak pancéřák prudce uhnul a udělal tak největší chybu svého života. I když se neuvěřitelně rychle pokusil znovu otočit tak, aby nám nevystavoval bok, nemohl to stihnout. Ne proti našemu počítači. Mě jen tak mlhavě napadlo, jaké máme štěstí, že pancéřák neuhnul úkrokem do strany (nevěřím, že by to s antigravitačním pohonem nešlo, pilot spíš zpanikařil, jak se na něj řtilo cosi neviditelného, čemu od kol odstříkovaly gejzíry vody na metry daleko) a pak už jsme letěli. Počítač samozřejmě musel využít příležitosti, která se nám už nikdy nemusela naskytnout a tak vypálil z kanónu ve chvíli, kdy byl bok pancéřáku od jeho hlavně snad jen pár centimetrů daleko. Výbuch nás tak zasáhl silou, jakou Saladin nepocítil od chvíle, kdy byl v Kalahari napůl zničen.

Něco strašlivého mnou v křesle smýklo, chránič zubů mi se odrazil od monitoru, moje levá ruka mě praštila do obličeje a přerazila mi nos a pak jsem se odporoučel do bezvědomí, provázen podobným zvukem, jako by mi od sebe odskočily všechny obratle.

Probudil mě vysoký pulsující tón, z kterého bodalo v hlavě. Když jsem si přitiskl dlaně na uši, přestal.

"Omlouvám se za nešetrné probuzení, ale myslím, že bude lepší, když budete vzhůru," řekl počítač. Napadlo mě, že tak brutálnímu způsobu křičení omdlělých se musel kdysi dávno přiučit od Jonáše.

"Jaká je situace?" zachroptěl jsem a otřel při tom čerstvou krev z obrazovky. Podle hnusného pocitu mezi očima jsem věděl, že původně všechna patřila do mého nosu.

"Druhý cíl byl zlikvidován před pěti vteřinami," nahlásil počítač.

"Výborně," zahučel jsem a za nic na světě jsem nechtěl vědět, jak jsme to dokázali. Kdybych uslyšel o dalším výbuchu z blízka, mohlo by mě to možná dodatečně zabít.

"Jaké jsou škody?"

"Krystalová vrstva je nespojitá, jelikož byly vyčerpány zásoby z úložných mezer. Dále došlo k narušení jednoho uložení kola, ale to je možno automaticky korigovat. Nic jiného se nám nestalo," přešel počítač zpět do žoviální mluvy.

Následně jsem zjistil, že nejenom já dokážu svými optimistickými řečmi přivolávat problémy.

Jestliže dřív nám do Saladinu občas kopal kůň, tentokrát to muselo být něco jako hodně nasraný slon s okovanými nohama.

A spíš nám na Saladin tak jako dupnul, než by do něho kopal.

Kdybych měl v té chvíli jazyk mezi zuby, ukousl bych si ho stejně snadno, jako by mi ho uřízli skalpelem. Takhle se mi do něj jen zařizly extra velké úlomky skloviny. Do krku mi setrvačností vyskočil žaludek, koleno jsem odporně silně nabral spodek klávesnice a ruce mi vyskočily ke stropu, jak Saladin na místě poskočil. Ještě jsem stačil zahlédnout, jak všude kolem vyšplíchla voda a bahno do takové výšky, jako by náš stroj právě spadl na zem z deseti metrů.

Pak zhasla světla a všechny monitory potemněly.

Já potemněl též.

***

Netuším, jak dlouho jsem byl mimo sebe. Něvěděl to ani Ten druhý. Počítač možná ano, ale nedával nám to znát – všude byla pořád tma, kterou nerušila jediná kontrolka. Červeně žhnoucí světélka bych teď přivítal s opravdovým nadšením.

"Zkus si nasadit brýle, ty by fungovat měly," navrhl Ten druhý.

Na jednu stranu to byl příšerný nápad – nasazovat si dobře přiléhající předmět na zlomený nos nemůžu nikomu doporučit.

Na druhou stranu to taky nebyl dobrý nápad – když jsem překonal bolest z nosu, zjistil jsem, že v kruhu kolem nás stojí mrtváci. Neměl jsem si jak to ověřit, ale měl jsem pocit, že jsou to ti z Jonášovy jednotky. Poprvé jsem viděl i mrtvácké dítě – vypadají stejně jako dospělí, se strhanými rysy a černožlutým obličejem. Jen jsou jim velké uniformy a z pohledu na ně se mi dělá zle.

Pak jsem zahlédl i velitelské vznášedlo a to mi moji domněnku potvrdilo. Opravdu tu stojíme tak dlouho, že se k nám stačila jednotka přesunout. O kus dál jsem uviděl ten podlouhlý stroj. Teď mu ze zad trčela parabolická anténa a já měl neblahé tušení, že není určena k přijímání televizního signálu. Spíš jsem si byl jistý tím, že dokázala nějak vygenerovat výboj, který zarazil Saladin na půl metru do země a ještě jen tak mimochodem byla

schopná usmažit jeho veškerou elektroniku. Není příjemné, když na vás takové věc míří poté, co předvedla své schopnosti.

Vzpomněl jsem si na několikrát připomínaný fakt o atomovém dělostřeleckém granátu – osazenstvo Saladinu jej dokáže přežít, ale stroj samotný se stane nepojízdným. Nabyl jsem jistoty, že zrovna hledím na mimozemský vrhač jaderných dělostřeleckých granátů.

Radši jsem se podíval jinam.

Mrtváci kolem stáli jako někdo, kdo se pokouší na střeše Saladinu vyvolávat duchy. Nedrželi se pravda za ruce, ale zato na nás mířili svými puškami. Sice jsem věděl, že mi nedokážou ublížit, pokud jsem uvnitř, ale tak jistý jsem si tím zase nebyl. Připomněl se mi můj sen z Cizinecké mezihvězdné lodi a zvláště se mi ukázal obrázek, v němž se Singhaino vozidlo rozpaluje do bílého žáru. Teď jsem si byl téměř jistý, že soustředěná palba z několika mimozemských pušek by časem dokázala plášt' vozidla taky pěkně zahřát. I kdyby jim to mělo trvat pár dní.

Ne, že bych se bál, že tady budu čekat tak dlouho. Přivolané posily tady můžou být během několika minut.

"Sakra, probud' se!" řval jsem ve směru, kde jsem tušil temný monitor.

Věřte nebo ne, ono to zabralo.

Nejdřív se všude kolem mě rozzářila malá rudá světélka.

Pak většina z nich přešla do jasně oranžové.

Pak až na pár výjimek zezelenala a jejich bodavá záře byla pohlcena záplavou jasného světla ze stropního osvětlení.

Potom konečně ožily i monitory a počítač promluvil: "Několik záložních systémů vyřazeno, převádím toky dat..."

Stejně jako tehdy na dně Innu, i teď mluvil podivně trhaně. Jako by se zrovna probudil, nebo vstal z mrtvých.

"Počítači...", začal jsem.

"Později," řekl počítač mrazivým hlasem a na monitoru naskočil obraz mimozemského vrhače granátů.

Tak šílenou směs střel, jaké následně Saladin vyplivl, jsem ještě neviděl. Když jsem v brýlích pohlédl na strop, spatřil jsem, jak kulky z vulcanu létají *skrz* obrovské plivance ohně. Granáty se ohni vyhýbaly, ale jen těsně.

Tentokrát to opravdu nemohlo trvat déle, než onu pikosekundu, než všechna ta žhavá a průrazná smrt dorazila ke svému cíli.

Parabolický talíř se zachoval jako úplně obyčejný porcelánový a rozletěl se v dešti malých ostrých úlomků. Těleso stroje bylo nárazy granátů zvednuto do vzduchu a vrženo do dálky.

"Nemějte obavy, střílím do nejpevnějších částí stroje," prozradil mi počítač. Na monitoru naskočilo taktické znázornění situace a já sledoval, jak je zneškodněný vrhač nepřetržitou palbou posouván až za oranžovou hranici, která znázorňovala bezpečnostní prostor kolem Jonáše.

V momentě, kdy stroj tuhle čárkovanou čáru přerušil, dostal do těla přímý zásah salvou kinetických granátů.

Oslnivě se zablesklo.

Já si jen stačil pomyslet, že jestli výbuch zabije Jonáše, osobně přeprogramuju samoučící počítač kladivem, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.

Následně se ukázalo, že počítači nemístně křivdím. Nemůžu sice říct, že by všichni mrtváci zůstali naživu, ale to jen proto, že už všichni mrtví jsou. Jinak se ani jedinému nic nestalo. Taktéž Jonášovo vznášedlo dál dostávalo svému jménu a viselo ve vzduchu.

Pak počítač řekl: "Z okolního prostředí jsem vysledoval vliv cizí střely na místní faunu a určil bezpečnou hranici, Jonáš byl v bezpečí." Chtěl jsem na něj zařvat, že z nějakého blbého mimozemského čolka (který mohl klidně do pěti minut chycípnout na rakovinu) nemohl poznat, co to udělá s malým děckem. Chtěl jsem okamžitě převzít kontrolu nad Saladinem a smazat jeho umělou osobnost. Chtěl jsem udělat daleko horší věci, ale neudělal. Nevím proč, ale pořád jsem si byl stoprocentně jistý, že počítač je na mojí straně a že nikdy nedopustí, aby se mi něco stalo. Mně, ani nikomu, komu ublížit nechci. A moje instinkty mě zatím dostaly ze všeho, do čeho jsem se kdy dostal.

Takže jsem se jenom pohodlněji rozvalil v křesle a rozhlédl se kolem dokola.

Kdyby byl povrch Saladinu průhledný, mohlo to vypadat, že zabím pohledem. Ve skutečnosti se jenom vulcan začal soustředit na okolostojící mrtváky. Zjistil jsem to až později, ale počítač zakroužil kulometem dokola za nepřetržité palby tak rychle, že každý mrtvák dostal do hlavy přesně dvě kulky. Když uvážíte kadenci vulcanu, bude vám dělat přijmutí takového stupně přesnosti střelby opravdu nemalé obtíže. Já se nepozastavuju už nad ničím.

Než první mrtvák dopadl na zem, byli všichni vyřazeni z boje. Jejich rozšlehané, tmavé mozky popadaly do vody, následované potrahanými maskovacími helmami. Zjišťuju, že mrtvácky mozek ve vodě plave.

"A teď sakra opatrně," řekl Ten druhý.

"A teď *sakra* opatrně," řekl jsem já.

"Já vím," řekl počítač a dvakrát vystřelil.

***

Než kulky zasáhly vznášedlo, zavřel jsem oči.

Když se ozval tlumený, čvachtavý náraz, zase jsem je otevřel.

Vznášedlo se líně pohupovalo na hladině blízkého jezírka a jinak nedělalo nic.

"Teď je to na vás," řekl počítač a myslel tím mě.

Sundal jsem brýle, odpoutal se z křesla, do ruky vzal brokovnici a vyskočil průlezem do bahna. Díky akutnímu nedostatku času bos, bez kalhot, jen v trenkách, triku a vestě.

"Jestli tě takhle uvidí emzáci, možná všichni pomřou smíchy," nadhodil Ten druhý, když mi kalná voda vystříkla mezi prsty u nohou.

Nedbal jsem této lákavé možnosti a co nejrychleji se rozběhl k havarovanému vznášedlu. Bylo daleko chladněji, než jsem čekal, přesto se mi ale po čele řinuly vodopády potu a tak neurčitě jsem přemýšlel, jestli jsem do sebe neměl hodit kinetinu.

Pak jsem doběhl k té tůňce.

Pak mě napadlo, jestli i velitelská vznášedla nemají zbraně.

Nemají.

Nebo jen Jonáš nechce nebo nemůže střílet.

Odrazil jsem se od břehu a dopadl na hladký plášť vznášedla.

Pochopitelně mi podjely nohy a praštil jsem s sebou tak, že jsem na skle vyrobil hezký otisk svého čela.

Co to udělalo s mým čerstvě zlomeným nosem, to radši nechtějte vědět.

Nicméně můj pád jednu výhodu měl – takhle zblízka jsem konečně jasně uviděl, kdo to v kokpitu sedí.

Byl to Jonáš.

A byl živý.

Tím posledním jsem si bohužel nebyl dvakrát jistý – kluk na mě zíral prázdným pohledem, jako by mě viděl poprvé v životě. Na mladé tváři se mu neobjevila jediná emoce. Naštěstí to pořád byla tvář, jakou jsem si pamatoval, žádné strhané rysy a tmavá spodní čelist.

"Otevři, Jonáši, to jsem já!" zabušil jsem na sklo a podařilo se mi upustit věrnou brokovnici. V tu chvíli mi to bylo srdečně jedno.

Jonáš mě zřejmě slyšel – začal přebíhat malými prsty po klávesnici a posouvat nějaké páčky. Vypadal jako malý hudebník u mixážního pultu. Bohužel se mě ale nepokoušel pustit dovnitř – tvářil se pořád jako socha a nepoznával mě.

"Otevři to," zařval jsem tentokrát do mikrofonu u sluchátka a přesunul se tak, že moje tělo muselo Jonáše z pohledu Saladinu stínit. Počítač tak získal přesnější představu, kam v žádném případě nesmí vystřelit.

Není to příjemný pocit, když kolem vás létá tolik olova.

Stejně tak není příjemné, když se to olovo sem tam od svého cíle odrazí a proletí vám v intimní blízkosti kolem obličeje.

Ještě horší je, když si představíte, že kulka se může začít odrážet i uvnitř stroje.

Myslím, že mi během těch pár chviliek, během kterých počítač otvíral kokpit, zešedivělo pár vlasů. Že žádné nemám, mi v té chvíli nedošlo.

Potom palba ustala a já se začal smýkat na stranu, kde v okně vznikl dost velký otvor, abych jím mohl protáhnout malé dítě. Šlo to dost špatně – povrch mimozemských vznášedel je velice hladký – sice je to příjemné na omak, ale hnusně se po tom leze.

"Neurčitelný počet cílů na šesti hodinách," pošeptal mi do sluchátka počítač.

Asi abych se nenudil.

Natáhl jsem se po Jonášovi s širokým úsměvem na tváři – třeba prolomím ledy.

Nevím, co jsem prolomil, ale Jonáš se mi ohnal po ruku nějakou menší verzí mého Aitoru.

Uhnul jsem a chňapl mu po zápěstí. Nevím, čím to, ale malé dítě by tak rychlé být nemělo – Jonáš mi způsobil hlubokou řeznou ránu, než se mi podařilo mu nůž z ruky vykroutit.

"Cíle na dvanácti hodinách," povzbudil mě počítač.

Popadl jsem Jonáše druhou rukou za klopy uniformy a náraz ho vytáhl ze vznášedla. Otočil jsem se při tom na záda a začal sjíždět do vody. Co možná nejopatrněji jsem Jonášem mrštil na břeh (bažinatý a tudíž měkký) a nezadržitelně zahučel do jezírka.

Naštěstí mi nesahalo ani po pás a naštěstí mělo překvapivě pevné dno, takže jsem se nezabořil a stihl se dostat na relativně pevnou zem dřív, než Jonáš stihl získat dostatečný náskok.

Složil jsem ho stejnou rybičkou jako kdysi dávno v poušti Singhaiu a pokusil se ho chytit kolem pasu. Představa přibližujících se armád (co jiného můžou být přibližující se cíle na opačných stranách) mi do žaludku lila žhavé olovo.

Jonáš mě kopl patou ve vojenské kanadě přímo do brady a vytasil zpoza opasku malou podivnou pistoli.

Ten druhý zaječel, já se za zaprašnění obratlů vymrštil na nohy a Jonáš vypálil úhlednou jamku do místa, na kterém jsem se před chvílí válel.

Rudý žhavý vztek mi zas jednou polaskal spodek mozku – ne vztek na Jonáše, ale na ty, kteří udělají z malého dítěte stroj na zabíjení.

Není dobré mít mozek smáčený něčím takovým, když nechcete svému protivníkovi ublížit.

Než jsem si uvědomil, co dělám, vykopl jsem nohou s protézou a vyrazil tím Jonášovi pistoli z ruky. Podle pohybu, jaký při tom ruka udělala, jsem mu ji nejspíš zlomil.

"S tím si budem dělat starosti později," zařval Ten druhý, když jsem za Jonášem zahlédl, jak se ze Saladinu vysouvá kanón.

"Cíle na dostřel."

"Nestřílet!!" zaječel jsem, skočil po Jonášovi, zkroutil mu obě ruce za záda (kruté, já vím) a přehodil si ho přes rameno. Následně jsem vyrazil jako střela přímo k Saladinu a od nohou mi odstříkovala voda a bahno na všechny strany. Myslím, že jsem při tom šlápl na nějakého toho mloka. U vozidla jsem sebou tradičně málem švihl, jak mi podjela noha na nějakém mozku, pak jsem prohodil Jonáše průlezem dovnitř a pak jsem s sebou praštil doopravdy, jak jsem šlápl na jednoho mrtváka.

Hajzl, určitě se mi pod nohy připletl schválně.

Pak jsem konečně skočil za Jonášem a počítač mi zabouchl průlez za patama tak rychle, až jsem na chodidlech ucítil proud vzduchu.

"A ty toho taky nech," nastavil jsem dlaň Jonášově noze, kterou se mě pokusil kopnout do krku.

Znovu jsem ho popadl, hodil ho do druhého křesla a ruce mu pevně připoutal bezpečnostními pásy. Sklouzla mu při tom helma a mě se udělalo tak trochu nevolno.

Tak trochu dost.

Jonášovi se na čele blýskala stejná čelenka, jakou jsem měl na hlavě já, když jsem ho Cizincům odevzdával.

***

"Později!" zařval Ten druhý a já se vrhl do svého křesla.

Pokusil jsem si zapnout pásy, ale přezka se mi samou krví smekala. Jonášův nůž odvedl tak dobrou práci, že se mi začínalo ztrátou krve dělat slabo.

"To si budeš muset časem zašít," upozornil mě Ten druhý na zcela jasný fakt; zatím jsem si ruku jen přitiskl na břicho a doufal, že neprůstředná vesta moc nesaje.

"Tak dělej, počítači," zařval jsem na monitor.

"Už to bude," odpověděl mi počítač nevzrušeně a nad Saladinem náhle zahřmělo – jako by těsně nad námi spadlo z nebe cosi hodně velikého.

To, že počítač nedokáže zároveň řídit Saladin i loď, neznamená, že bychom se na tak skvělý dopravní prostředek vyflákli.

Ve chvíli, kdy jsme se Saladinem vjeli do krásného, útulného, čistého, úložného prostoru v lodi, nám nad hlavami přeletěly první výboje. Vypadaly jako vodorovně letící chrámové sloupy.

Nehodlali jsme zjišťovat, jakou částí chrámu odpoví Protivníci a radši jsme se urychleně ztratili do mraků a ještě výš.

"Tady bychom mohli chvíli vydržet," řekl jsem já a tak trochu jsem si u toho šlapal po jazyku.

"Pokud se nebudeme zapojovat do bitvy, existuje jen malá pravděpodobnost nějakého útoku na nás," souhlasil se mnou počítač. Ten si po jazyku nešlapal – za prvé žádný nemá a za druhé nekrvácí jako prase. I myšlenky už se mi začínaly dost nebezpečně rozpíjet.

Odepnul jsem se z křesla (spona se tentokrát bránila opravdu jako živá a soustavně před mojí rukou uhýbala) a dopotácel se k první skříňce zprava. Mám v ní hned na dvířkách připevněnou řadu injekcí s kinetiovým roztokem – dal jsem je tam už dávno, pro případ, že bych potřeboval něco hodně rychle umrtvit.

Teď jsem si jednu injekci zarazil do krvácejícího předloktí (i injekce mi záhadně obživly) a stiskl píst až na doraz. Poraněná ruka se během chvíle stala zcela necitlivou.

Hodil jsem si do úst dvě posilující tablety (taky se snažily utéct) a chňapl po balíčku nití a jehel. Než tablety stačily zabrat, vzaly si nohy neplacené volno a já se po skříňce svezl na zem.

"Stejně je lepší u něčeho takového sedět," hájil nohy Ten druhý.

Pak naštěstí konečně zabraly tablety a mně se smysly rozjasnily natolik, že jsem byl schopen vytáhnout z balíčku jednu jehlu a navléct do ní chirurgickou nit.

Samotné zašívání ruky nebylo vůbec strašné, jehly mi od jisté doby téměř nevadí a tak jediný problém představovala krev, která mi tekla po ruce a díky které se mi smýkala jehla v prstech. Jak jsem pravidelnými stehy stahoval ránu k sobě, proud krve se krásně zmenšoval.

"Moc pěkný vzorek," pochválil mě Ten druhý, když jsem nakonec udělal hezký malý uzlík a pro jistotu ještě jeden přidal. Tak trochu jsem uvažoval o ozdobné mašličce, ale mám dojem, že Frontový lékař o ničem takovém nikdy nepsal, takže jsem to nakonec neudělal.

"A teď hurá na Jonáše, doktore," vyzval jsem sám sebe – díky ztrátě krve na mě mají posilující tablety o něco výraznější účinek, než bych si býval přál. Na druhou stranu, trocha dobré nálady neuškodí nikdy.

Nohy se během mého lékařského zákroku zřejmě rozhodly vrátit se z dovolené, takže jsem je obě povolal do služby a potácivě se narovnal. Nejdřív sundám Jonášovi čelenku a pak se postarám o jeho ruku – ve stavu,

v jakém je, by se mému sádrování nejspíš bránil natolik, že bychom nakonec všichni skončili jako bělostné sousoší na téma "nešikovný pediatr a vzpurné dítě."

"Klid, Jonáši," přistoupil jsem k neustále se šubajícímu chlapci a natáhl ruce k čelence.

"RUCE PRYČ," zaburácel najednou počítač tak, až mi ruce samovolně odskočily, jako odpuzované mocným magnetem.

"Co to...?"

"Omlouvám se," řekl počítač už normálním tónem, "ale z vašeho vyprávění a mimozemských dat jsem odvodil, že takováto manipulace s přístrojem by mohla vést k trvalému poškození mozku nebo pravděpodobněji smrti ošetřovaného subjektu."

Jako z hnusného snu se mi odkudsi vynořila vzpomínka na jednoho bratra z Ruffusova sídla – toho, kterému jsem z čela strhl čelenku i s kůží a kterému pak z úst kapala bílá pěna. Posmrtně.

Na něco takového není dobré zapomínat.

"Tak jak mu to mám sundat?" zeptal jsem se bezradně všech vespolek.

"Puškou na oko bych to nezkoušel," řekl Ten druhý.

"Podle mimozemských dat bych mohl sestavit program, kterým by se dal účinek čelenky potlačit na tak dlouho, aby bylo možné ji bez nebezpečí sejmut," prohlásil sebevědomě počítač.

"Do toho," vyzval jsem ho.

"Hotovo," prohlásil.

"Jak nám to jde hezky od ruky, co?" pochválil si Ten druhý.

Neodpověděl jsem mu a radši se zeptal počítače, co mám dělat teď.

"Nasaďte Jonášovi řídící brýle," instruoval mě.

Poslechl jsem, i když s jednou rukou to nebyla žádná sranda – Jonáš pořád házel hlavou a urputně se snažil vyprostit ruku zpoza upínacích pásů. Kdyby nebyly z dokonale hladkého materiálu, dávno by si ruce rozedřel do krve.

Nakonec se mi povedlo, že brýle zůstaly držet na malém nose a nepadaly, ať si kluk dělal s hlavou, co chtěl.

Následně na monitoru naskočily nějaké proměňující se barevné vzory a počítač mi prozradil, že spolu se zvuky ve sluchátkách budou mít hypnotické účinky, které na chvíli potlačí účinek čelenky. Pak se na monitoru objevila zase taktická situace s vysvětlením, že barevná schémata by mohla uspat i mně, kdybych se na ně déle díval – to znamená, že Jonáše to uvede do opravdu hluboké hypnózy, pokud to na něj bude působit v brýlích a za pomoci zvuků.

Nejdřív jsem tomu moc nevěřil, ale Jonáš opravdu přestal nejdrív pohazovat hlavou, pak se přestal zmítat úplně a pak v křesle dočista zhadrovatěl.

"Teď," vyzval mě počítač tiše.

Přiložil jsem malý šroubovák k upínacím šroubům a jemně pootočil.

"Musíš na druhou stranu," taktně mě upozornil Ten druhý.

Jako bych musel vědět, jaké závitě mimozemšťani používají.

Šlo to překvapivě snadno – nejdřív se čelenka odlepila od čela a potom jsem jí mrštil přes celý Saladin.

Následně se ozval vysoko položený křik, jak na Jonáše nejspíš dolehla bolest ze zlomené ruky.

Sundal jsem mu brýle a přátelsky ho poplácal po rameni: "To bude dobrý, Jonáši, už jsi zase zpátky."

"To bolí," upřel na mně velké oči plné slz.

Překvapením nad jeho prvními slovy jsem pro změnu oněměl já.

***

Než jsem namíchal sádru, řeč se mi zase vrátila. Vysvětlil jsem Jonášovi, že dostane na ruku sádru a že se nemusí bát, že už jsem trénoval na sobě. Když mu Ten druhý prozradil, jak jsem tenkrát dopadl, kluk se dokonce usmál. Bohužel jen velmi krátce.

Pro jistotu jsem mu píchl půl injekce kinetinu proti bolesti a pustil se do lékařského zákroku. Pořezaná ruka stále odmítala spolupracovat (Jonáš se pohledu na čerstvé stehy důsledně vyhýbal – asi si taky pamatuje, co pod vlivem čelenky dělal) a tak jsem musel pracovat jen tou druhou. Naštěstí mám praxi a dostatek gumiček od zavařenin.

"Možná bych se ti na ni mohl podepsat, až ztuhne," zazubil jsem se na Jonáše, když jsem mu stíral kousky sádry z bledého obličeje.

"Mně je to líto," řekl najednou Jonáš a ukázal bradou k mojí bezvládné ruce.

"Z toho si nic nedělej," podíval jsem se mu zpřímá do očí. "Nemůžeš za to."

Pak jsem si uvědomil, co ještě si musí Jonáš pamatovat. Z doby, kdy jsem měl čelenku pro změnu já.

"Já vím, že za to nemůžu," řekl chlapec a do očí se podíval tentokrát on mně, "A vím, že ani ty za nic nemůžeš." Zdálo se mi, že se snaží mluvit dospěle a nepřeslechnutelně se mu třásl hlas.

Pak jsme si prostě padli do náruče a z očí se nám oběma řinuly slzy jako hrachy. Když jsme se zase pustili, bylo to, jako by ze mě spadla obrovská vína a cítil jsem, že Jonáš je na tom stejně. Nenamlouval jsem si, že by se

tak mizerně cítil kvůli jedné řezné ráně, spíš si uvědomoval věci ze své dvouleté vojenské kariéry. Hladina vzteku, která při oběti klesla snad o dva metry, při té představě znovu vystoupila až k samému spodku mé mysli.

"A teď odsud konečně vypadneme," honem jsem se radši soustředil na praktičtější věci.

"Kam poletíme?" zeptal se Jonáš, když jsem ho přeoopatrně připoutal do křesla tak, aby si nerozmazal ještě mokrou sádku po celém těle.

"Když jsem o tamtu věc přišel já," ukázal jsem k čelence stále se povalující na zemi, "slíbil jsem si, že se Cizincům pomstím. Pokud jsi pro, tak si teď půjdem půjčit trochu větší loď zas od jiných emzáků."

"Nakopem jim prdel," řekl Jonáš a trochu bázlivě se usmál, jestli mu za to sprosté slovo nevynadám.

"Nakopem jim prdel," usmál jsem se já, "ale ty už takhle nikdy nemluv."

"Velký vzor se vrací," zašeptal Ten druhý.

***

Loď vystřelila na oběžnou dráhu planety a pak teprve to Tomu druhému došlo: "Ty si chceš vážně půjčit tu velkou loď Protivníků?"

"Jo, přesně to mám v plánu," odpověděl jsem mu.

"Hele, já vím, že jsme se na nutnosti té tvojí pomsty shodli," začal uvážlivě, "ale nemyslíš si tak trochu, že pokusit se ukrást něco takového je vyložená sebevražda?"

"Pokud budeme mít štěstí, tak ne. Pokud ho mít nebudeme, tak jsme stejně skončili," poučil jsem ho a nařídil počítači, aby se přiblížil k mezihvězdné lodi a začal vysílat.

"Náš počítač se naučil pár kousků od té doby, cos ho neviděl," mrkl jsem na Jonáše.

Jen pevně stiskl rty a zvedl palec na znamení, že mi plně věří.

Počítač spustil vysílání a mě zas jednou po čele začal téct pot z nervozity.

Není možné, aby Protivníci nevěděli, že naše loď útočila na jejich vojáky.

Není možné, aby nás mezihvězdná loď každou chvíli nerozptýlila na atomy zbraněmi, proti nimž jsou ty naše jen trochu lepší prskavky.

Není možné, aby je počítač přesvědčil o našich čistých úmyslech, ať už je v napodobování jakékoli řeči zběhlý jak chce.

"Není možná," vydechl jsem, když na monitoru naskočil překlad odpovědi z obrovské lodi.

Oni nám to sežrali.

***

Naše loď se stávala menší a menší, jak jsme se zvolna blížili k otevřenému přistávacímu otvoru. Nebo se možná zvětšovala ta mezihvězdná loď. Nevím, jestli je to pravda, ale aspoň mně se zdálo, že je dvakrát tak větší, než kulovitá věc Cizinců.

Pak jsme zvolna klesli na vyznačené místo na podlaze a kolem nás byly řady stejných lodí.

"To jsem zvědav, co chceš dělat teď," prohodil Ten druhý slabým hláskem, když se rozhlédl kolem dokola.

"Maxmilián to zvládne," obořil se na něj nečekaně Jonáš.

"No dobře, dobře, jen jsem se zeptal," urazil se Ten druhý.

Tak trochu právem – ve skutečnosti jsem absolutně *nevěděl*, co dělat.

Tedy, přesněji, věděl jsem, co *chci* udělat, jen jsem nevěděl, jestli to počítač zvládne.

"Provedení plánu v původní podobě nebude možné," potvrdil mi moje obavy počítač, "Nemohu kontaktovat řídící počítač lodi prostým rádiovým spojením."

"No tak to jsme v prdeli," pronesl Ten druhý pohřebním tónem.

"Mírni se před tím klukem," pokáral jsem ho, když jsem si všiml, jak se Jonáš nesouhlasně zatvářil – i když nejspíš ne kvůli prdeli samotné, ale kvůli tomu, že Ten druhý by si tak mohl mluvit, zatímco on ne.

"Nicméně, je zde ještě jedna možnost," skočil nám do řeči počítač, "ta ale vyžaduje asistenci lidské obsluhy." Tak trochu jsem to čekal.

"Co bych měl udělat?"

"Mohu nahrát potřebný hackerský program do příručního minipočítače," informoval mě maxipočítač.

Vyndal jsem ze skříně jeden z rezervních Dellů, kterými jsem se prozíravě zásobil.

Počítači trvalo celých pět minut, než nakopíroval veškeré potřebné vědění do svého malého bratříčka. Během nich jsem byl nervóznější a nervóznější z toho, jak sedím uprostřed hnízda nepřátel. Každou chvíli po mně mohli chtít, abych zašel do důstojnického klubu na čaj, nebo co já vím. Co víc, každou chvíli se mohlo ukázat, že nás jenom vlákali do pastí. Každou chvíli se mohlo okolostojící lodi zvednout a rozstřílet nás na sračky. Mohlo se stát cokoli.

Nestalo se nic.

I když se počítači nepodařilo navázat kontakt s řídícími okruhy, z těch informačních bezpečně vytáhl celé schéma lodi. Nahrál mi ho do Dellu a pečlivě označil tři alternativní cesty k nejbližšímu počítačovému terminálu. Až něco takového najdu, budu muset zmáčknout řadu kláves, kterými vyvolám menu pro přihlášení do operačního

systému. Zbytek pak udělá program v Dellu. Připadalo mi trochu divné, že jediný problém by měl být v samotném spuštění přihlašovací procedury (a ne v hesle samotném), ale počítač mě poučil, že Protivníci tohle používají jako bezpečnostní opatření – pokud se někdo pokusí přihlásit bezdrátově, zkrátka tím vyvolá poplach.

"Ono je to vlastně logické," pravil Ten druhý, "každé heslo se dá obejít, ale zkus se vyhnout nějakému zmáčknutí kláves."

"Ty toho zas víš," řekl jsem já a natáhnul si odestičkované kalhoty. Ruka se pomalu probírala z kinetinu oblouznění a začala spolupracovat a bolet.

"Ty se z toho křesla ani nehneš," přísně jsem se podíval na Jonáše, "nevíš, kdy bude muset Saladin z lodi a už vůbec nevíš, jak hnusné manévry se za tu dobu naučil."

"Ale umím si to představit," zašklebil se Jonáš a výmluvně ukázal rukou na stále ještě zasychající zvratky okolo. Radši jsem se podíval jinam.

Procvíčil jsem si prsty na pořezané ruce, přes vestu si natáhl bundu a do zádového závěsu zastrčil zbrusu novou automatickou brokovnici Jackhammer náhradou za tu, kterou jsem utopil na planetě pod námi. Za pas walther, pár granátů a svůj oblíbený Aitor, do kapes posilující tablety a kinetin, do ucha sluchátko a do náprsní kapsy Dell. Pevně jsem si utáhl tkaničky na botách a byl jsem připraven na všechno. Přinejmenším na Protivníky, kterým se nebudu moci vyhnout – počítačové terminály většinou nebývají na místech, kam nikdy nikdo nezajde.

Ještě jednou jsem se povzbudivě zašklebil na Jonáše a pak už se za mnou průlez Saladinu s tlumeným bouchnutím uzavřel.

***

Lodě okolo byly zjevně opuštěné. To se mohlo ale každou chvíli změnit – absolutně netuším, proč jsou lodě v hangáru, když na planetě pod náma zuří bitva. Ale co, nemusím vědět všechno. Mám dojem, že tuhle frázi začínám používat nějak moc často.

Vyrazil jsem co nejpřímější cestou k dveřím, které by mě měly vyvést z hangáru.

"Tak se ukaž," vyzval jsem Dell a přistrčil ho k miniaturní klávesnici vedle vchodových dveří. Ukázal se – párkrát to píplo, jednou zabzučelo a pak se podivný vzorek na minidisplay klávesničky změnil a dveře se zašuměním zajely do zdi. Opatrně jsem vykoukl, brokovnici připravenou k okamžité palbě, ale zíral jsem jen do prázdné chodby.

"Tak dál," popohnal mě Ten druhý.

Koukl jsem na monitor Dellu a zjistil, že další dveře mě zavedou na křižovatku tří chodeb.

Všechny byly prázdné.

Zabočil jsem doleva, pak doprava, pak zas doprava, potom jsem měl pocit, že jestli to bude ještě jednou doprava, tak si šlápnu na vlastní patu, ale naštěstí to bylo rovně a pak jsem došel ke dveřím, za kterými by měla být ubytovna vojáků.

Když jsem se počítače v Saladinu ptal, jestli musím zrovna přes *ubytovnu*, kde se dá logicky čekat největší koncentrace nepřátel, řekl mi, že prostory vybavené počítači jsou až dál, protože je nejlepší mít hangáry co nejbliž samotným odpočívajícím vojákům. Chtěl jsem se hádat, jestli veškeré osazenstvo těch dalších místností musí pořád courat přes pokoje, kde jejich spolubojovníci spí, ale než jsem se stačil ozvat, počítač mi to vysvětlil – nebojový personál nastupuje do mateřské lodi jinudy a do hangáru se nepotřebuje dostávat.

Což mě tedy nepotěšilo.

"No tak, přece nechceš žít navždy," pokusil se mě povzbudit Ten druhý tou nejpitomější vojenskou hláškou, jakou kdy lidstvo vymyslelo.

Něco ale přece jenom na tom jeho povzbuzení bylo – rázem jsem zatoužil dělat cokoli jiného, jen ne tu stát a poslouchat debilní řeči.

Rozkousl jsem tabletku kinetinu, kterou jsem až do téhle chvíle jen svíral mezi zuby (v případě náhlého přepadení stačilo jen skousnout) a chytil do každé ruky po dvou granátech.

Pak Dell otevřel dveře.

"Nazdar hnusáci, jak jde život?" zeptal jsem se a švihl granáty proti stěnám tak, aby se odrazily v co nejchaotičtějších úhlech.

Nečekal jsem na odpověď a zaplul zpátky za dveře – co jsem stačil postřehnout, Protivníků bylo v místnosti až nehezky moc.

Čtyřnásobná detonace se odrazila od stěny a na zem vyšpláchlo něco zeleného, jak se tak eufemisticky říká o Protivnické krvi.

"A teď si popovídáme z očí do očí," řekl jsem, strhl ze zad brokovnici a smykem se zjevil uprostřed otevřených dveří.

S osazenstvem místnosti udělaly granáty nepěkné věci. Pod vlivem kinetinu jsem stačil zaregistrovat, že některé Protivníky exploze roztrhaly na kusy, některým jen utrhy nějakou tu končetinu či hlavu a některé jen zaskočily.

K mé smůle bylo těch jen překvapených nejvíc. Asi tak dvacet.

Než stačili vytasit nějakou zbraň (většina našťestí nebyla v plné polní), nepěkně jsem jejich počet zredukoval. Pohyboval jsem se přitom tak, že bych se vsadil, že Protivníci netuší, co se to přesně děje. Brokovnice burácela, kopala jako kůň a trhala z emzáků kusy masa.

"Aby ses nepořezal," třísknul jsem nejbližšího do ohryzku a současně zmáčkl spoušť. Krk se mu rozptýlil do všech stran v sytě zelené sprše s nějakými bílými úlomky a hlava mu poslušně odsvíštěla do dále. Ruka s nožem, který mi chtěl asi pyšně předvést, náhle ztratila elán a nůž upustila. Zas o jednoho míň.

V té chvíli ale začali získávat zbraně i ostatní kusy na porážku, takže v místnosti začínalo být trochu živo.

Ale kam s tím na mě.

Jeden Protivník mi namířil přesně mezi oči, ale než stačil stisknout spoušť, byl jsem už o dva metry vedle a mířil mu pro změnu na břicho. Než mu tahle skutečnost došla, měl střeva po celé místnosti a o moje čelo nějak ztratil zájem.

Vzápětí jsem prudce vyrazil loktem a po řetězech na rukávu mi rázem tekly zuby se zelenou omáčkou.

"Nemáš na mně šahat, když to nečekám," řekl jsem po bleskurychlé otočce na patě a vystřelil bývalému majiteli zubů mozek. Tedy, kdybych měl menší kalibr, vystřelil bych mu mozek. Takhle jsem mu jen anihiloval celou hlavu a z obličejů jeho kolegy udělal sekanou. Zelenou.

Pak konečně někteří Protivníci dostali do rukou svoje oblíbené bachraté pistolky.

"Tak takhle ne, hoši," prohlásil jsem pevně, když mi jedna střela proletěla kolem ucha tak těsně, že mi jím proud vzduchu pohnul.

Vytrhl jsem zpoza opasku i walthera a začal pálit jak z něj, tak z brokovnice.

Nevím, co mně to napadlo, z automatické brokovnice se nedá střílet jednou rukou.

Pokud nemáte v rukou nadlidskou sílu po konzumaci jistého osminohého živočišného druhu.

Během třetího výstřelu jsem pochopil jak na to a brokovnicí mířil Protivníkům mezi nohy. Když jsem tak v prudkém běhu zmáčknul kohoutek, dostal první cíl broky do slabin, druhý do břicha, třetí do hrudi, čtvrtému jsem tím ustřelil hlavu a pak už jsem musel kohoutek pustit, abych zbytečně neperforoval strop. A znova.

Pistolí jsem střílel jen tak zpola naslepo, spíš jen proto, abych udělal co největší zmatek.

Když jsem se rozlehlou místností takhle prohnal počtvrté, zjistil jsem, že mi nějak došli Protivníci.

"No tak co je to s váma, hoši, to už jste všichni mrtví?" zeptal jsem se tak trochu dotčeně – pod vlivem kinetinu se nějak bavím i střelbou do dvacetinásobné přesily – budu to muset přestat brát, než to se mnou začne dělat ještě horší věci.

"No vidíš, ty se mi líbíš," usmál jsem se na jediného přeživšího, který se na mě zrovna pokoušel namířit rukou, na které chyběly dva prsty. Bohužel, bez ukazováku mu nějak nešla zmáčknout spoušť a bez palce se mu pistole zase špatně držela.

"Tak ať se s tím netrápíš," řekl jsem soucitně a waltherelem mu vyrobil úhledné třetí oko.

"Jestli bys ten kinetin neměl všechen spláchnout do hajzlu," řekl Ten druhý starostlivě, když jsem si pistoli zastrčil zpátky za opasek.

"Blbost," mávl jsem energicky brokovnicí, "sice se po něm nějak přestávám ovládat poslední dobou, to přiznávám, ale ostatní efekty jsou k nezaplacení."

Další konverzaci přerušil podivný, velmi protivný zvuk.

"Jestli tohle nebude poplach," zamyslel jsem se.

***

A byl to poplach.

Protější dveře se rázem otevřely a dovnitř vletěly malé válcovité předměty. Kdybych v sobě neměl ten kinetin, asi bych je ani nezahlédl.

Takhle mi došlo, o co jde, dřív, než dopadly na zem.

Vrhnul jsem se po hlavě zpátky odkud jsem přišel a stihl proskočit dveřmi dřív, než předměty explodovaly. No skoro.

Byl jsem metr od východu, když mě do zad nabralo nějaké divoké zvíře a přibilo mě na zeď chodby.

"Aspoň tu po mně zůstane památka," zasmál jsem se na zelený obtisk svého obličejů na hladké stěně a prudce se odrazil zpátky do místnosti.

Útočící vojáci můj návrat nečekali tak brzy a proto byli poměrně hodně překvapeni, když jsem jim trochu provětral střeva. I když, nevím. Třeba se takhle tváří, když je něco bolí.

Pak mi u nohou přistál další jejich granát – letěl nízko u země a opravdu se mi zarazil o špičku nohy.

"Golf jsem měl vždycky rád," prohlásil jsem, prudce mávl brokovnicí a vyrazil granát zpátky do dveří, odkud přiletěl.

"Myslíš, že je to nějaký jejich národní zvyk, posílat na návštěvu nejdřív svoje součástky?" zeptal jsem se Toho druhého, když dveřmi proletěla jedna nekompletní ruka a pár smyček střev.

Neodpověděl.

Asi to taky neví.

Prudce jsem se smýkl doprostřed dveří, v každé ruce zbraň. I přes postupující oblouznění jsem pochopil, že to mohlo být to poslední, co jsem kdy udělal, kdyby za dveřmi nebyla další celkem úzká lomená chodba.

Takhle jsem prvního Protivníka zabil dřív, než na mně namířil a ti další neměli k výstřelu dost místa. Mně to naopak nevadilo. Pálil jsem jako zběsilý a nemířil ani přibližně. Krev mi cákala do očí, stékala do pusy a žbluňkala kolem nohou. Kdybych neměl tak dobré podrážky, umlátí bych se.

"Kdyby aspoň vypnuli ten zvuk," mrzutě jsem prohlásil, když se k zemi svezl poslední emzák. Kvílivé houkání mi začínalo jít pěkně na nervy.

"V Saladinu ho neuslyšíme," Istivě se mě pokusil Ten druhý přimět, abych si pohnul.

Ale proč mu nakonec nevyhovět – vyrazil jsem mírným poklusem dál chodbou a snažil se zároveň vyměnit zásobník brokovnice a zjistit z Dellu, kudy jít. I v mém stavu jsem věděl, že s rostoucím časem se moje naděje na úspěch rapidně snižují.

"Takže teď přes tamtu kancelář...", řekl jsem si pro sebe, parakotoulem skočil do nejbližších dveří, ještě v letu zlikvidoval místního úředníka a vztyčil se před počítačovým terminálem. Bohužel podle našeho počítače nebyl napojen na centrální síť.

Následovaly další kanceláře, další úředníci a pak jsem konečně narazil na velkou místnost, která obsahovala to, pro co jsem přišel. Vypadala jako můstek vesmírné lodi z nějakého sci-fi filmu, byla v ní velká obrazovka a nechyběl přiměřeně větší počet administrativní síly.

"Když okamžitě uhnete, nechám vás žít," zařval jsem co možná nejděsivějším hlasem a zagestikuloval hlavní pistole i brokovnice. Zjišťuji, že taková hlaveň má schopnost překonávat jazykové bariéry – zaměstnanci se mohli jen přetrhnout, jak se snažili uhnout ze směru, kam jsem mířil.

"Tak, teď už si ten počítač nerozstřílím," odporně jsem se usmál a milé úředníky pozabíjel.

Vím, že byli neozbrojení a v podstatě se vzdali, ale nepochybuju, že by se mi pokusili vrazit třeba propisku do oka, jen bych na chvíli nedával pozor.

Kupodivu to bylo jasné i Tomu druhému, protože nic nenamítal.

Možná se ale jenom bál ozvat.

***

"Tak a teď hurá do práce," přisunul jsem si nejbližší křeslo (vypadá skoro jako lidské – dokonce má kolečka.) a pozorně se zahleděl na klávesnici před sebou. Měla černé lesklé klapky, o něco větší, než mají lidské klávesnice a znaky na nich vypadaly jako něco, co čmárávali sprejeři po čistých zdech, když ještě nějakí žili.

"To bude sranda," zasmál se Ten druhý, když jsem po minutě usilovného zírání pořád nebyl schopen najít první znak.

"To bude," souhlasil jsem a konečně potřebnou čmáranici objevil.

A teď ještě dvacet dalších.

Když jsem se dostal přes pátou klapku, začalo mi to jít. To už jsem tam seděl dobře půl hodiny a usilovně jsem bojoval s chutí klávesnici rozbít holýma rukama na kousky, hodit ji na zem, chvíli po ní skákat a pak ji předhodit palubním zbráním Saladinu. Takže bylo docela štěstí, že jsem si asi začal pamatovat, kde která hovadina je – věřím, že víc už bych se neovládl.

Pak zničehonic něco zašumělo a než jsem zvedl hlavu, přišel mě navštívit můj starý známý kůň. Kopl mě do hrudi za zvuku výstřelu.

"A sakra, máme společnost," zařval Ten druhý, když jsme se skutáleli z křesla.

"Jako by nemohli chvíli počkat," našťavaně jsem zavrčel a odkulil se z palebného úhlu dveří.

Mít hlavu na původním místě o vteřinu déle, už by mě žádné klávesy netrápily.

Ještě za rotace jsem sáhl po brokovnici, ale nechal jsem ji neprozřetelně ležet vedle klávesnice.

"No nic, pořád mám tohle," vytasil jsem pistoli a prudce vyskočil na nohy.

Jedna rána, druhá rána, a Protivníci rázem usoudili, že dobývat místnost skrz úzké dveře není ta nejlepší strategie.

Pro mě zas nebylo dobré, aby po mně začali házet granáty – i kdyby neublížily mně, mohly by mi poškodit počítač.

Udělal jsem salto přes pult, popadl brokovnici a skočil přímo do dveří.

"A do prdele," vydechl Ten druhý, když jsem přelétl zrakem veškeré osazenstvo chodby – těch hnusáků tam bylo snad dvacet.

Aspoň nebudu muset moc mířit.

Tihle Protivníci nejspíš věděli, jak jsem pod vlivem kinetinu nebezpečný a tak se hloupě nemačkali všichni v chodbě, ale poschovávali se do přilehlých místností a vykukovali jen ve chvílích, kdy po mně pálili. Byli dobře sešraní a stříleli zatraceně přesně – cítil jsem, že každou chvíli může přijít okamžik, kdy prostě nestihnou uhnout. Ale pokud si mysleli, že mně tím zaženou zpátky, ošklivě se spletli.

Odrasil jsem se nohou od nejbližší zdi a po hlavě vpadl do nejbližší místnosti.

Povalil jsem při tom Protivníka, který se krčil za futry a od boku vypálenou ranou mu ušetřil námahu se vstáváním.

"A co teď?" zeptal se Ten druhý, jako bych měl čas se s ním vybavovat.

Ne, že by mě ta otázka taky nenapadla – nemusel jsem se sice bát, že případný granát poškodí počítač, ale místnost byla zato tak nevelká, že by mi výbuch mohl ublížit, ať bych se kryl, jak bych chtěl. Tlaková vlna je svinstvo.

Vykoukl jsem ze dveří právě v okamžiku, kdy se jeden Protivník napřahoval s něčím malým, černým v ruce.

Jediným výstřelem jsem mu amputoval ruku v zápěstí a vzápětí poznal, že moje obavy byly oprávněné – granát mu i s rukou odletěl do místnosti a následná exploze ho vyhodila ze dveří. Nevypadal, že by byl schopen boje.

Pak jsem musel hlavu schovat, jak kolem ní začalo vztekle bzučet něco malého černého.

Místní hmyz to asi nebude.

"Fakt, co teď?" zeptal jsem se pro změnu já – opravdu jsem byl zahnaný nepěkně do kouta.

"Co říká počítač?" navrhl Ten druhý dalšího člena porady.

Počítač Saladinu neříkal absolutně nic, protože rádiové spojení nejspíš neproniklo všemi těmi zdmi, co mě od něj oddělovaly.

Zato Dell přišel s výborným nápadem – tedy, pokud nebudu přehnaně skromný, všiml jsem si toho já. V jiné barvě jsem si nechal vyvolat kompletní síť větracího potrubí a rázem zjistil, že k nám do místnosti jedno takové ústí a dokonce by mělo být dost velké, abych se jím protáhl.

Jediný problém byl v tom, že jsem absolutně nevěděl, kudy bych do něj mohl vlézt.

"Jestli by sis radši neměl hlídat záda," zaječel na mě Ten druhý, když mi nějaká zbloudilá kulka vykřesala snop jisker z řetězu na pravém rameni. Nepěkně to se mnou smýklo.

"Máš recht," souhlasil jsem a zahájil prudkou palbu nazdařbůh do dveří. Pokud mají Protivníci pud sebezáchovy, na chvíli nevystřčí nos. Na klávesnici u dveří jsem namačkal kód, po kterém dveře tiše zasyčely a zavřely se. Zakryl jsem si oči a vypálil do klávesničky tři rány. Zakouřilo se, zajiskřilo a dveře zůstaly zavřené.

"Jenom jestli nepudou normálně otevřít z druhé strany," zamyslel se tak akademicky Ten druhý. Přiznám se, to mě nenapadlo.

"Snad je to aspoň na chvíli zdrží," řekl jsem nahlas a jal se pátrat po vstupu do ventilačních šachet.

Ve chvíli, kdy jsem zjistil, že ta světlejší část stěny jsou ve skutečnosti dokonale do sebe zapadající lamely, které se dají otevřít, a za kterými je to potrubí, se dveře o pět milimetrů pootevřely, zahučely na protest a zase se zaklaply.

"Tak vidíš, ona ta filmová blbost s rozstřílením klávesnice fakt funguje," podivil jsem se a dal se do otevírání lamel.

Normálně se to asi nohou nedělá, ale jde to.

Lamely povolily, jemná síťka za nimi se vyboulila dovnitř a pak už šla vyndat a potom už jsem měl cestu volnou.

Podle údajů v Dellu je ventilační šachta dostatečně široká na to, aby se jí mohl protáhnout dospělý člověk. Já musel natáhnout ruce daleko před sebe, sundat ze zad závěs na brokovnici a i potom jsem měl pocit, jako bych absolvoval porod naopak. Ale vzato kolem a kolem, pohybovat jsem se v potrubí mohl. Jenom budu muset pořád dopředu, protože se neotočím ani náhodou a takhle nataženými rukama se odstrkovat prostě nejde.

"Jestli přijde zatáčka, tak jsme v hajzlu oba," prohlásil ještě Ten druhý a pak už jsem byl v potrubí celý – brokovnici a Dell jsem strkal před sebou a jímал mě nepříjemný pocit, jakoby mi někdo mířil přímo do zadku.

***

Plazit se ve ventilačním potrubí mimozemské lodi není ani vzdáleně nic příjemného – neklouzavé podrážky mých bot se v jednom kuse smekaly a připadalo mi, jako by se stále víc oteplovalo. Naštěstí se roura táhla pořád dopředu a podle plánu to tak vydrží až do chvíle, kdy narazím na nějaké rozšíření, ve kterém bych se mohl i otočit. Pohyboval jsem se takovou rychlostí, že by se mi posmívali i artritidou postižení šneci v důchodovém věku, ale hlavně, že jsem pořád zvětšoval vzdálenost mezi mnou a jednotkou Protivníků, která za mnou zůstala. Stejně mi bylo divné, jak to, že se ještě nedostali do kajuty a nestřílejí po mně do potrubí. Že bych se dostal z dostřelu, to je nesmysl.

"Spíš ten trik s klávesnicí funguje líp, než by rozumný člověk čekal," zasípal Ten druhý – v potrubí bylo místa jen na velmi omezené dmутí hrudníku, čili pro dýchání žádný luxus.

"Kam se vůbec chceš doplazit?" nedbal Ten druhý dechových obtíží a nezlomně se dožadoval konverzace.

"Kamkoli, kde nebudou Protivníci," přidušeně jsem odpověděl já a pokusil se setřít pot, který mi tek l do očí. Nebylo čím.

"Škrrrrskrrrrrps...te najít...sssrkprsssk..čítače. Opakuji – škřřřrrsss...", zapojilo se do hovoru i sluchátko v mém uchu.

"To byl počítač, chytli jsme signál," zašeptal Ten druhý – původně to chtěl zaječet, ale na to zkrátka momentálně nemáme dostatečnou plicní kapacitu.

"Jestli bych se neměl o kousek vrátit, třeba chce něco důležitého," zamyslel jsem se já, když už se ze sluchátka žádné další zvuky nevylinuly.

Pod vlivem kinetinu opravdu nemívám ty nejlepší nápady – než jsem se pomocí prstů na rukou odsoukal zpátky těch deset centimetrů, kde z nejasného důvodu byl dostatečný signál, byl jsem propocený až na stěnu potrubí. A to říkám s vědomím toho, že mám na sobě neprůstřelnou vestu a koženou bundu. Nebyť toho, že mimozemský kov je hladký jako sklo, nikdy bych takhle nezacouval.

„...musíte najít jiný terminál počítače,” promluvilو najednou sluchátko jasným hlasem, „je nutné dokončit přihlašovací proceduru. Ze sledování aktivit v lodi jsem usoudil, že nemáte šanci se vrátit, pokud se úkol nezdaří. Byly upozorněny bojové jednotky a v současné chvíli postupují do hangáru a systematicky se vás snaží od něj odříznout. I když započítám hodně vysoké procento náhody hrající ve váš prospěch, šance na přežití se limitně blíží nule.”

„Tak to není poprvé,” ironicky jsem se usmál, ale kdesi hluboko ve mně se udělalo velice chladno. Počítač většinou ví, co říká. I kdybych se nacpal dalšími deseti kinetiny (což by mně spolehlivě zabilo), několika jednotkám vycvičených vojáků se neubráním. Mé prozatímní úspěchy tvořil z sedmdesáti procent hlavně moment překvapení.

Spíš z devadesáti.

Navíc jsem cítil, jak kinetin pomalu ale jistě doznívá a jak se dostavují hodně nepříjemné příznaky otravy. Pořád jsem sice měl pocit, jako bych se mohl prokousat zavřenými dveřmi, ale už jen to, že si nějaké nastupující problémy uvědomuju, mluví jasnou řečí.

„Tak jo, podle Dellu dvacet metrů dopředu, tím se dostanu do hlavní větrací šachty, pak se vecpu do páté roury zprava a ta by mě měla dovést na křižovatku, ve které bych se měl otočit o devadesát stupňů, proplazit se deset metrů, pak se spustit kolmo dolů a pak už bych se měl vysoukat v další kajutě s přístupem k hlavnímu počítači,” analyzoval jsem podrobnou mapu.

„No to bude sranda,” prohlásil Ten druhý znovu a mně se před očima odehrála scéna, jak v takhle úzké rouře zatačím do pravého úhlu a pak se dokonce spouštím do kolmého směru. Tak nějak jsem měl pocit, že had by to zvládl, kdežto pro typického pozemšťana to bude tak trochu nemožné.

„No nic, uvidím, až budu v té hlavní šachtě,” prohlásil jsem a začal se soukat milimetr po milimetru k nepatrnému černému konci potrubí.

Dostal jsem se tam za půl hodiny, svaly v nohou mě nepředstavitelně bolely, plíce jsem měl jako v ohni a ruce jsem podél těla spouštěl s nevýslovně nádherným pocitem. Kromě toho jsem byl propocený a lebka mi rezonovala z poplašného signálu, který pořád ještě nikdo nevypnul.

Z představy, že bych se měl do podobné trubky nacpat dobrovolně znovu, na mě šly záchvaty nezvladatelného smíchu. S nimi šly ruku v ruce i záchvaty nevolnosti, jak nadměrné pocení nejspíš urychlilo vyplavování kinetinu z mého organismu.

„Takhle ale nemáš šanci se těm hnusákům ubránit,” prohlásil Ten druhý a já mu přes svou nechuť k návratu do roury musel dát za pravdu. Pořád jsem byl ještě silně vybuzen, ale s rychlostí to šlo hodně z kopce.

Takže jsem ze sebe stáhl koženou bundu i neprůstřelnou vestu (a udělal z nich konzistentní balík) a nacpal se do příslušného potrubí, tentokrát nohama napřed. Jestli budu opravdu muset někam *sestupovat*, nerad bych to dělal hlavou dolů.

V následné hodině a půl jsem se plazil, soukal, protahoval a vůbec provozoval všechny činnosti, které má na denním pořádku tasemnice. Já jako zástupce jiného živočišného druhu jsem se z toho málem zbláznil – před očima se mi dělala temná kola, rudé moře v mé hlavě burácelo a kdybych mohl hýbat rukama jen o něco víc, nejspíš bych samým vztekem roztrhal přilehlé okolí na kusy holýma rukama. A ještě jsem se musel plazit po paměti, protože na podrážkách bot nemám oči a moje tělo ucpávalo rouru tak dokonale, že jsem zkrátka dopředu neviděl. Jediné štěstí bylo v tom, že jsem konečně přišel na způsob, jak se těma rukama účinně odstrkovat – chtělo to přitisknout obě dlaně co nejpevněji ke stěně a pak se oběma rukama odrazit. Mít na sobě ještě tu vestu s bundou, byl bych na tenhle způsob pohonu moc objemný.

Pak jsem se dostal k té odbočce – pochopitelně jsem si jí všiml, až když jsem jí míjel obličejem, takže jsem se musel zase vracet – naštěstí jsem teď v rouře naopak a tak se mi couvá líp, než se mi jde kupředu. Jestli se něco takového dá považovat za štěstí.

Následně jsem málem zůstal pohřben uprostřed větracího systému mimozemské lodi – nasoukal jsem se do odbočky až po kolena, ale pak jsem se tak nešikovně šprajcl, že jsem nemohl ani tam, ani zpátky. Pak mi nejspíš povolily šlachy v kolenou nebo co a nohy zajely do odbočky natolik, že pominul efekt vzpříčenosti a já se tam nasoukal celý.

Když jsem se dostal k finálnímu sestupu, musel jsem se deset minut přesvědčovat, že je lepší znovu zkusit ohnout kolena v opačném směru, než umřít žízní zapikolovaný ve větrací šachtě. K sestupu jsem se donutil až tím, že jsem si představil, co by se beze mě stalo s Jonášem.

Pak už to byla hračka – kolmé potrubí mělo asi o něco větší průměr, nebo co, ale najednou jsem si to svištěl volným pádem a ani jsem nestačil začít brzdit, když jsem s prudkým bodnutím v kotnících dopadl na něco pevného. Podle toho, že jsem v následujícím okamžiku padal ze stropu nějaké větší místnosti, bylo to něco asi krycí mřížka ventilace.

A aby toho nebylo málo, dopadl jsem přímo na hlavu nějakému Protivníkovi, který tvořil šestinu místní populace.

"Tak kinetine, teď se ukaž," vyzval jsem vyprchávací drogu a vyšvihl se na nohy.

Pod mou protézou zakřupalo něco jako krční páteř.

"Krční páteř křupne, když se na ni dupne," zanotoval Ten druhý a to už jsem střílel.

Z brokovnice.

Z blízka.

Vnitřní orgány nejbližšího protivníka pozbyly práva na své označení a rozstříkly se po místnosti. V téže okamžiku mi rameno sevřela čtyřprstá ruka a další mě chytla zezadu za krk. Pokud bych se snažil otočit, pravděpodobně bych si sám zlomil vaz. Takže jsem v jediném oslnivě rychlém pohybu vytrhl z pouzdra Aitor a bodnul za sebe tak prudce, že jsem si čistě rozřízl triko na levém boku. Dotěrnému emzákovi za mnou jsem uniformu taky znehodnotil, ale řekl bych, že jeho vlastní žaludek ho trápil víc – prsty na krku zmizely, ty na rameni ztratily původní odhodlání a čepel nože jsem měl nechutně umatlanou od čehosi zeleného.

Prudce jsem se otočil na patě (krční páteř zaskřípe, když se na ní točíte), zarazil hlaveň brokovnice dalšímu Protivníkovi mezi zuby a lehce proťal průdušnici tomu dotěrnému.

Kohoutek jsem zmáčkl ve chvíli, kdy mi do obličeje stříkla vydatná sprcha horké zelenošedé tekutiny z proťatých krčních tepen.

Plivl jsem ji do očí dalšímu Protivníkovi a prudce uskočil stranou.

Ohlušivě to prásklo a poplivaný Protivník byl rázem mrtvý Protivník.

Když někoho obklíčíte, musíte si dávat pozor, abyste nestříleli do vlastních kolegů.

Střelec cosi zachrchlal a pak ještě jednou, jak jsem mu do hrudi vysypal celý zbytek zásobníku brokovnice. Zpětné rázy mě po zádech zahnalý až ke zdi, ale to nevadí – aspoň si nebudu dloubat z uší kousky plic mé poslední oběti.

"Hezké," pochválil Ten druhý novou výzdobu místnosti a já místo řečí radši vystřílel pár ran z pistole do ovládání dveří. Snad to i tentokrát zafunguje tak, jak má.

"Radši by sis měl zas obléct tu vestu, ono štěstí sice sedne i na vola, když se unaví, ale zas nemůžeš čekat, že zůstane sedět pořád," poradil mi Ten druhý.

Místo peprné odpovědi jsem ho radši poslechl.

Pak jsem chvíli hledal Dell, potom jsem z něj dobrou čtvrt hodinu dostával mozek a krev (nikdy nestřílejte do úst mimozemšťana v blízkosti výpočetní techniky) a pak jsem konečně na obrazovku dostal sérii znaků, kterou musím natukat do toho hlavního počítače, jehož terminál zabíral půlku zdi přímo přede mnou.

Usadil jsem se do pohodlného křesla a dal se do ťukání. Když píšete všemi deseti, připomíná to neúnavné ťukání datla. Moje psaní se spíš podobalo přerušované souloži hodně starých obyvatel domova důchodců. Bylo to pomalé a sporadické.

Nakonec jsem se ale na klávesnici zorientoval a řadu znaků zakončil zmáčknutím mimozemského enteru.

Obrazovka změnila barvu na temně zelenou (jak může sakra vědět, že zelenou nesnáším?) a ozval se melodický zvuk. Pak na ní naskočily jakési ikony a podivná plovoucí okna.

"To asi bude ono," řekl Ten druhý a já si to taky myslel.

Nastavil jsem Dell do polohy, jakou mi popsal náš počítač (k boku klávesnice, kde je jakási lesklá ploška – asi obdoba infračerveného konektoru) a spustil hackerský program.

Nejdřív se nic nedělo. Pak se obrazovka rozmihotala, jako by někdo pustil k televizi starý vysavač a pak na ní začala naskakovat okna nová, plná podivných znaků. Pak se odkudsi vynořil takový prázdný obdelník a začal odpočítávat procenta.

Chytře jsem pochopil, že to bude znamenat podíl splněného úkolu.

Podle rychlosti, jakým to šlo, budu v kanceláři sedět asi tak hodinu. Což může znamenat, že v ní taky umřu dřív, než bude hotovo.

Cvičně jsem zkusil kontaktovat náš počítač z různých míst v kajutě, ale nejbliž jsem se čistému signálu dostal ve chvíli, kdy mi ve sluchátku začalo nejasně šumět moře.

Čili na poradu s počítačem si můžu nechat zájit chuť.

"Co myslíš, mám tu čekat, nebo bych se měl radši zkusit probít zpátky do hangáru?" zeptal jsem se aspoň Toho druhého.

Byl přímou žádostí o radu natolik zaskočen, že se na jakous takous odpověď zmohl až po chvíli: "No slyšels, co nám říkal počítač v té rouře – že nemáme moc šancí se někam vůbec dostat. Já bych nejradši zůstal tady a počkal, jak se to vyvrbí. Koneckonců stejně nemůžeš nechat Dell jen tak ležet, mohli by ho najít a jednoduše odpojit. No a navíc bez něj nikdy netrefíš zpátky."

"Hm, taky bych řekl," souhlasil jsem pochmurně a zase se posadil do křesla. Ukazatel času pokročil jen nepatrně a tak jsem se radši přemístil vedle dveří a na kolena si položil brokovnici. Jestli se sem začne někdo dobývat, rozhodně mu to neulehčím.

"Že by tu neměli kamery?" zeptal jsem se po půlhodině do ticha – pořád se totiž vůbec nic nedělo a když jsem přiložil ucho na dveře (s nepříjemným pocitem, jakoby někdo dělal z druhé strany to samé), nebylo nic slyšet.

"Asi ne, hnusáci si nejspíš navzájem věří," řekl Ten druhý.

"Hm, taky dobře," řekl jsem já a setřel si pot z čela – kinetinu už definitivně dosloužil a teď se hlásily o slovo naopak negativní účinky. Doufal jsem, že se nesložím dřív, než budu zpátky v Saladinu, ale moc jsem tomu nevěřil. Pořád mi navíc nebylo jasné, jak se tam dostanu, i když hacknutí počítače vyjde. Loď přece nemůže pozabíjet celou posádku jen tak. Respektive, asi by to šlo, ale to bych zas nepřežil ani já.

"Jak se asi dostanem zpátky do Saladinu?" trápil Toho druhého stejný problém.

"Uvidíme," řekl jsem mu. Co taky jiného říct.

Během dalších deseti minut se konečně dostavili další Protivníci.

***

"Taky to mohlo ještě blbých dvacet minut vydržet," procedil jsem mezi zuby, když se dveře o kousek otevřely a pak razantně zaklaply nazpátek.

"Co budem dělat?" zajímalo Toho druhého.

"Uvidíme," řekl jsem já a měl jsem pocit, že se poněkud opakuju.

"Uvidíme, uvidíme, to je mi odpověď," zavrčel Ten druhý, ale dál se nevyptával.

Já chvíli uvažoval o tom, že bych se ukryl zpátky ve větrání, ale za prvé se tak vysoko nemám jak dostat a za druhé tu nemůžu opravdu nechat Dell.

Takže zbývá čekat, jestli se dveře otevrou a jestli ano, střílet.

Během dalších pěti minut se dveře začaly chovat, jako by je postihla akutní shizofrenie, kdy jedna osobnost chce otevřít, zatímco druhá je proti – v malých intervalech se v nich objevovala úzká škvíra, aby vzápětí s tlumeným bouchnutím zapadly zpátky.

"A už mě to nebaví," prohlásil jsem a během jednoho krátkého pootevření vrazil do mezery hlaveň jackhammeru a podržel kohoutek.

Zaburácelo to, na tváři jsem ucítil něco vlhkého a teplého a pak byl na hodnou chvíli klid, jak se nejspíš nikomu z přítomných nechtělo znovu pustit do šťourání v klávesnici.

"Už mi to bouchání šlo na nervy," vysvětlil jsem a sám jsem měl pocit, že mluvím trochu z cesty. Asi další účinky otravy.

"Tak jen doufej, že se nepokusí ty dveře nějak odstřelit," řekl pesimisticky Ten druhý a já jen mávl rukou, která se mi začala tak trochu třást. Tak trochu dost.

Přesto jsem se ale s kolečkovou židlí odsunul o něco dál.

Protivníky musela moje střelba ale nehezky překvapit (nebo je rovnou pozabíjet, čemuž nevěřím), protože se o nic nepokusili až do chvíle, kdy na velkém monitoru obdélník kompletně zmodral a naskočil na něm jednoduchý nápis.

Jednoduchý proto, že byl v češtině.

HOTOVO, hlásal.

V následujícím okamžiku se celou místností rozlehla strašlivá rána a dveře se vyboulily dovnitř snad o deset centimetrů.

"A už je to tu," zařval jsem a bleskově opustil své stanoviště na židli – nerad bych zažil další takový zásah z takové blízkosti; už teď mi v uchu hrozivě pískalo a měl jsem neodbytný pocit, že další zvuková vlna by mi mohla rovnou protrhnout bubínek.

"Pohodlně se posadte do křesla, pevně zavřete oči a vydechněte, až vám řeknu," ozval se najednou melodický hlas z místních reproduktorů.

Protože zněl jako počítač Saladinu a mluvil bezvadnou češtinou, poslechl jsem.

Vzápětí jsem svého činu zalitoval, protože dveře se zašuměním zajely do stěny.

Díky nějakému instinktu, nebo čemu vlastně, jsem ale v křesle vytrval a dokonce nechal oči zavřené. Věřím, že mi to zachránilo život.

Zaslechl jsem, jak se dovnitř vrhají dvě postavy typickým vojenským parakotoulem.

Pak se dveře s hvízdnutím zavřely.

Pak světlo zintenzivnělo v takové míře, že mě bodalo i do zavřených očí – zaslechl jsem, jak dvojice Protivníků zaječela bolestí.

Pak počítač řekl "ted" a já vydechl.

Pak jsem zažil podobný pocit, jako při mém prvním letu do vesmíru – jako bych najednou vážil dobrou tunu. V zaskřípění vlastních kostí brutálně zatlačovaných do pohodlného křesla jsem zaslechl další dvojici výkřiků a vzpomněl jsem si na mezihvězdnou loď Cizinců.

"A teď zase vy," řekl počítač a tíže mého těla se vrátila skokem do normálu.

Popadl jsem brokovnici, která mi před chvílí málem zlomila stehenní kosti a prudce se otočil i s křeslem.

Protivníci se zrovna začali sbírat ze země, tváře zkřivené bolestí (to jen hádám, kdo to má z těch šeredných ksichtů poznat).

Dvakrát jsem zmáčkl spoušť a zbavil je utrpení. Dynamická výzdoba místnosti tím ještě získala.

"A co teď?" otočil jsem se zpátky k terminálu počítače.

"Celá loď je v současné chvíli pod mou kontrolou," zazněl v hlase počítače spokojený tón, "dochází ale k pokusům uživatelů o zrušení této nadvlády. Nemohu odolávat nekonečně dlouhou dobu a proto je nutné celou posádku zlikvidovat. Běžte do nejbližší laboratoře, tam vám dám další instrukce."

"Nevíš náhodou, kolik je na chodbě vojáků, že ne?" zeptal jsem se.

"Nehrozí žádné akutní nebezpečí," řekl počítač sebejistě.

"Jsi si jistý?" byl s otázkou rychlejší Ten druhý.

"Stoprocentně," odpověděl počítač, "ale může se to každou chvílí změnit. Musíte jít."

A tak jsem vyrazil.

Dveře zajely do stěny a já skočil přímo doprostřed chodby, spoléhaje na moment překvapení.

Zafungovalo to – překvapený jsem opravdu byl.

Všude okolo byly pevně zavřené dveře, a před každými ležel jeden Protivník. Tedy, jak se to vezme.

Spíš část Protivníka.

Vzpomněl jsem si, jak se Protivníci scovávali do dveří kajut, aby se tak kryli před mou palbou. Teď, po mé střelbě z brokovnice, kterou jsem je odehnal na chvíli od ovládní dveří, dělali nejspíš to samé – vykukovali otevřenými dveřmi z přilehlých kajut.

A takové hydraulicky poháněné dveře dokážou přeštípnout tělo stejně hladce, jako to umí průlez Saladinu.

"Kdyby tu měli takové to hlášení z metra o ukončení nástupu a výstupu, tak by se jim to nestalo," řekl Ten druhý a já jen zakroutil hlavou nad tím, kam na tyhle blbiny chodí. Pak jsem přeskočil líně se rozlévající zelenou kaluž a vyrazil k té laboratoři.

Jako jediná měla dveře otevřené.

Když jsem skočil dovnitř, s hlasitým prasknutím za mnou zapadly.

"No a co tu jako mám dělat?" napadlo mě a bezradně jsem se rozhlédl po rozličném podivném vybavení. Ani u jediné věci bych nepřišel na to, k čemu slouží. Vzorky tkání a orgánů v lihu jsou oproti tomu stejné v každé laboratoři. Tyhle jen vypadaly, že nejsou naložené v lihu, ale v nějakém silovém poli, či co.

"Aktivuji inertní pole," vyrušil mě hlas počítače z morbidní prohlídky jakési podivně tvarované hlavy s zakrnělými očima, malými ústy beze rtů a neexistujícím nosem.

"Hm, to by mě zajímalo, co má ten počítač v plánu," ozval se Ten druhý, když se nic nedělo.

Taky mě to zajímalo.

"Manévr dokončen," řekl počítač, jako by čekal, až se ozve.

Došlo mi, že se zapnutým inertním polem bych necítil ani srážku s nejbližší planetou.

Pak se dveře otevřely.

Opatrně, přeopatrně jsem vyšel na chodbu a rozhlédl se.

"Ale fuj," řekli jsme s Tím druhým současně.

Ve chvíli, kdy jsme zapadli do laboratoře, zřejmě dorazily posily.

Pět metrů ode mě totiž byla na zemi a na stropě velká, nepravidelná, šedomodrá skvrna. V té pozemní se válely pokroucené zbraně a z té na stropě líně odkapávala Protivnická krev a sem tam odpadl nějaký kousek tkáně. Vypadalo to, jako by milou jednotku někdo popadl, třískl jí nepředstavitelnou silou o zem a pak ještě jednou o strop. Tuhle teorii podporovaly i neskutečné cákance zelené krve všude, kam až oko dohlédlo.

"Co se to tu stalo?" zeptal jsem se do ticha.

"Provedl jsem dva prudké skoky s inertním polem zapnutým jen ve vaší laboratoři a v hangáru," promluvalo mi sluchátko do ucha jasným hlasem.

Při představě, co to muselo udělat v jediném okamžiku s celou posádkou, mi žaludek taky předvedl dva skoky. Taky nahoru a dolů. Taky proto, že nějaké představivosti nebylo třeba – všude okolo se válely názorné příklady následku takového počínání.

"Radši bych se vrátil do Saladinu," řekl Ten druhý a měl nějak přiškrcený hlas.

"Souhlasím," řekl jsem já a taky jsem nezněl zrovna jako obvykle.

Cestou zpátky do hangáru jsme nepotkali živou duši. Zato jsem se musel občas brodit vysokou vrstvou jemně rozdrcených tkání, překračovat pokroucené zbraně a vyhýbat se ostrým nožům zasekaným do podlahy.

"Chtělo by to deštník," mumlal si nešťastně Ten druhý, když nám v dešti cizí krve spadl za krk kus lebky i s mozkem.

"Zas abych pral," mumlal jsem já a sledoval, jak se mi zelená tekutina vsakuje do rukávu bundy.

***

Do hangáru jsem došel tak zaprasený, jako jsem ještě nikdy nebyl. Ve vysokých botách mi čvachtalo, za krkem mi napadaly takové věci, jaké žádný patolog na světě nikdy neviděl a v puse jsem měl hroznou pachut' mimozemské krve.

O tom, že mi bylo čím dál tím hůř z otravy kinetinem, ani nemluví.

"No tady to taky vypadá," řekl Ten druhý, když jsme vešli.

"Saladin se taky vyřádl," řekl jsem já a pohledem přejel tu ohromnou spoušť kolem dokola. Po stěnách se stále ještě pomalíčku sesouvala těla prostřílená jako řešeta a všude po podlaze kolem vchodu byla nepřehledná

změť utrhaných končetin a kusů těl. Kromě toho tu byla cítit intenzivní spálenina a když jsem se podíval na tmavá kola, sporadicky roztroušená kolem lodí, pochopil jsem proč.

Do hangáru se musela dostat nějaká útočná jednotka ve chvíli, kdy měl počítač zapnuté inertní pole a tak musel se Saladinem ven a vyřídít si to tak říkajíc osobně. S naší menší lodí by se v plném hangáru nemohl dost dobře pohybovat a o nevhodnosti jejích zbraní proti pěchotě už jsem mluvil.

Překročil jsem nejbližší mrtvolu roztrženou na dvě části a vyhoupl se do černého otvoru, který se přede mnou zničehonic zhmotnil.

"Nazdar Jonáši," zavolal jsem na malou postavičku poslušně přikurtovanou v křesle, "doufám, že ses nelekl." Dovedl jsem si představit, jak asi vypadám po průchodu mnoha dešti z Protivníků.

"Ani ne, tady se taky děly hnusné věci," usmál se na mě Jonáš a ukázal otevřeným průlezem na spoušť u vchodu.

"Všiml jsem si," zašklebil jsem se, "Já si teď nutně musím dát sprchu a potom asi budu trochu mimo, ale počítač ví, co dělat, takže se nám nic stát nemůže."

Následně jsem jasnozřivě pochopil, že bez regenerátoru bych mohl ve sprše i umřít a tak jsem se rovnou natáhl na postel a vbodl si do žíly připravenou infúzi.

S myšlenkou na nutné převlečení postele jsem se propadl do bezvědomí.

***

Probudil jsem se v devět hodin ráno následujícího dne, měl jsem hlad a nic mě nebolelo. Jen se mi okamžitě zvedl žaludek z nepředstavitelného puchu, který se vznášel všude kolem mě.

"To je hnus," zvolal jsem a s trhavým zvukem se odlepil od postele.

Zahlédl jsem Jonáše – byl ve tváři bledý a vypadal, že bude každou chvíli zvracet.

"Já vím, já vím," omluvně jsem se na něj zašklebil a vyrazil nejkratší cestou rovnou do sprchy.

Zaschlá krev Protivníků jde z obličeje hůř než zaschlá krev lidí nebo mrtváků. Vytváří takový gumovitý soudržený povlak, který se jen strašně nerad nechává rozmočit. Kromě toho lepí a strašlivě táhla za vousy.

"Příště se ohol, až je půjdeš střílet," navrhl Ten druhý, když jsem se zatahal za obočí obzvláště nepříjemně.

"Žádné příště už by být nemělo, ne?" podivil jsem se a teprve teď mě napadlo, co se asi s lodí právě děje. Následovala myšlenka, že jsme v podstatě měli být už dávno mrtví, pokud někdo z nyní mrtvé posádky stačil informovat kohokoli mimo loď.

"Počítači, jaká je situace?" vykoukl jsem ze sprchy a zahulákal přes šumění vody na monitor. Jonáš vypadal ještě bledší, než před chvílí.

"V současnosti se nacházíme ve stavu kvantové neurčitosti, která potrvá dva následující dny," řekl počítač, jako by mi oznamoval, že na oběd budou opět vložky.

"V jakém stavu?" vypnul jsem vodu, abych dobře slyšel a napůl vylezl ze sprchy. Z vodou nacucané bundy kapala nazelenalá voda.

"Pokud vás zajímá obsáhlejší popis naší současné situace, pak se stalo asi toto," začal počítač melodickým hlasem, "Po vašem návratu do Saladinu jsem během pěti minut a třiceti šesti vteřin dokázal využít veškerou kapacitu palubního počítače ukořistěné lodi, která mnohonásobně překračuje kapacitu počítače Saladinu. Rozšířil jsem svou osobnost do celé lodi a rázem se tak stal nejdokonalejší umělou inteligencí, jaká kdy existovala. Díky tomu jsem mohl převést celou mezihvězdnou loď do stavu kvantové neurčitosti bez nutnosti se v příštím okamžiku znovu zhmotnit. V podstatě by se dalo říct, že v tomto stavu můžeme vydržet velmi dlouho."

"A to jako znamená, že...", nějak jsem nedokázal poskládat kloudnou větu.

"Ano," odpověděl počítač, "znamená to, že jako první v historii dokážu zhmotnit tuto loď na jakémkoli místě ve vesmíru. Má to ovšem tu nevýhodu, že čím dál bude místo určení od současné pozice, tím déle budeme muset přetrvávat ve stavu kvantové neurčitosti. Dalo by se říci, že nabíráme sílu ke skoku, která souvisí s mírou pravděpodobnosti výskytu lodi na určitém místě. Čím je místo vzdálenější, tím je nepravděpodobnější, že by se na něm naše loď vyskytla a tím déle tudíž musím udržovat neurčitost."

"Jo, fajn, stačí," zarazil jsem vědecký výklad, "promluvíme si, až se osprchuju." Ne, že by mě současná situace neznepokojovala, ale vypadá to, že následující dva dny nám nic nehrozí, takže na děláním si starostí je dost času až na chvíli, kdy nebude hrozit, že se Jonáš z všudypřítomného smradu každou chvíli pozvrací.

Dostal jsem to nejhorší svinstvo z obličeje, zpoza vesty vydoloval něco jako nakráplou oční bulvu neznámého původu, z náprsní kapsy jsem vylovil placatý šedomodrý prst s popraskaným nehtem a pak už jsem ze sebe konečně všechno oblečení shodil (zbraně jsem naházela na koberec už před tím) a dlouhých dvacet minut se drhl kartáčem.

Ze sprchy jsem vyšel jako nový člověk v novém županu.

Zbývalo naházet veškeré oblečení do pračky a pak jsem se konečně mohl pustit do celkového úklidu Saladinu.

"Tak, Jonáši, popadni hadr, musíme to tu trochu zkulturnit," vyzval jsem bledého člena posádky a jal se do vzduchu rozprašovat zaručeně pach pohlcující osvěžovač vzduchu. Když jsem vyplácal celý jeden sprej a proměnil tak ovzduší v Saladinu na směs vzduchu a aerosolu s lesní vůní, zápach opravdu ustoupil. Tak trochu.

"Ale já to tu nepoblihl," zamračil se na mě Jonáš, když jsem ho donutil napustit si kýbl horkou vodou a pustit se do očisty monitoru a klávesnice.

"A proto jenom lehce leštíš elektroniku, zatímco já se tady plazím po zemi," vysvětlil jsem mu s roztomilým úsměvem ve tváři, jehož následkem už Jonáš neprotestoval, ale zato zase na čas přestal mluvit.

Když bylo vypráno mé oblečení, sundal jsem ještě povlak z postele a nacpal ho do pračky i s Jonášovou uniformou. Chlapec sice trochu povyrostl, ale jeho původní oblečení mu pořád ještě sedělo tak akorát. Spíš bych řekl, že do něj konečně dorostl.

"Jen jestli se nám nesrazila neprůstřelná vesta," zavtipkoval Ten druhý, když jsem si ji začal kriticky prohlížet. Samozřejmě ne proto, abych zjistil její stav po vyprání, ale abych si prohlédl, co dokáže taková kulka z protivnické pistole.

"Kvalita," prohlásil jsem uznale, když jsem z ní zmíněnou střelu vydoloval a nenašel větší poškození, než menší prohlubeň.

Abych Jonášovi trochu vynahradil to nechutné uklízení, strčil jsem mu do ruky walther a sám se dal do pucování brokovnice.

"Myslíš, že bych mohl střílet z něčeho takového?" jako zázrakem jsem vrátil Jonášovi řeč.

"No nevím, jestli to udržíš, ale jinak nevidím důvod, proč ne," pokrčil jsem rameny. Pokud kluk zažil kariéru mimozemského velitele, asi nemá cenu se bát, že z něj vychovám zabijáka jen tím, že ho naučím střílet z pořádné pistole.

Jonáš se na mě usmál jako sluníčko – až mě to doslova zahřálo u srdce.

Následující hodinu jsme vyleštili do vysokého lesku každou součástku našich zbraní (Jonáš se zlomenou rukou nějakou práci spíš imitoval, ale to není podstatné) a bylo nám při tom tak, jako když se rodina sejde u nedělního oběda. Uvažoval jsem, jestli se Jonáše nemám zeptat na jeho zážitky z minulých let, ale nakonec jsem se rozhodl to nikdy neudělat. Já osobně na svůj život s členkou vzpomínám jen opravdu s odporem a nemyslím si, že u něj je to jiné. Sice mě napadlo, že potlačované zážitky by mohly způsobit nějaké potíže (něco takového jsem si ze školní psychologie pamatoval, potlačovaný stres a takové ty věci), ale nakonec jsem si řekl, že pokud bude Jonáš chtít, začne o tom sám. Pokud ne a nebude mít v noci třeba noční můry, bude lepší nechat to tak.

***

Než padl večer, byl celý Saladin jako ze škatulky. Vyplácáním dalších dvou osvěžovačů jsme konečně definitivně porazili odér zapařené krve, všude vonělo vyprané prádlo a já voněl zeleným denimem, protože jsem se zas jednou oholil.

"Taky by ses konečně mohl zeptat, kam to letíme," navrhl Ten druhý dneska už popáté.

"To bych mohl," souhlasil jsem a pohodlně se na to vyptávání usadil do křesla. Jonáš Tomu druhému ve zvědavosti celý den značně přizvukoval a tak se teď dychtivě posadil po mém boku.

"Tak počítači, kam to letíme?" zeptal jsem se konverzačním tónem.

"Myslel jsem, že to víte," prohlásil počítač, jako bych právě spadl z višně.

"No a vidíš, nevíme," zamračil jsem se na monitor.

"Podle vašich rozhovorů s Tím druhým jsem usoudil, že naším primárním cílem je domovská planeta mimozemšťanů, které nazýváte Cizinci."

"Co?" řekl jsem já, Ten druhý i Jonáš překvapeně.

"Co vám není jasné?" zeptal se počítač tónem moudrého učitele zvláštní školy.

"Copak je možné dostat se k domovské planetě Cizinců v nepřátelské lodi?" ujal jsem se slova já.

"Samozřejmě, že není," prohlásil počítač.

"Tak jak..."

"Pokud ji neřídí někdo, jako jsem já," navázal počítač a já si byl jistý, že tu mezeru na moji otázku tam udělal jen pro vlastní potěšení z vysvětlování. "Někdo, kdo dokáže udržet stav kvantové neurčitosti na dostatečně dlouhou dobu, aby se mohl zhmotnit tak daleko. Pokud byste chtěl využít pouze normální schopnosti cizího počítače, nedostal byste se do prostoru Cizinců daleko. I takto vyzbrojenou loď by planetární obrana anihlovala během několika vteřin."

"Počkej, počkej," ozval se Ten druhý, "ale my máme k dispozici přece jen ten normální palubní počítač lodi, ne? Takže bys měl být schopen skákat úplně stejně, jako on." To samé jsem chtěl říct já.

"Ano, v podstatě máte pravdu," souhlasil počítač, "až na ten detail, že Protivníci a ani Cizinci nedokázali vyvinout skutečně inteligentní počítače a v tom je právě jejich problém. Jejich skoky musí řídit živá bytost s omezenou inteligencí a vůlí. Já oproti tomu jsem proniknutím do palubního počítače několikanásobně zvýšil tyto své vlastnosti a tudíž mohu s pohonem lodi dělat takové věci, jako žádná živá bytost přede mnou."

"Takže v tomhle pohonu je důležité vědomí?" zeptal jsem se zase já.

"Ano, dá se to tak říci. Jakkoli vyvinutý počítač vám nepomůže, pokud to nebude skutečná umělá inteligence, jako jsem já."

Vzpomněl jsem si na to málo, co vím o kvantové fyzice a vybavil si pokus s elektronem a dvěma otvory. Kvantová fyzika vždycky tvrdila, že to vypadá tak, jako by lidské vědomí skutečně ovlivňovalo skutečnost. A můj

počítač to teď využíval v praxi. Nikdy bych si nedokázal představit, jakou bytost stvořím tím, že nechám zapnutý počítač uprostřed pouště. Ale o tom jsem už myslím mluvil.

"Ještě mi vysvětlí, proč ti mimozemšťani nemají ani jedni taky samoučící počítače," ozval se Ten druhý.

"O historii těchto dvou ras toho není v jejich počítačích mnoho, ale z nepatrných náznaků usuzuji, že oni považují myslící stroje za něco jako rouhání." Jako bych z jeho hlasu zaslechl pobouření.

"Tak proto nám na Zemi létali v popelnicích živí emzáci a ne dokonalejší roboti," zaradoval se nad vysvětlením této záhady Ten druhý. Pak se zarazil: "No počkat, neříkal jsi náhodou, že planetární obrana dokáže takovouhle loď anihilovat během několika vteřin?"

"Říkal," odpověděl klidně počítač, "ale s mými manévrovacími schopnostmi budeme schopni dosáhnout povrchu planety v takovém stavu, aby Saladin dokázal loď opustit."

To zaujalo i mně: "Takže když všechno půjde dobře, tak zkrátka havarujeme na planetě plné Cizinců?"

"Ano," řekl počítač, jako by nepostřehl ironii v mém hlase. A že by ji tam musel slyšet i hluchý.

"No neuraž se, ale už jsem slyšel lepší plány," řekl jsem počítači.

"Jestli máte lepší nápad, políbím vás," řekl počítač. Kde asi tak tuhle odpověď sebral?

"No tak uvidíme," řekl jsem s vědomím, že pusou od počítače nejspíš nedostanu, protože zkrátka nemůžu soutěžit s inteligencí něčeho, co má mozek rozlezlý po celé mezihvězdné lodi, "ale co uděláme, až budeme dole?"

"To nevíte?" zeptal se počítač a tentokrát byl údiv v jeho hlase upřímný.

"Takže to jsi taky pochytil z mých řečí, že jo?" zeptal jsem se spíš jen tak řečnický.

"Ano," odušil počítač.

"No moment, jakto, že počítač ví něco, co já ne?" vyjel Ten druhý.

"No hádej, můžeš třikrát," ušklíbl jsem se. V hlavě jsem měl už dávno připravený bláhový způsob pomsty, ale nikdy jsem o tom nahlas nemluvil. Maximálně jsem občas zavrčel něco jako "Okno za okno, zub za zub," ale to je tak všechno. Že počítač dokázal z takových poznámek cokoli vyčíst, je jen dalším důkazem jeho obrovského intelektu.

"Řekni nám to, Maxmiliáne," dělal na mě psí oči Jonáš.

"Neřeknu, nebyli byste překvapení a vůbec," nasadil jsem obličej sfingy já a vydržel to celých pět hodin. Pak mě ty žadonící oči porazily a já jim oběma vyklopil, co přesně mám v plánu. Kdyby mě nebavilo napínat Toho druhého, asi bych s tím takové drahoty nedělal.

"Tak schválně, jestli na to přijdete sami," začal jsem, "Co nám Cizinci provedli?"

"Vyhubili lidstvo," skoro mi skočil do řeči Ten druhý.

"To jo, ale jakým způsobem?"

"Nadělali z lidí mrtváky," použil Jonáš poprvé to slovo.

"Správně," pochválil jsem ho, "a jaká má být správná pomsta?"

"Co nejhorší!" vykřikl Ten druhý.

"To taky, ale co hlavně?"

"Spravedlivá!" vykřikl Jonáš a oči mu zářily. Napadlo mě, že o pravidlech pomsty nejspíš ví hlavně ze svého D – Mana (na kterého si od své záchrany vůbec nevzpomněl).

"No vidíš, jak ti to jde," pochválil jsem ho, "takže co z toho plyne?"

"Že uděláme mrtváky z Cizinců?" podivili se oba dva najednou.

"Bingo!" zatleskal jsem jim.

"A to chceš udělat jak?" zeptal se Ten druhý a nevíra mu z hlasu doslova odkapávala. Ani Jonáš se netvářil zrovna dvakrát jako by něčemu takovému věřil.

"Kdyby sis se mnou četl ty přeložené věci z počítače Cizinců, tak bys to věděl," utrl jsem se na Toho druhého (místo čtení opravdu vždycky otravoval s něčím nepodstatným a teď se bude tvářit, jako bych se zbláznil) a svůj následující výklad směřoval hlavně Jonášovi.

Vysvětlil jsem mu, že našemu počítači se podařilo rozšifrovat způsob výroby mrtváků. Není to způsobeno nějakou chemikálií, ale specifickým zařízením, které totálně zlikviduje vědomí napadeného člověka a nějakým způsobem pozmění jeho biologii (jakým, to počítač nedokázal přeložit – lidstvu na to chybí potřebné znalosti a to se pak blbě překládá). Samozřejmě mě zajímalo, jak jsem já mohl přežít. Dostalo se mi odpovědi, že za to může hlavně biopole, které je přítomno okolo každého živého stromu. Na to jsem počítači namítl, že vlci a srnka byli taky v lese a přesto se z nich mrtváci stali. Následně jsem se dozvěděl, že v jsem měl tedy zřejmě štěstí a moje chata stála v místech, kde bylo zařízení buď tak slabé, že ho odstínilo stromové biopole, nebo se tam zkrátka vůbec nevyskytovalo, protože Cizinci se nesoustředili na každý čtvereční centimetr povrchu planety.

To je mimochodem místo, kde se to celé týká mého plánu – způsob šíření toho zařízení. Původně jsem si myslel, že zkrátka přiletěla ta mezihvězdná loď a začala zářit. Jenže z toho, co jsem později viděl ve světě, mi bylo jasné, že proces se všude stal ve stejnou dobu, což by jediná loď nezvládla. Z dat Cizinců jsem se teď dozvěděl, že na oběžnou dráhu se vypustí spousta miniaturních, nezachytitelných sond, které se potichu, ale zato velkou rychlostí, rozmístí nad celým povrchem planety, pak sestoupí bleskově do horních vrstev atmosféry a pak se najednou celý proces spustí. Jednoduché, efektivní, bezproblémové.

Přesně tak jsem se chystal provést i svou pomstu.

"Ty ses snad musel zbláznit," ozval se Ten druhý, když jsem skončil s přednáškou.

"To mi říkáš každý týden," odtušil jsem, "proč si to myslíš teď?"

"No tak třeba ty sondy – kde je chceš sehnat?"

"Pochopitelně přímo u výrobce, podle počítače se dělají na té domovské planetě, kde se chystáme havarovat."

"A nemyslíš si tak náhodou, že budeme stokrát mrtví, než se přiblížíme jen na dohled nějaké takové továrny?"

"To jsem si myslel i o hranicích JAR, potom o základně Protivníků, samozřejmě taky o téhle lodi," ukázal jsem rukama kolem sebe, "a tak bych mohl pokračovat ještě hodně dlouho. I když se to tobě nezdá, tak se zkrátka nějak vždycky povede, že přežiju."

"Jednou to musí přestat," zahučel Ten druhý, ale očividně mu právě došly argumenty.

A nebo možná ne.

"A nestane se mrtvák i z tebe, tak náhodou?"

"To nevím, ale osobně věřím v bezpečnostní opatření Cizinců. Počítač si myslí, že taková továrna musí mít nějaký štít, aby nebylo ohroženo civilní obyvatelstvo, kdyby náhodou došlo k nějaké nehodě."

"Aha," řekl Ten druhý, "tak jo, jdem do toho."

Jonáš neříkal nic, ale tvářil se tak nějak nešťastně.

"Neboj Jonáši, dobře to dopadne," pokusil jsem se ho uklidnit, "jak jsem říkal tomu šťouralovi, zatím všechno vždycky dopadlo dobře."

Asi jsem zněl přesvědčivěji, než jsem se cítil, ale Jonáš se na mě usmál a prohlásil, že mi věří.

Už dlouho mě nic tak nepotěšilo.

***

Dva dny se zdají být celkem dlouhá doba, pokud sedíte například v zubařském křesle. Pokud sedíte v křesle Saladinu a máte před sebou celou planetu nepřátel, na niž se vám vůbec nechce, ale musíte tam, čas vyloženě letí.

"Dokončení skoku za pět minut," promluvil počítač druhého dne k večeru. Večer je to jen podle pozemských hodin, absolutně netuším, jaká denní doba bude panovat na planetě těch hajzlů. Jen jsem zadoufal, že nezemřu dřív, než to zjistím.

"Bude to hodně tvrdé," řekl jsem Jonášovi a podal mu chránič zubů. Oba jsme seděli pevně připoutaní v křeslech, na sobě neprůstřelné vesty a za sebou několikahodinové důkladné upevňování všech věcí v Saladinu. Pokud by nám dovnitř vletěla třeba moucha, věřím, že bychom ji lepící páskou také bezpečně přilepili ke stěně.

Jonášovi byl chránič trochu velký, ale pokud se do něj pevně zakousne, nemělo by to vadit.

"Snad jsme na nic nezapomněli," zamumlal ještě Ten druhý, než jsem se zakousl.

Rychle jsem si v hlavě promítl všechno, co jsme za ty dva dny stihli (už poněkolkáté) a ani tentokrát mě už nic nového nenapadlo – zásobníky všech palubních zbraní byly plné až po okraj, krystalovou vrstvu jsem doplnil, co šlo, nechal jsem dokonce počítač, aby si zkontroloval všechny obvody (nejen v Saladinu, jeho osobnost je nahraná ve všech malých lodích, co jich v hangáru je – letecká podpora bude k nezaplacení) a na horním okraji klávesnice máme nalepenou řadu posilujících tablet tak, aby se samy neurvaly, ale aby šly odtrhnout. Kdo ví, kdy budeme muset zůstat za každou cenu při vědomí.

"Připravte se, zhmotnění proběhne za deset...devět...osm... sedm..." začal odpočítávat počítač. Zakousl jsem se pevněji do tvrdé gumy a znovu se pokusil sebrat veškeré duševní síly a zabránit, aby se mi tak příšerně netřásl ruce.

"Tři...dva...jedna, skok dokončen," řekl počítač.

Pak vypuklo peklo.

***

V brýlích mi naskočil obraz krásné planety za východu rudozlatého slunce. Pod námi se rozprostíraly budovy, na kterých bylo na první pohled vidět, že je nenavrhoval pozemský architekt.

Pak naše mateřská loď uskočila do strany, aby se vyhnula prvnímu flaku protivzdušné obrany. Vedle těchhle paprsků vypadaly staré známé megablesky jako tenounká párátka.

Počítač dokáže reagovat nejrychleji, jak je to vůbec možné a tak jsem si nedokázal představit žádnou zbraň, která by byla schopná tak rychle přemířit na místo, kam jsme uhnuli.

Přesto byla loď okamžitě zasazena takovým způsobem, že na monitoru vyskočila řada rudých hlášení.

Pak počítač znovu uskočil do strany, prudce se vznesl k nebi a ještě prudčeji se vrhl kupředu a dolů. V brýlích jsem z toho všeho viděl jen rozmazané fleky a byl jsem rád, že nejsem mimo loď – imploze, které musel vyvolávat přesun kolosální mateřské lodi, by mě určitě roztrhaly na místě.

Veškerá nepředstavitelná rychlost manévrování a složitých úskoků nám ale maximálně kupovala čas. Nechápal jsem to, nevěřil jsem tomu, ale gigapaprsky naši loď zasahovaly v nepřetržitém sledu. Bylo to, jakoby už dopředu mířili na místo, kam jsme uhýbali.

Pak jsme poskočili směrem k zemi rychlostí, která by mě bez inertního pole rozmazala po celém stropě Saladinu jako hodně řídký průjem, a počítač konečně opětoval palbu. Až do téhle chvíle jsem nevěděl, jakou palebnou sílu naše loď vlastně má – teď jsem to zjistil.

Z kanónů vytryskly proudy pulsující neklidné energie a vystřelily směrem k postavením protivzdušné obrany. Absolutně jsem netušil, jestli to mělo nějaký účinek – loď stále kličkovala (určitě za strašných sonických třesků), v brýlích jsem měl jen mlhu proudící sem a tam hroživou rychlostí a záplava informací na monitoru byla pro lidské oči nečitelná. Co loď dělá, jsem zjišťoval jen z příručního monitoru, na kterém mi počítač zobrazoval strategický pohled na celou situaci. Plus z občasných statických momentů, které jsem si nechával zobrazovat do dalšího monitoru. Tak jsem zjistil, že jedno palebné postavení bylo vyřazeno a že my jsme přišli o dva z šesti kanónů.

Čas na opuštění vzdušného prostoru.

Vrata našeho hangáru se bleskově otevřela a ven se vyrojily všechny menší lodě, kromě té, ve které jsem seděl. Na taktické mapě jsem zahlédl, jak byla většina okamžitě rozprášena na atomy. Ale svůj úkol splnily – získali jsme potřebné setiny vteřiny, které byly potřeba k tomu, aby se mateřská loď dostala skoro až na zem.

Skoro.

Proud hlášení se na maličkou chvíli zastavil a na monitoru naskočilo jediné oznámení:

LOĎ KRITICKY POŠKOZENÁ.

Kdyby záď lodi s otevřeným průlezem mířila k zemi, byl bych anihilován i s celým Saladinem, ať už jeho výrobci zaručovali ochranu před jaderným granátem, nebo ne. Proti gigavýbojům vypadal atomový granát jako neškodná prskavka.

Ve chvíli, kdy se mateřská loď stala neovladatelnou, našťěstí mířil východ přímo k zemi.

Vystarovali jsme malou loď na plný plyn a kdyby počítač nebyl tak skvělý pilot, zabořili bychom se na dvacet metrů do země. Takhle jsme jenom maličko zbrousili beton místního chodníku a vyrazili nezmenšenou rychlostí k našemu cíli – mimozemské továrně.

Tedy, ne, že bychom měli před sebou umetenou cestu. Ve chvíli, kdy jsme se dostali pod hranici protivzdušné obrany, se nebe tak trochu zatmělo.

"Krátkým denním cyklem to asi nebude," zašeptal v posvátné hrůze Ten druhý.

Měl pravdu.

Nebylo.

Na obloze se doslova rojily velké, antracitově černé stroje, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Trochu připomínaly starý známý šípovitý stroj, ale byly větší a jaksí užší. Nic vražednějšího jsem nikdy neviděl a ani vidět nechtěl.

"V rychlosti je naše síla," pronesl počítač a pokusil se ještě zrychlit.

Bohužel, stroje Cizinců jsou o něco rychlejší. První nám vypálil přímo před čumák lodi dřív, než počítač stačil uhnout stranou. Být blesk o něco trvanlivější, proletěli jsme jím skrz. Takhle jsme jenom přesvištěli mohutný kráter, který vypadal jako čistě vypálený.

To aspoň tvrdil počítač, já v té rychlosti zkrátka moc sledovat nestíhám.

"Když ne v rychlosti, tak v množství," zabručel počítač a tentokrát se otevřel průlez téhle lodi a Saladin prudce zaakceleroval.

"Připadám si jako matřjoška," prohlásil Ten druhý ve chvíli, kdy jsme opustili výhody inertního pole a tvrdě dopadli na místní vozovku.

V mých brýlích přibyl další pomocný monitor a naskočil na něm obraz z lodi, která okamžitě vystřelila vzhůru do nebes za neustálé palby zelených pulzujících paprsků.

"Neměli by nás vidět," řekl jsem do prázdna, předpokládaje, že Jonáš je ještě nervóznější než já, "na takhle rovném povrchu nezůstávají otisky pneumatik."

Okamžik na to jsem si s nelibostí vzpomněl, že senzory Cizinců dokázaly sledovat Saladin i podle zvuku.

A nebo jsem si to jen špatně vyložil – veškerá pozornost štíhlých strojů se soustředila jen a jen na naši loď. Tak nějak jsem nabyl dojmu, že s tou už domů neodletíme. Na pomocném monitoru jsem sledoval manévry, z kterých se mi zase začalo dělat nevolno; bylo jasně vidět, že zkopírovaný počítač je lepší pilot, než všichni Cizinci kolem něj dohromady. Ale i kdyby mohl existovat někdo s desetkrát lepšími reflexy a bystřejším úsudkem, stejně by se mnohačetným zásahům ubránit nedokázal. To prostě nešlo. Naštěstí bylo jediným úkolem lodi odpoutat pozornost od Saladinu, což se jí dařilo znamenitě. Nevím, nevím, co by náš stroj říkal na zásah paprskem, které ty vražedné stroje používaly. Byly tenké a jasně ohraničené, takže mi připomínaly zbraně jejich mezhvězdné lodi. Jen nebyly bílé, ale načervenalé, takže připomínaly lasery.

"Připravte se," pronesl najednou počítač, "budeme muset zmizet co nejrychleji, takže si nás možná i někdo všimne."

Co tím myslel, jsem pochopil, když na monitoru zablikalo FORSÁŽ a Saladin s gustem proletěl dva metry vysokým mantinelem, který vozovku lemoval. Mimozemský plast se rozletěl v působivé explozi a já jen stačil v duchu poděkovat Cizincům za to, že nemají zábrany u silnic o něco silnější.

"Co blbneš?" zařval jsem na počítač.

"Cesta odbočovala a my musíme co nejrychleji z akčního rádiu exploze," řekl počítač bez špetky omluvného tónu v hlase.

"Jaká exploze zas?" zařval jsem ještě mocnějším hlasem.

"Tahle," řekl počítač prostě.

V ten okamžik získaly rojící se černé lodi Cizinců mnohem jasnější kontury. Jako by za nimi vyšlo slunce. A tím myslím jen několik metrů za nimi.

V následující pikosekundě veškeré letectvo jednoduše zmizelo v kouli světla a do Saladinu něco koplo. Tentokrát to nebyl kůň, nebyl to slon s okovanými nohama, bylo to spíš, jako by obr Atlas popadl gigantickou golfovou hůl a pokusil se odpálit nás až do jamky na Plutu.

Letěli jsme opravdu krásně.

Dopad taky nebyl z nejhorších.

Mimozemský asfalt vystříkl do výšky v šedém gejzíru, mě ošklivě zapraskalo v každém kloubu, prokousl jsem gumový chránič skrz na skrz a ruce dosud pevně sevřené na hrudi ožily vlastním životem a vlivem gravitace do něčeho mocně třískly.

Ani jsem si radši nepředstavoval, co to udělalo s Jonášem; stačilo mi, jak vykřikl bolestí.

"Co to bylo?" odvážil jsem se zeptat, když jsme v oblaku drti vystartovali v původním kursu a nehrozilo, že si amputuju jazyk nebo rozdrťím zuby.

"S využitím značného nárustu své inteligence díky Protivnické mateřské lodi jsem byl schopen vymyslet způsob využití antigravitačního pohonu tak, aby dokázal interagovat s reaktory Cizineckých lodí," řekl počítač, jako by mi vykládal například o škodlivosti kouření, "První otestování v praxi jste právě viděli. Kdyby vás to zajímalo hlouběji, pak si prostudujte materiály o umělé fúzi, použitý efekt s ní měl hodně společného."

Napadlo mě, co všechno ještě stihneme vynalézt nebo objevit, než se dostaneme k cíli.

Pak mi hlava poskočila sem a tam, jak se počítač bleskově vyhnul něčemu připomínajícímu megablesk.

"Už o nás vědí," prohlásil Ten druhý. Vždycky měl postřeh.

"Nemůžou o nás vědět, jsme neviditelní," oponoval jsem a následující megablesk mi dal za pravdu – vyrobil slušný kráter dobrých deset metrů vpravo od nás. Takže náhodný střelec jenom hádá.

"Ale co kdyby se náhodou trefil," zamyslel se počítač a vymrštil kanón.

Zaburácela salva průbojných granátů a kdesi nad námi se v zelenomodrých mracích zablesklo.

"Máš trefu," pochválil jsem ho a pak nám před očima vyrostly nějaké velké stavby. Byly vzdáleně podobné pozemským mrakodrapům, jen měly pyramidovitý tvar a byly z nějakého lesklého materiálu. Vypadalo to vyložené futuristicky, takhle jsem si vždycky představoval Zemi v triadvacátém století. Že tak budou vypadat města Cizinců připomínajících popelnice, to bych nečekal.

Pak jsme do města vjeli.

"A sakra, jestli nedostanem pokutu," staral se Ten druhý, když jsme zkrížili cestu něčemu velkému a pomalému. Vypadalo to jako antigravitační rodinná dodávka a my jsme tomu cestu ani tak nezkřížili, jako jsme si ji spíš udělali skrz.

Zjišťuji, že dodávky vybuchují o poznání slaběji, než vojenské stroje.

"A pořád žádná mrtvola," napadlo Toho druhého. Já nad tím taky uvažoval. Naše původní teorie byla, že exploze způsobuje kontakt atmosféry Cizinců s kyslíkem. Než jsme ale vstoupili na tuhle planetu, udělal počítač důkladný průzkum dostupných dat, které se problému týkaly. Zjistil, že planeta Cizinců má hodně podobnou atmosféru a tudíž se nic nestane, když se kyslík ze Saladinu smíchá s místním vzduchem. Ohledně vybuchujících popelnic ale v počítači nic nebylo.

"Že by se pohybovali v popelnicích i doma?" nadhodil jsem a vzápětí Ten druhý ukázal kamsi doprava od nás (to jsem v brýlích neviděl, jen cítil). Otočil jsem tím směrem hlavu a překvapením zalapal po dechu. Pět metrů od nás si to za průhledným mantinelem vozovky štrádovalo snad deset popelnic. Nebyly zelené, černé ani bílé, byly průhledné.

"Asi budu blít," řekl znechuceně Ten druhý, když jsem si nechal přiblížit podobu nezakrytého Cizince.

Když řeknu, že vypadali jako přerostlá, podvyživená, lidská embrya s tenounkýma rukama, budu hodně blízko pravdy. Představte si k tomu ještě ruce, které končily nějak napevno zapažené do stěny průhledné popelnice (v těch místech se nacházelo něco jako kovové objímky s hodně členitým povrchem), nohy končící v púlce stehem prostým napojením na myriády hadiček, přidejte si k tomu obličej s miniaturními ústy, množstvím vrásek, velkýma kalnými očima s nějakými implantáty na okrajích a máte skoro celý obraz. Ještě si přimyslete žlutou kalnou tekutinu, ve které se těla vznášela, přidejte pár opravdu nechutných detailů na tělech Cizinců a máte to. K poblití.

"Tak oni si ty popelnice oblíkají na ty akvária jako oblek," vydechl Ten druhý náhlým pochopením.

"Navrhuji malý test," řekl počítač a odhodil další vozidlo přes několik metrů přímo ke vchodu nejbližší budovy.

"Souhlasím," řekl jsem já a usmál se vyloženě zlověstně.

"A udělej záznam," dodal jsem.

Svazek hlavní vulcanu se vymrštil nad střechu Saladinu. Zarotoval, z každé hlavně dvakrát vystřelil a okamžitě se zase schoval do svého úkrytu. Bylo to tak rychlé, že Cizinci ještě žili, když jsme byli opět neviditelní.

Ne, že by jim to dlouho vydrželo.

Počítač mířil tak, aby nepoškodil žádné tělo v těch akváriích – každá střela prolétla těsně vedle. Opravdu prolétla – střely z vulcanu vyvrtaly do akvárií pěkné kruhové otvory. Co se stalo pak to jsem si musel později pustit

zpomaleně – nejdřív z vzniklých otvorů začala tryskat ta žlutá tekutina, pak se uvnitř akvária objevily bubliny, jako kdyby se to zvířetví začalo vařit (svíjivé pohyby hnusných těl byly odporné na pohled, ale mě jejich bolest vyložene hřála u srdce) a pak kapalina zbělala, zneprůhledněla a popelnice se rozprskla v nádherném výbuchu.

"Hezký," řekl Ten druhý okouzleně.

Já to po něm jen zopakoval s pocitem hlubokého zadostiučinění.

"Jen jestli jsme nepostříleli mateřskou školu na výletě," zamyslel se Ten druhý, zatímco Saladin uháněl dál po dálnici a chvílemi zlomyslně ničil projíždějící auta.

"Než slunce zapadne, budou ze všech mrtváci, tak na nějakou školku kašli," řekl jsem na to s vědomím, že já zabíjení předškolních dětí nezačal.

Pomsta není žádná sranda.

***

Pracovní doba Cizinců začíná zřejmě nějak podobně, jako u nás. V následujících minutách se na chodníky vyhrnuly zástupy popelnic a každou chvíli mohutněly.

"Vědecký výzkum musí být soustavný," prohlásil počítač a vulcan se opět rozeřval dřív, než jsem mohl cokoli říct. Co vypuklo, se nedá popsat. Už dřív jsem samozřejmě viděl, jak rychle dokáže vulcan zredukovat počet popelnic, ale to bylo na Zemi, kde jsem jich nikdy nepotkal najednou víc jak deset. Tady jich ulicemi proudily snad stovky, ve zdání bezbezpečnosti za průhledným stěny vztyčenými kolem silnic. Pod nápozem střel z kulometu se mantinely tříštily v miniaturní blyštivé střepy. Z Cizinců nezůstávalo ani to. Proudové olova rozbíjely skleněné skafandry na kousky, prorážely díry do hladkých stěn a trhaly maso Cizinců v takovém tempu, že z vulcanu nad mojí hlavou byla chvílemi jen rozmazaná šmouha. Exploze jednotlivých bytostí měla ničivé následky na ty v jejím okolí, čehož se počítač záhy naučil využívat – odstřílel vždycky jen jednu popelnicu ve větší skupince.

Mezi vším mimozemským životem vypukl následkem našeho počínání nepředstavitelný chaos – auta se snažila uhýbat ze směru, kterým se oheň plivající kulomet pohyboval, popelnice prchaly na všechny strany jako hejna vrabců a počítač usoudil, že není rozumné zanedbávat i ostatní zbraně a vytasil se v jediném okamžiku s plamenometem i kanónem.

Teprve pak vypukla ta pravá vřava.

Auta kličkovala, zasahovaná všemi druhými granáty, popelnice vlétávaly přímo do jízdní dráhy, kde jsme je rozbíjeli na kusy radlicí, budovy v okolí dostávaly nehezke zásahy a místy začínaly hořet...

Chaos.

Hrůza.

Masakr.

Bavil jsem se skvěle.

"Tak tamto nebyla školka," prohlásil Ten druhý, když se nám po "předním skle" rozstříkla další popelnice, z které vylétlo daleko menší tělo, než jsme vídali všude okolo. Kapalina na něm prudce vzplanula a i přede Saladinu děsivě zasyčel, jak se vzňalo všechno okolo.

"Až je mi skoro líto, že se tu nemůžu na chvíli zastavit a pořádně si prohlédnout město," zalitoval jsem, když náraz Saladinu vrhl cizí vozidlo přímo do hloučku zděšeně prchajících obyvatel a vyslal do vzniklého chumlu ještě pár žhavých plivanců.

"Je to škoda," připustil Ten druhý, "ale radši bych to už měl za sebou."

"Tebe to snad nebaví?" podivil jsem se.

"To ne, to vůbec ne," razantně se ohradil Ten druhý, "ale tak jsem si vzpomněl, že podle Ruffuse tohle má být rasa bojovníků. Zatím umírají až podezřele rychle."

"No jo, to máš vlastně pravdu, ale darovanému koni na zuby nehleď," řekl jsem já a málem si překousl jazyk, jak si počítač nechtěl nechat ujít místní obdobu autobusu.

Začíná se v tom vyžívat až nezdravě, řekl bych.

***

Pak konečně dorazily jakés také pořádkové síly.

"No ne, modrý pancéřák jsem ještě neviděl," okouzleně vydechl Ten druhý, "že oni to budou policajti?"

"Policajty jsem neměl nikdy rád," řekl jsem a upozornil počítač na atraktivnější cíle.

"No když se vám nechce platit ta pokuta, tak já s nimi něco udělám," zavtipkoval počítač a rozjel se přímo proti kordonu nových vznášedel.

"ÁÁ, policejní brutalita!" zařval jsem, když po nás hoši v modrém bez varování vypálily další variantou oblíbených blesků.

"Tak vy tak?" prohodil počítač a zas jednou zakličkoval, zabrzdil, zrychlil a vypálil dávku z kanónu.

Tyhle policejní pancéřáky si stojí se svou výdrží někde mezi zeleným nákladním pancéřákem a černým bojovým – salva granátů nadělala do jejich trupů úhlednou řadu otvorů, i když jich většina šla z nevhodného úhlu.

"A nevybuchou taky nijak impozantně," povzdechl jsem si já – budově těsně u silnice to sice vysklilo okna, ale to bych zvládl i já s trochu větším kladivem.

"Jestli vám vadí ty domy, tak stačí říct," prohlásil počítač a vyšetřil si pár granátů na okna nejbližších stavení.

"Taky nic moc," podotkl jsem, ale zas nemůžu čekat, že jediný granát zboří celý dům.

"Radši jed', jsem čím dál tím nervóznější," ustaraně řekl Ten druhý, "ta nepřítomnost nějakého vojska se mi nechce líbit."

"Já bych řekl, že nechtějí nasadit armádu ve městě, výbuch takového bílého pancéřáku by mohl udělat víc škody než užitku a oni nejspíš už vědí, co dokážeme."

"Ty myslíš, že nás poznali?"

"To ne, myslím z toho dění okolo."

"Jo tak. Tak to se k té továrně fakt netěším. Ona je totiž tak trochu za městem."

"Vím to a nechci, aby mi to někdo připomínal," umlčel jsem ho. Do otevřené krajiny se mi opravdu nechtělo – kdyby přiletěly další úzké stíhačky, neměli bychom šanci.

"Město opustíme do pěti minut," řekl počítač.

"Ty jsi mě neslyšel?"

***

Město jsme opravdu opustili během pěti minut, zanechávaje za sebou široký koridor kráterů, zničených vozidel, plápolajících budov a na miniaturní kousičky roztrhaných Cizinců.

Po zničení policejní jednotky se nás už nikdo nesnažil zastavit a Tomu druhému i mně to dělalo čím dál tím větší starosti. Počítač sice nehlásil žádné další cíle, ale moc dobře jsem si pamatoval, že bílé popelnice a pancéřáky jsou na radaru neviditelné a taky nejsou slyšet.

Když se jich ale deset metrů nad zemí vznáší aspoň sto, nemůžete je nevidět.

"A kurva," řekl jsem já.

"A kurva," řekl Ten druhý.

"A kurva," řekl počítač a na monitoru zablikalo FORSÁŽ.

Setrvačná síla mě zarazila do křesla a málem se mi podařilo spolknout chránič.

Pancéřáky ve stejný moment vyrazily do všech stran a pálily jako zběsilé.

Něčemu takovému se nedá uhnout.

Počítač se o to přesto snažil.

Hlava mi poskakovala sem a tam, ruce jsem si tiskl k hrudi, abych si jimi nevymlátil zuby a nezlomil nos a místo žaludku jsem měl zas jednu šejkr. Blesky nás zasahovaly strašlivou intenzitou – v brýlích jsem jasně viděl, jak mi přímo před očima mizí plošky krystalů ve výdeších světlého kouře. Desítky dalších blesků tavily písek okolo nás a proměňovaly ho ve sklo.

Počítač se taky snažil.

Zatáhl neúčinný vulcan, a plně se soustředil na palbu z děla a plamenometu.

Oheň tryskal v nepřetržitém proudu a omýval čela pancéřáků. Hlaveň kanónu se míhala nepostřehnutelnou rychlostí a chrčila jeden granát za druhým, aniž by jen na okamžik přesněji zamířila. Obloha rozkvetla ohněm, deštěm střepin a výbuchy pancéřáků, které neměly šťestí.

Pak na monitoru naskočila zpráva o poškození zadního kola a nedostatečné krystalové vrstvě. Když mi hlava poskočila směrem dolů, zahlédl jsem pod sebou jen šedý povrch – krystaly už jsme měli jen na horní polovině stroje.

A bylo hůř.

Saladin kličkoval v gejzírech taveného písku, hlaveň děla se rozžhavila do tmavě rudé barvy a levé zadní kolo nás v gejzírech jisker obloukem opustilo, když jsme dostali neuvěřitelný zásah do nápravy.

"To snad muselo být deset blesků najednou," zařval Ten druhý s takovou hrůzou v hlase, jakou jsem u něj ještě neslyšel.

Situace se opravdu stávala poněkud nebezpečnou – pancéřáky sice umíraly, ale bylo jich tolik, že jim to nějak nevadilo. Zato my jsme schytávali celé salvy blesků a já měl nepříjemný pocit, že se nám to stane velmi rychle osudným.

Pak monitor vyloženě zčervenal záplavou hlášení – to, když jsme udělali pod mocným nápořem energie do boku salto přes střechu.

"Kurva, to ne!" zařval jsem a zíral na hlášení o poškození počítače. Zatím nebylo nijak kritické, ale to další už může být. Tím jsem si byl jistý já, i počítač.

Navíc se mě zmocnil pocit, že už tady dlouho nebudu – všechno kolem mě tak nějak zgumovatělo a začalo ztrácet na důležitosti. Asi vliv pobytu v něčem, co překonává i tu nejšílenější centrifugu.

"Tabletku," zachroptěl Ten druhý a bolestivě mě kousl do jazyka.

Dalším varujícím příznakem bylo to, že mě to ani tak moc nebolelo.

Sebral jsem poslední zbytky vědomí a hmátl po tabletce.

Kdybych je neměl seřazené a přilepené hezky za sebou, nikdy bych nedokázal žádnou uchopit. Takhle jsem prostě sevřel na klávesnici pěst a strhl tabletku i s lepící páskou. Než se mi podařilo dostat ji do úst, dal jsem si pěkných pár ran pěstí, jak Saladin poskakoval, ale bylo mi to už úplně jedno. Když jsem konečně tabletku rozkousl, ani jsem nevěděl, co to vlastně dělám.

Pak se mi vědomí vrátilo na vlně endorfinu zrovna ve chvíli, kdy jsme radlicí rozpárali bok pancéřáku, který jsme právě sundali z oblohy. Následný výbuch nám zachránil život – v místě, kde jsme byli ještě před okamžikem, se objevila louže bublajícího skla.

Mělo to samozřejmě i negativní následky – výbuch nám efektivně zlikvidoval pohon dvou levých kol, takže se jen volně otáčela v písku, místo toho, aby pořádně zabírala.

A blesky do nás praly jeden za druhým.

Pohlédl jsem na strop a přes malou skvrnu optických krystalů ještě stačil zahlédnout, že hlaveň děla už září opravdu intenzivně. Mezi záplavou rudých nápisů byl určitě jeden o hrozbě akutního zadření, ale počítač chápal stejně jako já, že střílet musíme. Jedině výbuchy pancéřáků znemožňovaly jejich kolegům mířit opravdu přesně. To bylo o to důležitější, že teď jsme byli dokonale viditelní.

V následujícím okamžiku jsem si strhl z očí brýle – krystalů už bylo moc málo na to, aby měly nějaký smysl.

Monitor náhle zablikal a z tunelu mezi sedadly se slabě zajiskřilo – blesky Cizinců si začínají vybírat svou daň na elektroinstalaci.

Pak jsem si přečetl zprávu o nataveném trupu stroje.

Pak jsem zjistil, že uvnitř máme dobrých pětaticet stupňů – regulace teploty nestíhá likvidovat teplo z rozehrívaného pláště Saladinu.

Pak jsme dostali přímý zásah do plamenometu a ze stropu se ozvalo něco jako tlumený úder na buben, jak vybuchly zásobníky napalmu. Zvenku to muselo určitě vypadat moc hezky. Já se spíš staral o to, jestli máme vůbec čím střílet. To, že dělo ještě existuje, jsem považoval za malý zázrak.

A pancéřáků bylo stále ještě několik desítek.

"Aspoň neví, co se děje," pomyslel jsem si při pohledu na Jonáše, bezvládně ležícího v křesle. Nevím, kdy omdlel, ale měl jsem děsivý pocit, že už se možná nikdy neprobudí. Že možná všichni do jednoho zemřeme.

***

Pak jsme dostali dalších tucet zásahů a Saladin zpomalil na pouhých dvacet kilometrů v hodině. Poničená kola na zkroucených nápravách nedokázala vyvinout větší rychlost a naše schopnost manévrování se snížila takovým způsobem, že jsme neměli šanci uhnout jedinému výboji.

Saladin přesto stále chrлил proudy granátů a neúnavně se blížil k cílové továrně.

Už jsme ji měli na dohled – nemohla být dál, než kilometr.

V naší situaci mohla být klidně na druhém konci vesmíru.

Devět set metrů – dvě pravé přední poloosy byly roztaveny v něco, co už se nedokázalo otáčet a my začali další dvě kola jen smýkat po zemi. Do kanónu jsme dostali snad čtyřicet zásahů v jediném okamžiku a nad hlavou mi mocně zaburácelo, jak to zlikvidovalo veškerou zbylou munici. Byli jsme bezbranní a jediná naše šance spočívala v tom, že se dostaneme na místo dřív, než zemřeme. Nevěřil jsem tomu.

Osm set metrů – na pultu mi většina zbývajících zelených kontrollek rudě zablýskla do obličeje a Saladin zpomalil na pouhých pět kilometrů za hodinu.

Sedm set metrů – uvnitř bylo čtyřicet stupňů, pot mi tekla po celém těle a zprávy se po monitoru začaly pohybovat tak nějak trhaně.

Šest set padesát metrů – Saladin zastavil, monitor potemněl a počítač mechanickým, zadržávajícím hlasem prohlásil: "Jen ... přes ... moji ... mrtvo...lu," a ztichl.

Pak monitor znovu naskočil, ale zato vypadlo veškeré osvětlení a klimatizace se vypočila.

"Tak to už bude asi opravdu konec, že?" zeptal se Ten druhý a z hlasu mu znělo strašné zklamání.

Já složil ruce do klína a jen unaveně zíral na monitor zobrazující dění venku. Pohlédl jsem na bezvládného Jonáše – ten aspoň nebude vědět, že za chvíli umře. Bylo mi ho líto.

Bylo mi líto mojí neuskutečněné pomsty.

Bylo mi líto všech národů, jejichž civilizace skončí v okamžiku, kdy se ony stanou nemrtvými vojáky v zbytečné válce.

Bylo mi to líto, ale hlavně mě to neskutečně sralo.

Pancéřáky venku zatím pochopily, že jsme totálně bezbranní a utvořily jakousi formaci přímo před přídíl Saladinu. Následně mezi sebou zvětšily rozestupy a natočily se tak, aby mířily všechny na Saladin. Bylo mi jasné, že si chtějí mou opravu náležitě vychutnat.

"Tak to ne, už toho nemůžu udělat moc, ale tu radost vám nedopřeju," rozhodl jsem se a odpoutal se z křesla. Pistole byla připevněná nad postelí tak, abych na ni bez problémů dosáhl.

"Tak nakonec to přece jenom uděláš, že?" řekl Ten druhý smutně, když jsem si přiložil hlaveň ke spánku. V nedýchatelném ovzduší byla dosud příjemně chladná.

"Radši já, než oni," řekl jsem odevzdaně a obejmul prstem lučík spouště.

"Tak tedy sbohem," řekl Ten druhý.

"Sbohem," řekl jsem já.

***

"NE!!" ozvalo se z počítače ve chvíli, kdy jsem zesílil tlak na spoušť.

Nevím, čím to, ale zahodil jsem pistoli širokým obloukem, jako by byla pod proudem.

"Teď to teprv začne," dodal počítač už normálním hlasem a já mimoděk pohlédl na monitor. Pancéřáky tam pořád ještě visely a chystaly se vystřelit v každém okamžiku.

Místo toho vystřelil někdo jiný.

A znovu.

A ještě.

A nestřílel po nás.

Střílel po nich.

"Co to?" zakoktal jsem nevěřícně a vytřeštil oči na monitor.

"To byla jen malá ukázka, aby si uvědomili, že jsou v hajzlu," řekl počítač a i když pořád trochu zadrhával a zněl jako z nakřáplého reproduktoru, triumf v jeho hlase se nedal nepostřehnout.

Pak se nad námi přehnala smršť světelných paprsků.

Těch, co vedle nich chrámové sloupy vypadají jako párátka.

Formace pancéřáků se vypařila v jediném oslnivém záblesku, který námi smýkl takovým způsobem, že jsme vyrobili půl metru hlubokou brázdou.

"Hasta la vista, babies," dodal počítač.

Nevěřil jsem tomu.

Absolutně jsem to odmítal.

Ale to bylo taky to jediné, co jsem s tím mohl dělat.

"Jak...jak...jak?" nezmohl se Ten druhý na nic jiného.

Já se nezmohl ani na to.

"Jestli vás zajímá, co se stalo," začal tak konverzačně počítač, "tak moje kopie v jedné z Protivnických lodí úspěšně předstírala havárii, zatímco byla v provozuschopném stavu. Tak získala dostatek času, aby infikovala počítače protivzdušné obrany programem, který jsme už jednou úspěšně použili. Pokud by vás zajímalo i to, proč jsme museli tak dlouho odolávat přesile, bylo to proto, že veškerá palebná stanoviště měla mnoho práce s těmi šípovitými stíhačkami. Ony bílé pancéřáky na nás neměly zaútočit samy, původně měly jen přihlížet tomu, jak nás ničí ze vzduchu stíhačky."

Nějak jsem nevěděl, co říct.

A nebo možná ano: "Tedy já vím, že ti znovu vděčím za život, a tak vůbec, ale NEMOHL BYS TAKY JEDNOU KURVA ŘÍCT, ŽE MÁŠ NĚCO V PLÁNU?"

Až jsem si málem strhal hlasivky.

"A vida, to mě nenapadlo," řekl počítač tak nevinným hláskem, až jsem měl chuť ho praštit.

"Riskuješ hochu, riskuješ," jen jsem zafuněl.

Ten druhý chtěl počítači taky něco říct, ale podařilo se mi ho zastavit. A že to byla fuška. Ale pohled na živého Jonáše mu našťěstí připomněl, že jsou věci, pro které stojí za to překonávat i takovéhle infarktové situace.

"Jak jsi na tom ty?" zeptal jsem se počítače.

"Saladin je totálně nepojízdný, nemáme žádné prvky aktivní obrany a valná většina elektroniky je zničena. Nicméně si myslím, že se mi podaří některé okruhy oživit. K továrně ale budete muset po svých."

"Nenechám tě tady," řekl jsem počítači a začal jemně probouzet Jonáše. Nemůžu ho nechat v Saladinu, když je v takovém stavu. Myslím jeho stav i stav Saladinu.

"Kde to jsme?" zeptal se Jonáš slabým hláskem, když se mi ho konečně podařilo přivést k vědomí.

Vtlačil jsem mu do pusy půlku posilující tabletky a vysvětlil mu v hrubých rysech, co se stalo, a co se chystá. Že mě hlaveň waltheru chladila na spánku, jsem samozřejmě vynechal.

Tabletka zabrala Jonášovi za několik málo minut a když se mu do tváří vrátila barva, začali jsme se oba strojit. Ve čtyřicetistupňovém vedru není opravdu žádná radost soukat se do neprůstřelné vesty a kožené bundy. Ten druhý si mě dobíral, že tu bundu si беру jen kvůli tomu, abych v závěrečném zúčtování s Cizinci vypadal stylově, ale neměl pravdu. Bez řetězových chráničů loktů a ramen bych si připadal jako nahý.

A vůbec, co je špatného na tom, vypadat stylově? Jonáš se mnou horlivě souhlasil a bez svého věrného šátku odmítal kamkoli jít.

Než jsem si za opasek zastrčil věrný walther, už se mi dost točila hlava a pažba pistole mi potem klouzala v ruce.

"Klimatizace je asi taky v hajzlu, že?" zeptal jsem se počítače.

"Ano, právě jsem vám chtěl říct, že byste si měl pospíšit, neboť kvalita vzduchu uvnitř dosáhne brzy kritické meze."

"Jo, vždyť už jdu," odpověděl jsem a zamířil k průlezu.

Pak jsem si ještě na něco vzpomněl: "Jo, poslouchej, jak jsi mě donutil, abych zahodil tu pistoli při... no víš, při čem."

"To jsem objevil v datových souborech Protivníků. Dalo by se to přeložit jako modulovaný hlas. Na posluchače to působí v oblasti podvědomí, takže nemůže neuposlechnout."

"Aha, to by se taky mohlo někdy hodit," řekl jsem a vyskočil otevřeným průlezem do písku cizí planety. Jonáš šel hned za mnou a průlez se s klapnutím uzavřel.

Po peci uvnitř Saladinu na mě působilo místních osmadvacet stupňů jako chladivé pohlazení.

"Měl by ses hnout, podle počítače se tenhle vzduch nedá dýchat moc dlouho," připomněl mi Ten druhý.

"Vždyž já vím," odpověděl jsem, "ale co je to s tebou, většinou se mě snažíš od podobných akcí zrazovat a teď mě dokonce popoháníš."

"No za prvé jsem s tebou přece ohledně té pomsty souhlasil a za druhé už fakt nemáme jinou možnost, když jsme tak blízko a ze Saladinu je šrot."

"Jo, tak půjdem," řekl jsem napůl k němu a napůl k Jonášovi a ještě pohladil zjizvený povrch našeho štábního vozidla. Některé jizvy byly několik centimetrů hluboké a vypadaly, že pod nimi už je jen pár desetin milimetru neporušeného kovu. Jak vypadala kola, to radši nechtějte vědět. Spíš by se totiž dalo říct, že kola už ani nevypadala.

Vyrazili jsme rovnoměrným tempem k budově v dálce – byla rozlehlá a středně vysoká a táhl se kolem ní jakýsi měňavý plot.

Po pár minutách chůze mi místní klima přestalo připadat příjemné a začal jsem se pod vším oblečením zase slušně potit. Měl jsem dojem, že za to nemůže ani tak teplota, jako cizí složení vzduchu. Jonášovi se tvář taky leskla potem, ale odhodlaně mi šlapal po boku. Napadlo mě, že jsme jako dvojice dobrodruhů jdoucích vstříc spravedlivé pomstě. Což jsme vlastně opravdu byli.

Cestou se tak říkajíc nic zvláštního nestalo – všude kolem byl jen písek, nerušený jedinou rostlinkou, zvířetem či jen obyčejným hmyzem. Vypadalo to, jako by Cizinci veškerý život na své planetě dávno vyhubili a sami se uzavřeli do neproniknutelných ochranných obleků.

Hnusáci.

K tomu divně měňavému plotu jsme došli během dalších dvou minut. Zblízka se ukázalo, že není tvořen žádným silovým polem (toho jsem se bál, silové pole neprostřelíte), ale hladkou lesklou plochou, připomínající povrch duhových zrcadlových brýlí.

"Ťuk ťuk," řekl jsem a sundal ze zad brokovnici. Chytře jsem si stoupl bokem, abych náhodou nedostal zásah odraženými broky a vypálil krátkou dávku.

Zaburácelo to, zazvonilo, zasvištělo a na povrchu zdi se objevila řada šedivých čmouh. Jako by po ní někdo přešel řadou olůvek.

"To asi nepůjde," řekl Ten druhý znalecky a já rovnou vytáhl termitový granát, přepnul ho na režim hoření a přilepil ho v rozumné výšce na zeď.

Pak jsme ustoupili asi o deset metrů a čekali, co bude. Já u toho občas mrkl na oblohu, jestli na nás něco neletí – živí Cizinci mohou dostat protivzdušnou obranu pod kontrolu každou chvíli a pak nás před posilami z ostatních měst nebude chránit vůbec nic.

Granát se vznítil, nám z stále intenzivnější záře automaticky ztmavly brýle na maximum a pak se plot začal pomalu, ale jistě roztékat.

"Když se chce, všechno jde," řekl jsem spokojeně a zapřemýšlel, jestli nemám spolknout další tabletku – atmosféra planety si začínala vybírat svou daň.

"Kdyby ti začalo být zle, tak hned řekni," vybídl jsem Jonáše, ale on zatím cizí vzduch zvládá o něco líp, než já.

Pak jsem chvíli přecházel kolem plotu jako tygr v kleci, zatímco okraje propáleného otvoru chladly, a zatímco se na mě Jonáš schovávavě díval, a potom už jsme mohli dál.

Prolezl jsem dírou jako první, s neodbytným pocitem, že se mi na čele skví rudé světélko laserového zaměřovače. Vzápětí jsem otvorem protáhl i Jonáše.

"No konečně nějaký vchod," úlevně jsem zašeptal, když jsme v příkrčené poloze doběhli k hlavnímu vchodu největší budovy. Vytáhl jsem Dell a spustil program, který by měl místnímu dveřnímu počítači domluvit, aby nedělal drahoty a otevřel. Počítač se ukázal být velmi pohostinným a tak během pěti minut zajely křídla dveří do stěn.

"Kuk na strejdu," zařval Ten druhý – koukali jsme přímo na tmavě modrou popelnici.

A ona na nás.

Levou rukou jsem plnou silou strčil do Jonáše, až odletěl do písku a pravou strhl brokovnici.

Tihle ti místní policajti reagují daleko pomaleji, než jejich vojenské protějšky.

Nebo se možná mně zlepšily reflexy, od té doby, co jsem zastřelil první popelnici.

První krátká dávka milého policajta zvedla do výšky a odhodila daleko ode mě, takže mi jeho výboj jen neškodně prosvištěl půl metru od ucha. Ted' už jsem se nemusel bát, že mi popelnice vybuchne do ksichtu, takže jsem spoušť brokovnice polaskal trochu déle. Z pláště popelnice vyrazily nejdřív jiskry a pak broky nejspíš dopadly na místo, kam jsem se trefil před tím, protože policista dopadl na podlahu a z trupu mu začal syčet ten tavicí plyn.

Na nic jsem nečekal a vrhnul se pryč ze dveří. Výbuchu jsem uhnul z cesty právě včas.

"Policajti nikdy nechodí sami," poučil mě Ten druhý a mě to taky napadlo.

"Zůstaň tu a nehýbej se," křiknul jsem na Jonáše, který zůstal chytře ležet na místě, kam jsem ho odstrčil a vrhnul jsem se zpátky do dveří.

Ten druhý měl pravdu – vpravo uzdi se vysoko nade mnou vznášelo pět dalších modrých popelnic a ani jedna z nich mě neměla ráda. Uskočil jsem parakoutoulem vplavmo právě včas, aby jejich výboje jen neškodně natavily podlahu v místě, kde jsem stál.

"Tak to ne, hoši," procedil jsem mezi zuby a dal se do opětování palby.

Automatická brokovnice sice nemá na větší dálku potřebnou účinnost, ale zas to není tak úplně nejhorší. Popelnice pod smrští broků zajiskřily a nejspíš je napadlo, že by se měly taky krýt. A rozprchly se tak horlivě, že po mně na chvíli zapomněly střílet. Na což já nezapomínám nikdy.

Vytrhl jsem zpoza opasku walther a vypálil přímo na nejbližšího policajta. A znovu. A ještě jednou. První zásah mu do boku vyryl hlubokou rýhu, druhý zasáhl trubičku, ze které popelnice střílejí (svinské štěstí, přiznávám) a třetí mu konečně vysekl do trupu díru.

Pak jsem se do krytu za nějaké podivné zařízení vrhl i já.

Ozvala se rána a mě zalehlo v uších – kupodivu to nebylo tak strašné, jako když vybuchovaly zelené popelnice.

"Tak to se do vás můžu pustit s větším nasazením," prohodil jsem sám k sobě a vypálil několik dávek z pistole po poletujících policistech. Bohužel, k proražení pláště je zřejmě třeba i štěstí.

"Tak teď zkusím něco jiného," řekl jsem si, vytrhl zpoza opasku tříštivý granát a mrští jím přímo před sebe, na obzvlášť sebevědomého policajta. Výboj mi propálil díru v ramenní vycpávce a pak se mi nad hlavou prohnala celkem slušná smršť, která by mi zapálila vlasy, kdybych nějaké měl. Takhle budu mít na hlavě jen další jizvy z popálení.

Zbylí tři strážci pořádku se skryli daleko u protější zdi za nějakým zábradlím na vysoko položeném ochozu.

"Na co sakra létající popelnice potřebují zábradlí?" zavrčel Ten druhý a měl k tomu důvod – já se nemohl do žádného policajta trefit, granát tak daleko nedohodím a popelnice mají na můj úkryt docela dobrý výhled. Až moc dobrý, řekl bych – výboje dopadaly všude kolem mně, až jsem se musel v sedě tisknout k mašině, za kterou jsem se kryl.

"Tak holt zkusím něco opravdu hnusného," povzdechl jsem si, vyndal další granát a do pravé ruky jsem chytil znovu brokovnici.

"Co chceš dělat?" zeptal se Ten druhý s podezřením v hlase.

"Ani se neptej," řekl jsem znechuceně.

Pak jsem levou rukou prudce mrští granátem směrem k popelnicím a vzápětí letící těleso zasáhl dávkou z brokovnice.

"Panebože," zařval Ten druhý, když mu došlo, co jsem právě udělal.

Pak jsem schoval hlavu tak rychle, až můj mozek zažil na chvíli stav beztlíže.

Pak zazněla exploze.

A druhá. Třetí. Čtvrtá.

"Ono to snad vyšlo," nevěřicně jsem vydechl a vystrčil opatrně hlavu.

"Co vyšlo?"

"Koukej," ukázal jsem na zábradlí, za kterým se schovávaly popelnice. Bylo zprohýbané, popálené a všude okolo se válely takové kovové kousky se zakřiveným povrchem. Skoro jako by tam explodovaly tři modré popelnice naplněné semtexem.

"No dobrý, ale už nikdy prosímtě nestřílejte do granátů, které sám házíte, můžeš mi to slíbit?" řekl Ten druhý přiškrčeně.

"No když ti na tom opravdu záleží, tak ti to slíbit můžu," velkomyslně jsem souhlasil, "ale musíš uznat, že lepší zdokonalení hodu dalekého ještě nikdy nikdo nevymyslel."

"Uznávám, ale teď by ses měl radši hnout."

"Jonášil!" zavolal jsem na kluka a pak jsme se vydali dál do útrob budovy. V Dellu mám naštěstí plánek, jinak bychom se tam motali dobře týden.

***

Sám jsem tomu nevěřil, ale celou cestu mezi neuvěřitelně složitými přístroji, vyspělou elektronikou a obrovskými automatickými manipulátory jsme nenarazili na jedinou živou bytost. Míjeli jsme přístroje, vedle nichž vypadaly lidské počítače jako neobratně smontovaná počítadla. Sledovat práci jemných desetiprstých rukou bylo vyložene uchvacující. Kdybych nevěděl, co přesně montují, snad bych se na chvíli zastavil a obdivoval to. Takhle jsem jen spěchal dál a dál do útrob budovy.

"A jak teď nahoru?" zeptal se Ten druhý, když se na obrazovce Dellu ukázala šipka, která mi říkala, kudy k ovládacímu centru továrny.

"Tamtudy!" vykřikl Jonáš vzrušeně a ukazoval na podivnou spirálovitou věc, která ústila pár metrů od nás. Připadalo mi to jako vnitřek mlýnku na maso, kolmo zaražený do země.

"To bude nejspíš obdoba schodiště, pokud používáš antigravitaci," moudře prohlásil Ten druhý.

"Snad se na tom neumlátíme," prohlásil jsem já a vykročil na celkem strmou šroubovici.

Neumlátili jsme se jen díky vysoce kvalitním podrážkám našich bot. Povrch toho schodiště totiž mohl hladkostí soupeřit s politým zmrzlým chodníkem.

Stoupali jsme dlouho a celou cestu jsme nepotkali jediného Cizince. Naštěstí – dlouhý pohyb dokolečka jen zhoršoval moji bolest hlavy (vzduch už mi připadá spíš jako směs nějakých jedovatých, dusivých plynů, a Jonáš taky začal vypadat hodně zvadle) a o nějaké připravenosti k boji jsem si vůbec nedělal iluze.

Pak jsme vyšli přímo u našeho cíle – vrchol továrny byl prosklený, svítilo jím cizí slunce a všude okolo byla taková řada klávesnic, jakou si v žádném obchodě s výpočetní technikou nikdy neuměli představit.

"Pomsta přichází," zadeklamoval Ten druhý dramaticky a mě pojal zvláštní pocit. Tak trochu slavnostní, naplňující mě pocitem zadostiučinění. Jonáš se tvářil zarputile.

Položil jsem Dell na kousek volného prostoru a inicializoval další program – kdybych měl naprogramování a vypuštění mrtváčizujících sond provádět ručně, asi bych se zbláznil nebo si na stovkách nejruznějších kláves přinejmenším smrtelně unavil prsty.

Program se rozběhl, váhavě vyzval místní počítač ke komunikaci a pak se začaly dít věci. Všude kolem se na monitorech rozběhly řady znaků (vypadalo to jako z jednoho starého kyberpunkového filmu) a začaly se rozsvěcen všelijaké kontrolky.

Byl jsem čím dál tím nervóznější, ale zároveň ve mně rostl ten pocit naplnění. Uvědomoval jsem si, že Cesta krve se blíží ke konci. Jonáš se na mě povzbudivě usmál.

Po půl hodiny Dell najednou zapípal, obrazovky potemněly a kontrolky se rozzářily světle fialovou barvou.

"HOTOVO, PRO ZAHÁJENÍ PROCEDURY STISKNĚTE NÁSLEDUJÍCÍ KLÁVESU:" stálo na obrazovce Dellu spolu s označením žádaného znaku.

"Nechceš to zmáčknout sám, Jonáši?" nabídl jsem vážně se tvářícímu klukovi, "máš na to stejné právo, jako já. Možná větší."

"Můžeme oba společně," odpověděl Jonáš a hlas se mu trochu chvěl. Asi stejně, jako mně.

"Tak do toho," řekl jsem a položil prst na spouštěcí klávesu. Jonáš položil svůj ukazovák na můj.

"Za nás, za Gusse, za lidi," řekl jsem slavnostně. Nikomu z přítomných to tentokrát nepřišlo k smíchu.

Jonáš jen vážně přikývl a přes můj prst stiskl smrtonosné tlačítko. Nebo možná životodárné, jak se to vezme.

Sledovali jsme, jak se segmentovaná střecha budovy před námi rozevírá a jak z ní vylétá ohromné hejno malých kulatých věcí. Zůstalo viset ve vzduchu a mohutnělo dalšími a dalšími sondami, které z budovy nepřestávaly létat. Pak proud najednou ustal a celý černý mrak vystřelil velikou rychlostí k nebi. Sledovali jsme, jak se cestou větví a rozlévá po obloze, jako inkoust ve vodě. Pak se hustota roje zmenšila natolik, že jsme ho ztratili z očí.

"Ochutnejte vlastní polívčičku, parchanti," řekl Ten druhý.

Pak na monitoru Dellu naskočila jednoduchá zpráva: "PROCEDURA ZAHÁJENA".

Tak trochu jsem se bál, že najednou omdlím a změním se v mrtváka, ale počítač Saladinu naštěstí přeložil spouštěcí proceduru správně a omylem nevypnul ochranné uměle emitované biopole, které jediné dokáže smrtící záření zastavit.

"PROCEDURA DOKONČENA," zahlásil Dell po necelé čtvrt hodině.

"My jsme to dokázali," vydechl Ten druhý.

"Dokázali," řekl jsem já.

Jonáš mi jen pevně stiskl ruku.

"NE!" zaburácel místností nepředstavitelně *mocný* hlas.

***

Přitiskl jsem si ruce na uši a bolestí padl na kolena. Jonáš vedle mě.

Místo průhledného stropu měla místnost najednou něco jako duhovou díru do ničeho – vypadalo to, jako by prostě realita byla odtržena a začalo jí prosvítat to, co je pod ní.

Pak se z téhle duhové díry cosi natáhlo dolů a najednou před námi stál muž v bílém obleku. Měl deset prstů na každé ruce, obličej vypadal lidský jen vzdáleně a místo očí měl stejné duhové prázdno, jaké se roztahovalo po stropě.

Než jsem stačil jakkoli zareagovat, vyletěli mi zbraně z pouzder, brýle sletěly z očí a najednou jsem visel půl metru nad zemí, ruce bolestivě roztážené do stran, jako kdyby mě křižovali. Jonáš dopadl stejně.

"Ubohý červe, víš, co jsi udělal?" zaburácela ta *bytost* a pokročila až těsně ke mně. Spíš to vypadalo, jako by prostorem protekla.

"Pomstil jsem se," vycedil jsem mezi zuby a snažil se snést pohled těch dvou duhových prázdnen.

"Pomstil? Za co?"

Měl jsem pocit, jako by mi z uší měla každou chvíli vytrysknout krev. Intenzita hlasu byla vyšší než u startující stíhačky.

"Za moje lidi," odpověděl jsem.

"Tvoje lidi? Ať byli kdokoli, byla pro ně největší čest položit život pro moje děti."

Pomyslel jsem si, že jeho děti jsem nikdy neviděl.

"Já jsem jejich bůh," zaburácela ta *bytosť*, "stvořitel těch, které jsi na téhle planetě zničil. Uctívali mě po celé éony a bojovali ve víře ve mě. A ty sis dovolil vztáhnout na ně ruku? Budeš trpět celá staletí, než tě nechám zemřít, ale nejdřív se podíváš, jak umírají tví blízcí."

Ucítil jsem, jak se mi myšlenkami prohrabují ledově chladné prsty, z kterých odkapával palčivý sliz.

"Ano, čtu ti myšlenky," odpověděl bůh na letmou pochybnost v mém mozku, "pokud se něco tak primitivního dá nazývat myšlenkami. Víím, že ti záleží na tomhle dítěti a na jedné ženě z tvé planety. Nemusíš se bát, nejdřív umře to dítě a pak se přesuneme i za ní. Nebo možná přesunu ji sem, můžeš si vybrat."

V kloubech mi křupalo, jak na moje ruce stále působil ohromný tah, ale skoro jsem to nevnímal. Ani v nejmenším jsem nepochyboval, že tahle bytosť dokáže jediným hnutím myšlenky přetransportovat Singhaiu ze Země přímo do téhle místnosti a že mě opravdu dokáže zabít po celá staletí. Rudý vztek mi burácel a vířil lebkou, jako by mu bezmoc dodávala mocné dávky energie.

"Ano, cítím tvoje emoce," baval se bůh, "můžeš mi věřit, že zatím jsi nezažil nic. Budeš si přát, abys mohl zešílet bezmocí, ale já ti to nedovolím. To bys měl moc snadné. Ale dost řečí, začneme."

S těmi slovy se Jonášovi otočily dlaně směrem vzhůru a nohy se široce rozkročily. Zasádrovaná ruka se s praskavým zvukem trhaného obvazu narovнала taky. Pod nehty na rukou mu zbělelo maso a objevily se kapičky krve. Matně se mi vybavilo, že pomalé trhání nehtů byl ve středověku oblíbený způsob trestání otroků.

"Tvoje mysl je plná užitečných vědomostí," zasmál se bůh, "a já je na něm vyzkouším všechny, než začnu se *svými* metodami."

Cítil jsem, jak se Ten druhý urputně snaží o převzetí kontroly nad mým tělem, jako tehdy na Měsíci, ale nedařilo se mu to o nic víc, než mně. Od krku dolů bylo moje tělo úplně bezvládné. Napadlo mě, že bůh zřejmě chce, abych mohl mluvit, řvát bolestí a prosit ho o milost.

Jestli jsem si někdy dřív myslel, že ta rudá záplava v mojí hlavě by mě mohla v okamžiku připravit o rozum, tak jsem netušil, o čem mluvím. *Ted'* jsem měl pocit, jako bych v hlavě neměl nic jiného, než slepou nekonečnou nenávist, kombinovanou s zuřivostí a posilovanou bezmocí. To všechno gigantické, divoké a nezkrotné. Moje mysl se pod tím přívalem pomalu začínala tavit.

Jonáš začal tence naříkat bolestí a po tváři mu tekly slzy.

Z posledních sil jsem udržel rozpadající se částičky zdravého rozumu pohromadě ještě na malý okamžik a začal jednat.

"Nemůžeš mě zabít!" zařval jsem na toho hajzla s prázdnýma očima.

"Ne? A pročpak, červe?" Bůh se vyloženě bavil.

"Pro to, kdo jsem!" odpověděl jsem a pevně se mu do těch prázden zahleděl.

"Nejsi nic," pohrdavě mávl bůh rukou a první kapka Jonášovy krve dopadla na zem.

"A to říkáš, že umíš číst myšlenky? Co kdybys to zkusil pořádně?"

Bůh vycenil zuby a rychlostí blesku proplul až těsně ke mně. Díry duhového světla se mi zahleděly do očí z dálky pouhých centimetrů a mozek jsem měl najednou plný stovek tápajících nenechavých prstů.

"Mám tě," vyslal jsem jasnou myšlenku.

Bohové nejspíš dokáží reagovat tak rychle, jak si to žádný člověk neumí představit. Tenhle byl příliš arogantní na to, aby si připustil nějaké nebezpečí.

Zkřivil jsem obličej do takové grimasy, jakou nikdy žádný jiný myslící tvor na svém obličejí nevytvořil.

Zuby jsem stiskl děsivou silou a vycenil je ve výrazu čiré nenávisti.

Někdy v budoucnu se tomuhle bude možná říkat *úsměv* a z toho slova půjde hrůza.

Cítil jsem, jak rudý vířící hněv zařval jako šílené dravé zvíře a vyrazil mým žlutým okem přímo do těch duhových prázden. V oku mě příšerně bodlo, jako by se jeho duhovkou naráz provalila rychlostí světla nezkrotná řeka roztavené oceli.

Mentální prsty ucukly, jako by sáhly na dráty vysokého napětí.

Boží tvář sebou trhla v čirém šoku.

Ale už bylo pozdě na cokoli.

Jonáš i já jsme dopadli na zem jako dva pytle brambor.

A bůh zaječel hrůzou, zaryl si prsty do obličejí a odskočil ode mně takovou rychlostí, až se převrátil a dopadl na záda.

Duhová díra ve stropě zmizela.

Bůh se zarazil o nejvzdálenější pult elektroniky, rukama si drásal oči a patami se odstrkoval od podlahy, jako by se ode mně chtěl dostat co nejdál.

A nepřestával ječet vysokým kvílivým hlasem, jaký může mít jen někdo, komu veškeré myšlenky pálí na prach záplava čiré, žhavé, nepředstavitelné nenávisti.

Mojí nenávisti.

"Nikdy si nezačíněj s nasraným chlapem," zavrčel jsem a vyplivl na podlahu štepinky popraskané skloviny. Asi jsem to s tím zubením dost přehnal. Svaly ve tvářích jsem měl taky jako potrhané.

"Jsi v pořádku, Jonáši?" musel jsem rvát, abych přehlušil kvílivý jek boha.

"Já nevím... asi jo," odpověděl Jonáš a svíral si konečky prstů.

"Vydrž, v Saladinu s tím uděláme něco víc," strčil jsem mu prozatím do pusy posilující tabletku a sám taky jednu spolkl. Nohy jsem měl jako z gumy, klouby v rukou mě bolely a v hlavě jsem měl tak nějak divně prázdně. Když jsem se na poslední aspekt zaměřil trochu víc, zjistil jsem, že mi v hlavě nezůstalo vůbec nic z toho vzteku, který se zrodil kdysi dávno v jedné pozemské džungli.

"Ale to přece není možné," řekl Ten druhý na mou nevyslovenou domněnku.

"V boha jsi až doteď taky nevěřil," řekl jsem a vlastní hlas mi zněl mírně a nějak divně zbavený obvyklého ostří.

Přešel jsem ke kopající bytosti a z blízka se zahleděl do jeho duhových očí. Vypadalo to, jako že si bůh vůbec není vědom mojí přítomnosti, pořád jen kopal do podlahy a drásal si obličej.

"No to snad..." vydechl jsem, když mezi duhovými vlnkami problesklo cosi jasně rudého.

Napadlo mě, že pro boha, který nemá hmotnou podstatu, může být taková nenávist stejně reálná, jako pro člověka rakovina mozku.

"Jestli je jako bůh nesmrtelný, tak ... tak bude takhle rvát asi dost dlouho," poznamenal Ten druhý a hlas se mu zachvěl, když si uvědomil, jak dlouho.

"Čili přesně to, co si zaslouží," řekl jsem já a otočil se k východu.

"Pojď, Jonáši, půjdeme domů."

***

Sestoupili jsme po té šroubovitě věci zase zpátky do přízemí a vyšli do jasného slunečného dne. Nad továrnou se vznášel šik vražedných štíhlých stíhaček.

Zamával jsem jim.

"Málem jsem se posral," odfoukl si Ten druhý.

"To je od tebe hezké, že mi tak věříš," řekl jsem mu.

"Ale já ti věřil, jenom jsem se teď zkrátka lek, když jsem je tak viděl viset nad námi. To se už nikdy nepohnou?"

"Jedině až sem dorazí Cizinci z ostatních planet. Pak se budou na jejich vkus hýbat až moc."

"A myslíš, že naše pomsta bude mít nějaký smysl, nebo jsme zkrátka jenom zlikvidovali jednu generaci na jedné planetě? Třeba to je jako plivnutí do moře."

"Kdybys taky jednou poslouchal, co počítač říká...", znechuceně jsem nad ním mávl rukou, "Přece jsme se dozvěděli, že mateřská planeta je zdaleka ta nejdůležitější v celé jejich soustavě ovládnutých světů. Je to něco podobného, jako anglické kolonie v minulých stoletích – kdybys jednoho dne poslal starou dobrou Anglii do vod, celá monarchie by se zhroutila. A to samé se stane s civilizací Cizinců."

"Aha," pokýval mi hlavou Ten druhý, "tak to jsem úplně spokojený."

"Já taky," souhlasil jsem.

"I já," přidal se Jonáš s tak nakažlivým úsměvem, že jsem neodolal a objal ho kolem ramen.

Takže k Saladinu jsme došli jako militantní otec se synem na idylické procházce.

"A sakra, otevřený průlez," zničil rodinnou idylku Ten druhý.

Já strhl ze zad brokovnici a namířil ji přímo do tmavého otvoru.

"Klid, jenom jsem podpořil znovuoživenou klimatizaci," ozval se zevnitř strojový hlas. Ač stále zněl mechanicky, už aspoň nezadrhával.

Pomohl jsem Jonášovi dovnitř (zlomená ruka se mu houpala na provizorním závěsu z kusu mého trika) a vyhoupl se za ním. I když ne tak hladce, jak to zní – nohy jsem měl i přes posilující tabletku tak trochu gumové a v hlavě jsem měl podivně šťastný pocit, jako bych právě prodělal sérii orgasmů. Přijít o neustávající pocit nenávisti a zloby nejspíš má takovéhle účinky.

"Tak jak to tu vypadá," zeptal jsem se počítače a pomáhal Jonášovi s odstojením. Ze sebe jsem shodil bundu, vestu i zbraně a odlepil si promočené triko ze zad.

"Dva záložní systémy elektroniky byly kompletně zničeny, o mechanických závadách nemá cenu ani mluvit, ale jinak je vše v relativně dobrém stavu. Pokud se ovšem nebudete chtít se Saladinem kamkoli dostat."

Počítač zřejmě pochytil i dost ironický způsob humoru.

"No v tomhle stavu se do Mullhausenu asi nedostaneme," povzdechl jsem si. Saladin nebyl za současných podmínek schopen ujet ani milimetr a překonávat světelné roky vesmírem neuměl sám nikdy.

"Ještě by tu měla být ta přeživší protivnická loď!" zvolal Ten druhý, jako by mi četl myšlenky.

"Ale teď bysme si mohli vzít i loď těch Cizinců," vložil se do odborné debaty i Jonáš.

Chytrý kluk.

"Jsi schopný kontaktovat některou z místních lodí?" zeptal jsem se počítače s nadějí v hlase a uznale při tom poklepal Jonáše po rameni. Kluk málem praskl pýchou.

"Bohužel, za současného stavu nejsem schopen naladit ani rádio," odpověděl počítač s příměsí černého humoru, "nepřátelská palba nám opět zničila vysílačku, radar i ostatní prvky rádiové komunikace."

"Tak co teď?" zeptal se Ten druhý.

"Teď se seberete, pěšky dojdete na místní kosmodrom a řeknete mrtvákům, aby sem přiletěli s jednou z mezihvězdných lodí," řekl počítač, jako by mě posílal na nákup.

"Oni mě mrtváci poslechnou?" podivil jsem se.

"Samozřejmě, mrtváci jsou plně ovládatelní jistou formou podprahových signálů, které našťastí dokáže produkovat i hlasové rozhraní Dellu, pokud k němu připojíte reproduktory."

Reproduktory půjdou vymontovat přímo z vybavení Saladinu.

***

Nejdřív jsem ale opatrně, přeopatrně rozstříhl poškozený obvaz na Jonášově ruce, namíchal novou sádra a ruku mu opět perfektně znehybnil. Pak jsem si nechal ve Frontovém lékaři najít léčbu napůl stržených nehtů a s výrazem, jako bych si operoval slepák při plném vědomí, omotal konečky Jonášových prstů pružnou bandáží. Myslím, že víc bolelo mě se na to dívat, než Jonáše to snášet. Čili tak to má být.

Pak jsem si jen tak pro zajímavost nechal odpřednášet kousek teorie o ovládání mrtváků a dozvěděl se, že ačkoli jsou mrtváci normálně jaksi v autonomním režimu (takže po mně na Zemi šli proto, že měli za úkol zaútočit na jakéhokoli humanoida, který není evidentně jedním z nich), ale že je možné jim dávat normálně rozkazy.

Jonáš jako bývalý Cizinecký velitel tohle kupodivu nevěděl, ale ono se obecně bratřím s členkami moc věcí nevysvětluje.

Cizinci k ovládání mrtváků používají jakousi formu umělých mozkových vln (tady si počítač nebyl překladem moc jistý), ale dá se jim naprogramovat, aby poslouchali i na jiné formy příkazů, pokud tyto budou stimulovat určitou část jejich mozku. Dalo by se to přirovnat snad k modulovaným zvukovým vlnám, které u člověka způsobují uvolnění. Čili mě bude stačit zadávat příkazy Dellu, který je převede na sled zvukových signálů, na které budou mrtváci reagovat. Napadlo mě, že to by mohli využít přeživší Cizinci z ostatních planet, ale dostalo se mi ujištění, že nemohli. Až budeme planetu opouštět, přikážeme všem mrtvákům, aby od téhle chvíle nepřijímali žádné rozkazy a jen útočili na všechno, co se na planetě objeví. Ačkoli mi to znělo dost podezřele, počítač mě ujistil, že to stoprocentně funguje. Když jsem se ho zeptal, jak to myslí, připomněl mi pokusy s mrtváky v pevnosti na Zemi – nedokázali jsme je ovládnout právě proto, že od Cizinců měli jasné nezvratné příkazy, koho poslouchat a koho ne.

"Tak abych šel," prohlásil jsem, když jsem dokončil demontáž jednoho z reproduktorů, kterou jsem prováděl po celou dobu přednášky. S odpojením posledního kablíku se hlas počítače stal méně plastickým, ale pořád ještě byl schopen zajišťovat vysoce kvalitní interpretaci zvuku. Takže se nemusím bát, že bych si při zpáteční cestě nevychutnal poslech oblíbených hudebních skupin.

"Já chci jít s tebou," vyskočil Jonáš.

"Proč ne, aspoň ti na vzduchu rychleji zaschne sádra," souhlasil jsem – na téhle planetě nám už nic neublíží.

Procházka se ukázala kupodivu velmi příjemnou, se stoupajícím sluncem se kupodivu ani neoteplilo (že by stále fungující umělá úprava počasí?) a vzduch se naopak nějak pročistil, nebo co.

Přešli jsme kus pouště, který nás dělil od Saladinu a vešli do města. Všude kolem se nad chodníky vznášely popelnice, nehybné tak jak jsem je ještě nikdy neviděl.

"Tak jak se ti to líbí?" zeptal jsem se dost zlomyslně jedné a poplácal ji dlaní po vršku. Ona nereagovala, zato Jonáš i Ten druhý z toho byli dost nervózní. Tak jsem to už po druhé neopakoval.

Jediné, co nám znepříjemňovalo cestu, byly trosky vozidel a krátery v chodníku. Tu a tam jsme museli projít roztříštěnou stěnou i na silnici kvůli zříceným zdem budov.

"Odvedli jsme kus práce, co?" zeptal se Ten druhý s pýchou v hlase.

***

Pak jsme došli na kosmodrom a to už mě dost bolely nohy a Jonáš se mi po boku už jen unaveně ploužil. Přímě před námi se až do nebes vypínaly obrovské kulaté mezihvězdné lodi a kolem se daly zpozorovat další popelnice – nejspíš personál.

"Tak to vyzkoušíme," řekl jsem a vyzval pomocí Dellu nejbližšího mrtváka, aby nám otevřel dveře. Dell chvíli překládal a pak se z reproduktoru vylínulo nějaké nezřetelné šumění, které bych o dva metry dál ani nezaslechl (podstatné jsou ale tóny s jinou frekvencí, které lidské ucho nezachytí) a mrtvácká popelnice se rozjela přímo k nám. V otvíracím mechanismu to zacvakalo a brána se rozjela do stran.

"Díky," řekl jsem popelnici česky. Vzápětí mi to připadlo nesmírně absurdní, povídat si s popelnicí na neznámé planetě světelné roky daleko od Země.

Dál to bylo úplně stejně snadné. Řekl jsem šesti místním popelnicím, co chci, obrovská vrata lodi se otevřela, pak přijela malá zdvižná plošina, na kterou jsme nastoupili a pak už jsme byli uvnitř a majestátně si to šinuli nad městem přímo k Saladinu.

Jednoduchost celé akce byla až neskutečná.

***

V následujících dnech se toho moc nedělo. Tedy, já jsem toho moc nedělal. Popelnice vířily kolem Saladinu a montovaly na něj místní vysílací zařízení. Jejich práce vypadala nepředstavitelně podivně, protože na kovový povrch, ve kterém těm bytostem uvnitř končily pahýly rukou, si popelnice přidělaly strašlivě složité umělé ruce – každou s deseti klouby a patnácti tenounkými prsty. K manuální jemné práci jsem si dokonalejší nástroje nedokázal představit.

My jsme si zatím s Jonášem lebedili, léčili zranění (já chodil s hlavou popatlanou masťou na spáleniny) a celkově si užívali toho, že už nám nic nehrozí. Moc příjemné.

Pak popelnice dokončily instalaci vysílačky a počítač začal horečně pracovat, jak nahrával svou osobnost do počítačů mezihvězdné lodi. Dělal to nejen proto, že poničené obvody Saladinu ho značně omezovaly, ale taky proto, že s mezihvězdnou lodí plně pod svou kontrolou bude moci doskočit přímo na zem – Cizinci používají téměř identický způsob kvantového pohonu, pokud jsem to ještě neříkal.

"Země, jak to na ní asi teď vypadá," povzdechl si Ten druhý tak znenadání.

"Asi blbě nebo ještě hůř," povzdechl jsem si já a nálada se mi trochu zhoršila.

"Tak mě napadlo, jestli bychom pro ni nemohli něco udělat," pokračoval Ten druhý zadumaně.

"Slyšel jsi toho šedomodrého hnusáka na Měsíci," připomněl jsem mu, "celý proces je nevratný."

"Ale i tak, neříkej mi, že takhle vyspělá kultura nemá něco, co by nám mohlo pomoci," ukázal rukou kolem dokola, aby obsáhl kulturu vyspělou, byť momentálně mrtvou.

"Co říkáš, počítači, nenapadá tě něco?" zavola jsem na třetího do diskuse.

"Terraformovací techniky tito mimozemšťané nemají o mnoho vyspělejší než my," řekl počítač tónem, jako by ho nezvedené děcko rušilo od studia, "tato rasa se raději rozhodla přizpůsobit sebe jakémukoli prostředí, než že by to dělala naopak."

"Takže je Země totálně v hajzlu?" zeptal jsem se a deprese mi neodbytně poklepala na rameno.

"Je tu jediná věc, která by se mohla hodit," prohodil najednou počítač a tentokrát zněl, jako by si právě na něco vzpomněl. "I Cizinci, kteří nikdy neopouštějí své skafandry, musejí přijímat potravu. Zjistil jsem, že intravenózní výživnou směs vyrábějí z uměle navržené plodiny, která se dá pěstovat v nepředstavitelně nepříznivých podmínkách. To by myslím mohlo zachránit lidstvo před smrtí hladem."

"To je přesně to, co potřebujem," seskočil jsem z postele a pevně sevřel opěradlo křesla, "Smrti hladem jsem se bál nejvíce!"

"Abys nám nezhubnul," zavtipkoval Ten druhý.

"Smrti lidstva, ty vole," odbyl jsem ho.

"A ty se taky nesměj," pohrozil jsem Jonášovi.

"Zdá se, že zmíněná plodina by byla pěstovatelná i v podmínkách, jaké nyní panují na zemi," mluvil počítač dál, "mezi její přednosti patří i to, že do sebe nevsakuje škodlivé látky a ani radiace by neměla být na obtíž. Na této planetě se dokonce pěstuje v podzemí při umělém osvětlení, což by šlo praktikovat i u nás."

Představil jsem si podstatně rozšířené podzemí základny, ve kterém bychom tuhle plodinu pěstovali. Představil jsem si, jak se časem populace lidí obnovuje právě díky tomu, že mají co jíst. Představil jsem si novou šanci pro lidstvo a bylo mi u srdce přímo krásně. A to jsem lidi nikdy neměl rád.

***

Během příštích dnů jsem si nechal do Saladinu a nákladového prostoru lodi navozit snad tuny této rostliny ve stavu, kdy jí bylo možno buď rovnou zpracovat a sníst, nebo naopak zasadit a pěstovat.

"Tak mě napadá...", začal Ten druhý.

"Že bysme měli ochutnat," dokončil jsem já. Nejen ze zvědavosti, ale i proto, že Jonáš zase zavedl služby v kuchyni a začal vařit. Singhaia by se dmula pýchou.

"Požitelná je celá rostlina," připomněl jsem vespolek a vrazil hrst klasů do kuchyňského robota. Rostlina připomínala obilí a počítač nám rovnou dodal dokonce recept na nějakou kaši, kterou prý Cizinci krmí mrtváky. Nevěřil jsem vlastním uším, co všechno se v takovém palubním počítači vesmírné lodi nenajde.

Smíchal jsem to s vodou, přidal sůl a vrazil do mikrovlnky. Jonáš zatím prostřel.

Když byla kouřící kaše v talířích, usadili jsme se jako k štědrovečerní večeři.

"Dobrou chuť," popřál jsem Jonášovi a strčil si první lžičku tmavé kaše do úst.

Nebylo to špatné.

Bylo to přímo příšerné.

"Fujtajxl, ježíšmarjá, krucifix," plival jsem nepředstavitelně hnusnou hmotu po podlaze a Jonáš strnul s lžičkou pár centimetrů od pusy.

"Za žádnou cenu neochutnávej!" zařval jsem na něj stejným tónem, jako by právě tahal za pojistku taktického jaderného granátu.

Ale asi už z mojí strany zažil tolik nechuti nad jídlem, které on zbožňuje, že mi v tomhle směru nevěří.

V následující chvíli jsme nadávali, plivali a vyplachovali si ústní dutiny už dva.

"Tohle přece není jídlo, to je trest," nechutně jsem vyklopil oba talíře do záchoda. Ani jemu to nechutnalo a měl jsem pocit, že tak trochu zezelenal.

"Obsahuje to veškeré potřebné živiny, minerály, stopové prvky, bílkoviny a vůbec všechno, co lidské tělo potřebuje," ohradil se počítač. Tomu se to mluví, když nemá chuťové buňky.

"Musíš si vybrat, jestli je horší nechat zemřít lidstvo hladem, nebo mu přinést tohleto," promluvil Ten druhý, "ale osobně si myslím, že je to nerozhodně."

Když jsem si po sedmém vyčištění zubů a šestém vykloktání malinovou šťávou promyslel celou věc skrz na skrz, rozhodl jsem se, že umřít hladem je přece jenom o trochu horší. Ale kdybych byl tím akutně umírajícím já, asi bych si vyžádal ještě hodinu času na přemýšlení.

"Ještě vymyslet pro to svinstvo dostatečně neodpuzející název," napadlo Toho druhého.

"Sračka se tedy předem škrtá," zamyslel jsem se já.

"Co třeba tatrgel?" ozval se nečekaně Jonáš.

"Kdes to sebral, prosím tě?"

"Tak se jmenovalo jedno jídlo z D-Mana, které tam každý nenáviděl."

"Jestli to teda nesnášel takový tvrďák jako D-Man, tak to bude stačit i pro tohle," usmál jsem se já, a Jonáš se na mě spokojeně zašklebil.

***

Pak už toho nebylo moc, co by se dalo udělat. Nechal jsem Saladin naložit do lodi a počítač začal s přípravou ke skoku. Kapacita počítače kulovité lodi byla srovnatelná s tou mezihvězdnou protivnickou, takže se nemusíme bát překonávání nějakého bojiště mezi hvězdami. Počítač nás dokáže jediným skokem dopravit přímo na Zemi.

Potom, krátce po místním poledni, jsme prostě a jednoduše opustili planetu a stali se nehmotnými a neexistujícími v určitelném bodě času. Jelikož na Zem je to podstatně dál, než z okraje cizineckého prostoru sem, bude nám celá cesta trvat měsíc a půl. Za šest týdnů přes půl galaxie, kdo by si to byl pomyslel.

***

Cestou se nic zvláštního nestalo.

***

"Dokončuji skok," prohlásil počítač takhle v pátek navečer. Zrovna jsem učil Jonáše šachy – docela mu to jde, ale radši by střílel z pořádné pistole. Na pravé ruce má ale pořád sádku a do levé mu takový kanón nesvěřím.

Pro jistotu jsme se oba usadili do křesel, i když jsme po celou dobu nepocítili ani ten sebemenší otřes. Ale chystáme se zhmotnit v svrchních vrstvách atmosféry (abych měl čas kontaktovat naši pevnost – nerad bych dostal do lodi zásah diskrétními potenciály) a člověk nikdy neví, co tam na něj může čekat. Ten druhý mi sice tvrdí, že s takovouhle lodí bych se mohl odvážit kamkoli, ale já vím, že opatrnost je matka bedny porcelánu.

V následujícím okamžiku jsme se objevili uprostřed zběsile vířících mraků. Z pohledu ven se nedalo absolutně určit, kde je nahoře a kde dole. S lodí to ani nehlo.

"Pomalu sestupuj a kontaktuj pevnost," přikázal jsem počítači. On sice ví, co má dělat, ale já bych si jinak připadal jako páté kolo u vozu.

"Maxmiliáne, ty ses vrátil," zavýsklo najednou z reproduktorů a na monitoru naskočila Singhaia tvář.

"Copak jsem ti to neříkal?" ozval se Ten druhý, než jsem mohl otevřít ústa já. Byl jsem tomu i rád, protože v tom okamžiku mi ze srdce spadl další velký balvan. Celou mou vesmírnou odyseu jsem totiž nevěděl, jestli se Singhaia dostala v pořádku zpátky – sice jsme v kosmodromu zjistili bezpečnostní kódy Jihoafrické republiky, takže na ni automatické stroje neměly útočit, ale stát se mohlo cokoli.

"The second, tebe taky ráda slyším," pozdravila ho Singhaia a já zatím udělal na Jonáše znamení, aby se neozýval. Hrozně jsem se těšil, jak se bude Singhaia tvářit, až ho najednou uvidí naživo (zatímco my máme obrazový přenos, do pevnosti vysíláme jen audio).

"Přistáváme s něčím větším, Singhaio, tak po nás nezačněte střílet," řekl jsem a ukončil vysílání.

Pomalu jsme klesali vířícími mračny a počítač zatím analyzoval okolní prostředí. Teplota dosahovala stěží dvaceti stupňů (v Africe!), radiace by byla pro člověka po několika hodinách smrtelná a toxický vzduch by zabil v přibližně stejnou dobu. Jinak je větrno a vlhkost vzduchu je na podstatně vyšší úrovni, než je v Africe běžné.

Pak na monitoru naskočil obraz pevnosti, ke které jsme se zvolna snášeli. Vypadala navlas stejně, jako když jsme ji opouštěli, jen jsem měl dojem, že v panujícím šeru tak trochu světélkuje radioaktivitou. Ale to se mi mohlo zdát.

Přistáli jsme kus za samotnou budovou a začali se navlékat do atombordelů. S vědomím, že je to možná naposled v životě, mě ta činnost vyloženě těšila. Překontroloval jsem ještě Jonáše a pak jsme konečně vyšli z lodi. Opřel se do nás vítr a na plastu obleků zašustil prach.

"Radši si pohneme," řekl jsem Jonášovi a vyrazili jsme svižným krokem. Čím kratší dobu budeme v tomhle prostředí, tím líp.

Vrata do vstupní chodby se pootevřela jen tak, abych se mohl stěží protáhnout. Nejdřív jsem dovnitř postrčil Jonáše a pak se prosmykl sám.

Zůstali jsme stát a rozhlíželi se kolem dokola. Nikdo nás nepřišel přivítat, dokonce se ani nepřišli podívat, jestli jsme to opravdu my. Kolem srdce se mi sevřela ledová, ocelová obruč, jak mě napadlo, že Singhaia na obrazovce mohla být jen umně sestavená videosekvence nějakých netušených nepřátel.

Pak mi padl zrak na něco nového, co předtím v chodbě nebylo. Vypadalo to jako umělohmotný ubrus napnutý mezi stěnami.

"Přechodová komora!" vykřikl Ten druhý a nám oběma se obrovsky ulevilo. V pevnosti zavedli tohle opatření proti radiaci a proto nás nikdo nevíta. Nenápadně jsem koukl na Jonáše, ale jeho naštěstí žádná zrada nenapadla, a ani si nevšiml, jak se pod kuklou tvářím. Jinak bych se asi hanbou propadl.

Oba jsme vlezli do komory, zjistili, že obsahuje vysokotlakou sprchu a řádně ji použili. Pak jsme prošli do dalšího oddělení, kde jsme atombordely zanechali a pak konečně přišel očekávaný útok.

Singhaia se mi vrhla kolem krku s takovou energií, až jsem málem proletěl igelitem zpátky do sprch.

"No, no, kde máš tu frázi o jizvách," zabručel Ten druhý.

"The second, tahle je pro tebe," odtrhla se Singhaia od mých rtů jen proto, aby vlepila pořádnou pusu i Tomu druhému. Kdesi uvnitř hlavy jsem ucítil, jako by se tam něco červenalo.

"Ehm, nezapomínáš na někoho?" významně jsem si odkašlal s potutelným úsměvem.

Singhaia se mě konečně pustila a zrak jí padl na Jonáše.

"Vidím tvé jizvy, Singhaio," řekl kluk se smrtelně vážným výrazem ve tváři.

"I já vidím tvé jizvy, velký bojovníku Wajty," řekla Singhaia se stejně kamenným obličejem.

Pak se neudržela, popadla Jonáše do náruče a přivítala ho takovým způsobem, až z toho chudák kluk úplně zrudnul. Ohleduplně jsem se podíval stranou a snažil se nesmát.

Singhaia Jonáše mačkala, objímala a pusinkoval dobrých pět minut, než ho konečně pustila. Tušil jsem, že cítí vinu za to, jak tehdy nedokázal utéct, ať už mi o tom říkala, co chtěla. Byl jsem rád, když o tom hned nezačala mluvit. Později si s ní o tom promluvíme já a dohodneme se, jestli má smysl se k něčemu takovému vracet. Koneckonců, Jonáš teď bude něco jako náš syn.

Se svou dcerou jsem se setkal o něco později – buď mě poznala, nebo má zkrátka ráda zvláštní obličej, ale vrhla se ke mně se stejnou divokostí, jako její matka a její pusy byly stejně žhavé, jen patřičně mokřejší.

Jonáš se na Džounasin díval asi tak, jak se může kluk jeho věku dívat na malé dítě, ale já věřím, že se časem skamarádí.

***

V následujících dnech, měsících a letech po mém návratu jsme rozšířili základnu hodně do hloubky a začali pěstovat tatrgel. Opravdu se mu daří při obyčejném světle ze zářivky a nepotřebuje kvalitní půdu. Singhaie tatrgel taky nechutná, ale souhlasí s počítačem ohledně jeho prospěšnosti – co byste taky čekali od někoho, kdo odmítá ohřívát ledvinkový guláš, jen aby se z něj neztratily vitamíny.

Když už mluvíme o počítači – žije zase jen v Saladinu, protože obří loď Cizinců je totálně mrtvá. Nestalo se jí nic tak primitivního, jako že by došlo palivo, to ne. Jen jsme se všichni shodli, že by se aktivní mimozemská loď dala zachytit z oběžné dráhy. Nevím, kolik ras si Cizinci za svou dlouhou historii znepřátelili, ale nechci riskovat další útok na Zemi jen proto, že na ní jsou dvě cizí lodi.

Saladinu jsme (tedy hlavně bratři) kompletně opravili elektroniku. Zbraně, kola a pancíř opravit nemůžeme, protože nemáme součástky. Sice bychom mohli rozebrat Salazar, ale rozebírat plně funkční vozidlo jen proto, aby se částečně opravilo jiné, je holý nerozum. Počítač v Salazaru se na vlastní žádost vypnul – chápe, že ten ze Saladinu má daleko víc zkušeností a tak by svou kopii stejně přepsal, kdybychom museli zas někdy do boje.

Bratři mimochodem stále mají členky a v dohledné budoucnosti neplánujeme, že jim je sundáme. Malá novorozeňata oproti tomu už členky nedostávají – nemohl bych žít sám se sebou, kdybych v zotročování pokračoval.

***

"Nechceš si náhodou zajet do Německa pro součástky?" vyjel na mě Ten druhý, když jsem zas jednou zamyšleně obcházel Saladin a nostalgicky prsty přejížděl po hlubokých vypálených jizvách.

"Ale to víš, že ne," uklidňoval jsem ho, "cestování mám do konce života až nad hlavu a kromě toho přece čekáme se Singhaiou další dítě. Kdepak, odsud se už nikdy nehnu."

"To ti tak věřím!"

Nesnáším, když má pravdu.
Konec